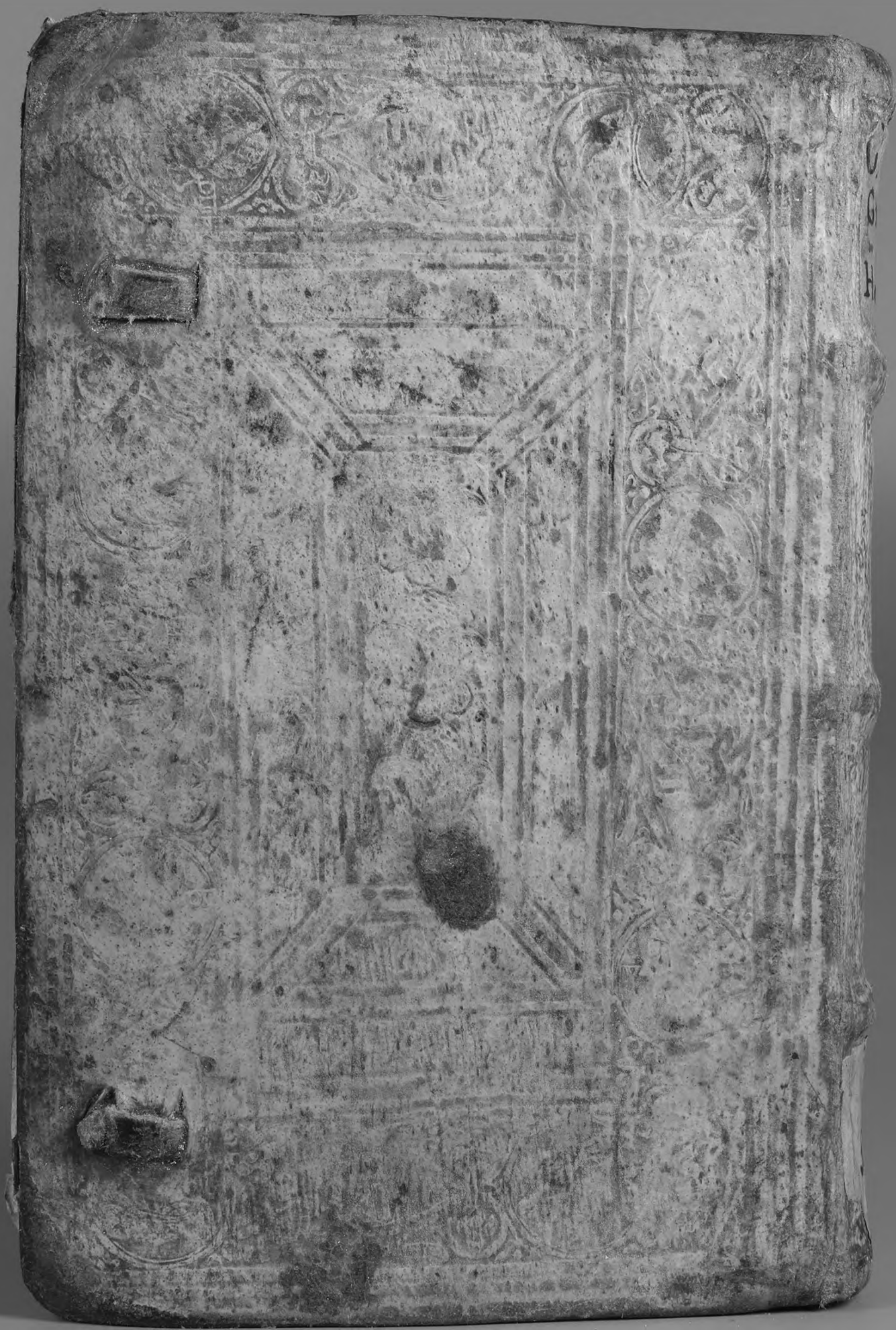
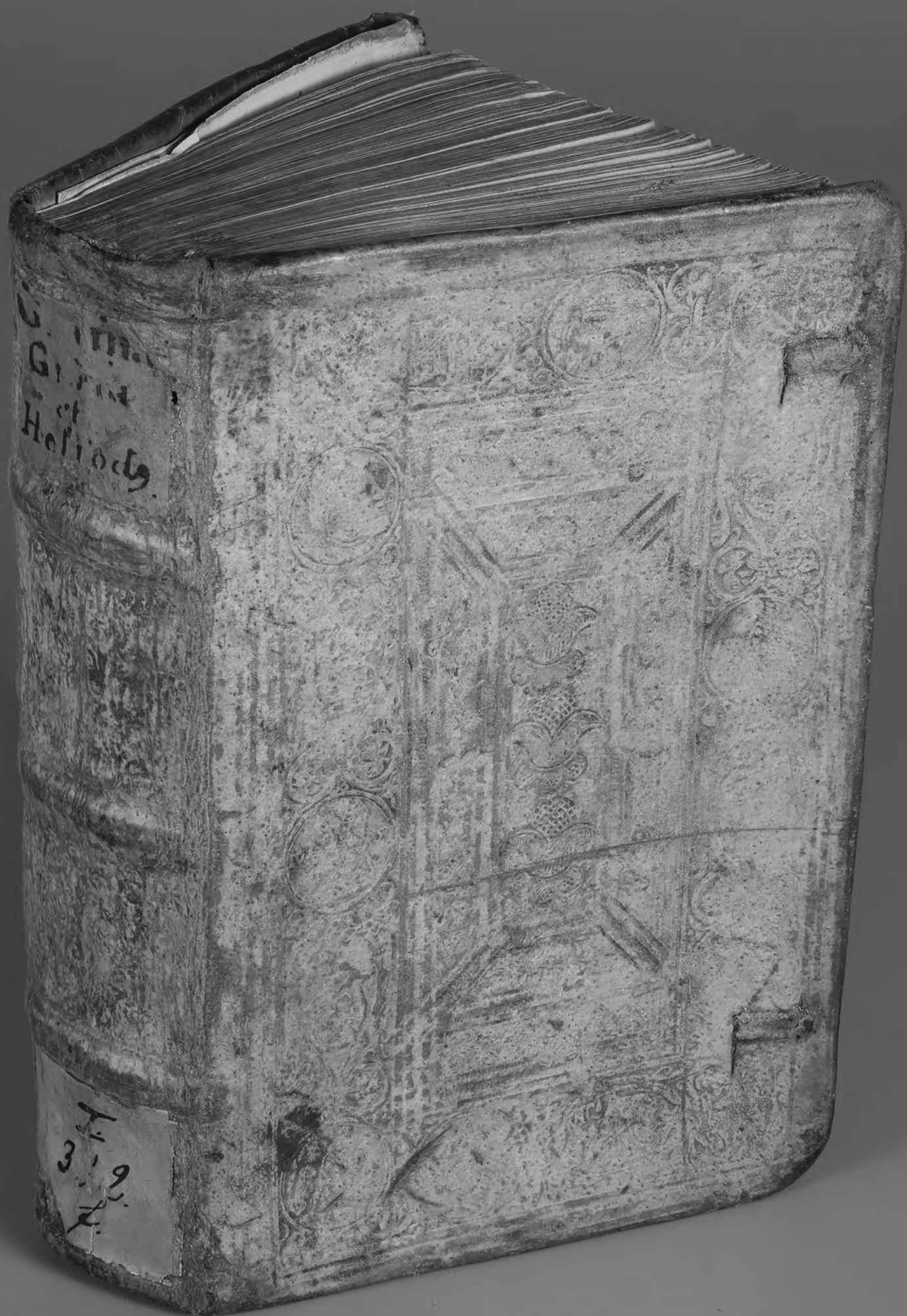

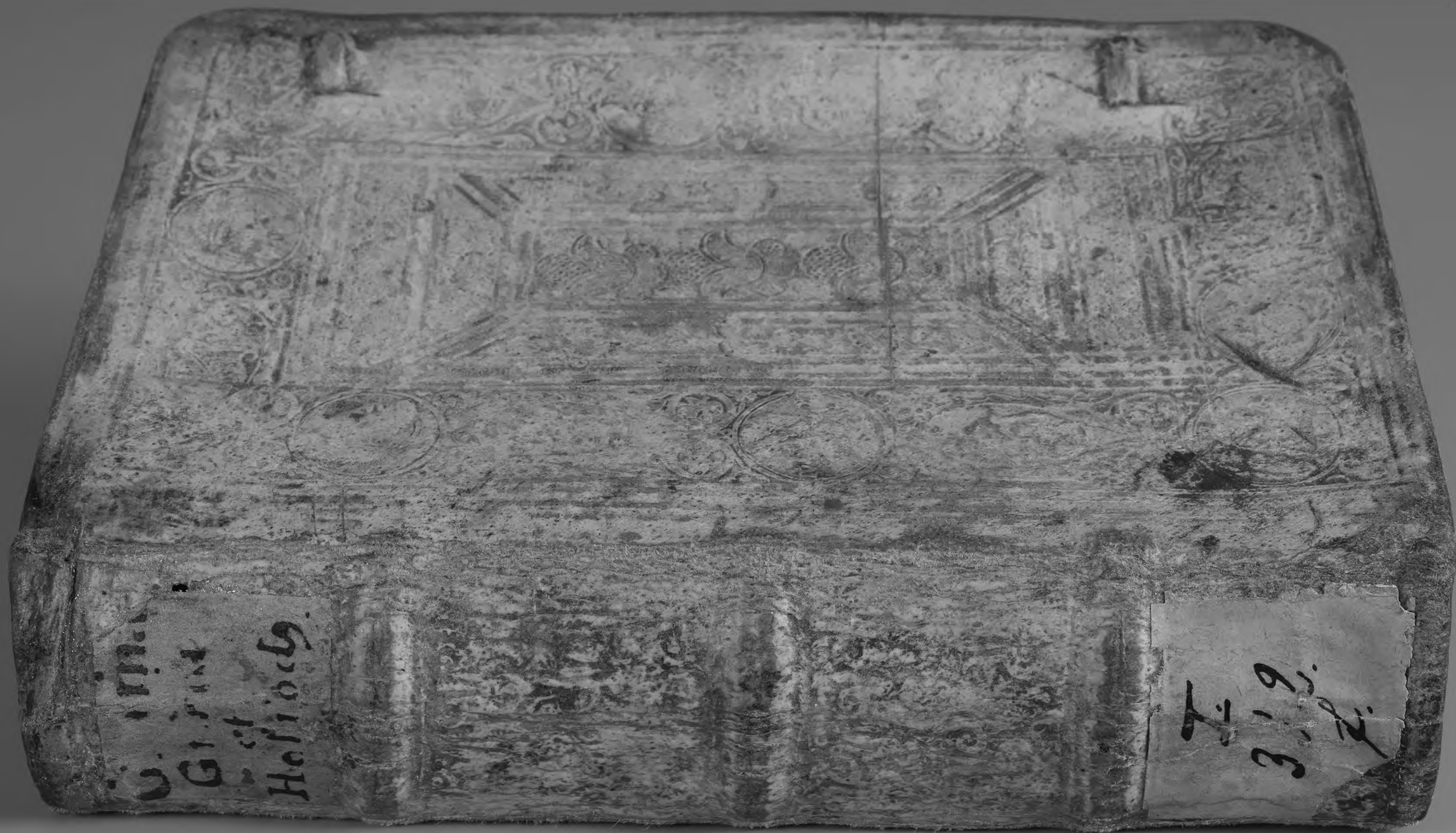
Ma
rad
Moody

T
19
2

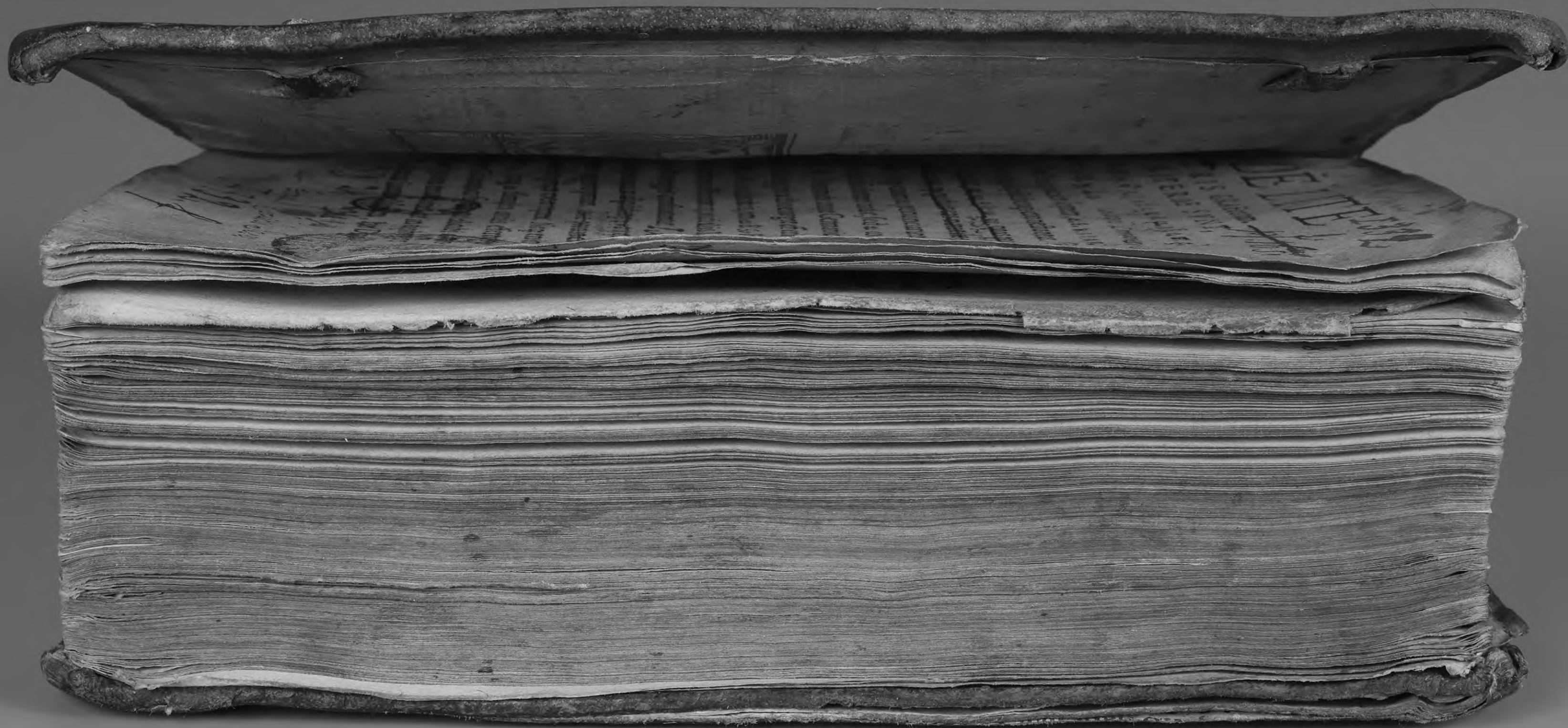

F. 19.
319.
F.

Prima. desinencia solmit. Aa Am
 Secunda. u u
 Tercia. o o
 quarta. u u
 In quinta. vocales Ant. 7.
 a i u ex colonatibns
 v z y o k t Nam p
 s z l A K N M T T q
 Greco. flexio no amittit

Dar Kuratorj. Okr. Szk. Pozn.
Z księgozb. Gimn. im. M. Magd.
w Poznaniu. 1930.

I 334 abm
DE LITE I 332

IRIS GRAECORUM.
LITERAE SVNT,

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π. Ρ.
Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω.

Collegii Posnaniensis Socii: JSM

In his uocales septem, α. ε. η. ι. ο. ω.

Ex quibus diphthongi connectuntur. *Proprii et m*

Propriae, αυ, αυ, ει, ου, οι, ευ, *quas proprii*
as uocamus, q. postulet eas naturalis pronu
ciatio. Neq. enim α pronunciarunt ueteres

Græci e, ut solemus hodie, sed α confuso so
no α & ι. Perinde atque Germanica lingua
diphthongos adhuc integre efferimus. Sic
& de ει & οι iudicabis, nam αυ & ου & ε & ο
discriminatim efferuntur, nec cū aliis literis, aut
diphthongis confunduntur. *I. 332*

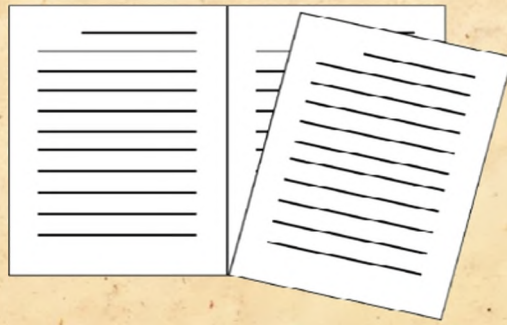
Impropriae diphthongi αυ, ου, *quas uo*
camus improprias, quod pronuntiatio
naturalis ipsas non requirat. Neq. enim a
liter α, atq. α simplex uocalis effertur.
Nam Grammatici signum alicubi diph
thongorum mutationes, ut in diphthon
gis alterius literæ elisionem, has Diph

Improprii
4

Collegii Posnaniensis Socii: JSM

Societatis Ioseph.

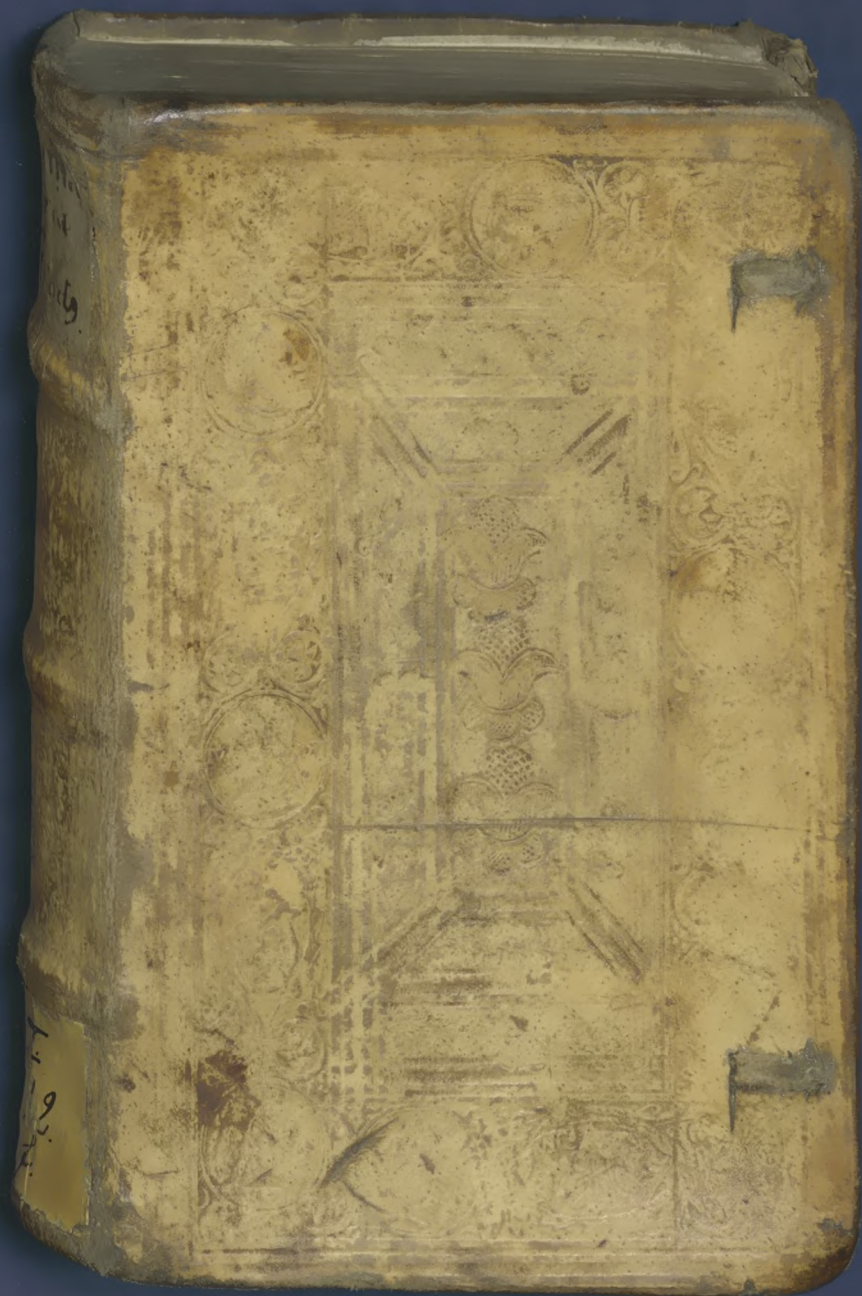
I. 332. f

W woluminie kolejno współoprawne sygnatury:

SD 24736 I

SD 24737 I

Prima declinatio definit. A. U. M. H. S.

Secunda E. U. H.

Tercia O. U. V.

Quarta A. U. W.

Quinta vocalis sunt 7.

a i u e x consonantibus

v z p s t Nam p s

t z r k l m n t p x

Græci flexio non admittit

Dar Kuratorj. Okr. Szk. Pozn.
Z księgozb. Gimn. im. M. Magd.
w Poznaniu. 1930.

334 almi
DE LITE 332

TRIS GRAECORUM.

LITERAE SVNT,

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π. Ρ.

Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω.

Collegii Posnaniensis Societas Jesu

In his uocales septem, α. ε. η. ι. ο. ω.

Ex quibus diphthongi connectuntur. *Proprii et m*

Proprii
Propriae, αυ, αυ, ει, ου, οι, ου, quas propri-
Proprii
as uocamus, quod postulet eas naturalis pronu-

illabae
ciatio. Neque enim α pronunciarunt ueteres
Graeci, ut solemus hodie, sed α confuso so-
no α & ι. Perinde atque Germanica lingua
diphthongos adhuc integre efferimus. Sic
& de ει & οι iudicabis, nam αυ & ου & ο discrimi-
natim efferuntur, nec cū aliis literis aut
diphthongis confunduntur. 332

quod pronuntiatio
Impropriae diphthongi α & ου, quas uo-
camus improprias, quod pronuntiatio
naturalis ipsas non requirat. Neque enim α
liter α, atque α simplex uocalis effertur.
Nam Grammatici signum, uti alicubi diph-
thongorum mutationes, ut in diphthon-
gis alterius literae elisionem, has Diph-

Inproprii
4

57 24 336 A 1 ii
Collegii Posnaniensis Societas Jesu

332. f

DE LITERIS.

thongos commēti sunt, ut sicubi ex *au* fit *α* aut *η*, ut crebro solet, *iota* elisa, solent eam Graci subscribere, ne pueri ignorent diphthongum in ea syllaba desyderari. Planeq; grammaticum inuentū est imppria diphthongus, & ad pronunciationem nihil pertinens. Ideo nec in ueterum libris inuenias scribi diphthongos impprias.

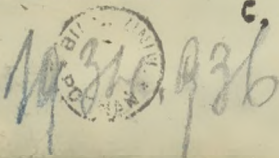
Sunt & *ωυ* & *ηυ* imppriae, quæ factæ sunt ex *ου* & *ευ*. Nam crebro solent mutari breues literæ in lōgas, *ο* in *ω*, *α* uel *ε* in *η*. Et eas mutationes obseruet diligēter qui græcari uolet.

Obseruet idem & in consonantibus, quæ cum quibus cognatæ sint, atq; adeo quæ in quas mutari possint. Neq; enim singulæ in singulas transeunt, sed cognatæ tm̄ in cognatas, ut *ν* in *μ*, *κ* in *χ*, *φ* in *θ*, *τ* in *θ*, & c, ut *τύπω*, *τέτυφα*, *τύτω*. *λέγω*, *λέλεχα*, *λέξω*.

Item, *συμβάλλω*, ex *βω* & *βάλλω*. *συναμβάνω*, ex *βω* & *λαμβάνω*. *συνέβη*, ex *βω* & *έβη*, & c. Sunt em̄ cognatæ inter se liquida *λ*, *μ*, *ν*, *ξ*. & cum his etiam *σ*, ut *σύνω*, *σύνω*, ex *βω* & *σύνω*.

Sunt & cognatæ mutæ, ut

κ, *π*,

DE LITERIS

β, π, φ, †
 γ, κ, χ, & cum his duplices ξ
 λ, τ, θ, ζ ut
 ἄρα† ἄραβθ, κόραξ κόρακθ. συνείζω com-
 muniter, συνείσδω Dorice.

Item, ν&γ, ut συνγράφω, ex συν & γράφω. *vide Cleo*
 συμαλῶ, ex συν & καλῶ. Reliqua quæ ad *ναυδῶ ite*
 cognoscendas literas pertinent, require ex *Εὐθυμῶ*
 elementalibus libellis, qui iam ubiq; mani-
 bus puerorum teruntur.

PROSODIA

Προσῳδία, accentus (nam id significat
 Græca uox, πρὸς ad, ᾠδὴ carmen) est ratio
 pronunciandi: Syllabæ accidens, alia enim
 brevis est, alia longa, dein acuta, uel grauis,
 uel inflexa &c.

Accidunt ergo syllabæ προσῳδία. 4

Γμακρά - Tempus longum - ἥρως

Λβραχεῖα ∪ Tempus breue ∪ θεθ

ὀξεῖα Acutus Διός

βῆεα Tonus Grauis Διός

ὠδευομένη Circumflexus Διού

δασεια Spiritus asper ἐλεῖν

ὠφίλη Spiritus tenuis ἔρω

αποστροφὴ Anversio A iii

υφίν Submissio
 ἐποδίασολη Subdistinctio,

DE LITERIS.

Primum syllabæ accidens tempus est, nec enim ulla syllaba tono efferet, nisi pro ratione temporis. Atq; ideo sunt tempora, perinde ac fulchra quædam tonor, quæ illi natura in syllabis priora requirunt. Itaq; spectabit doctus Grammaticus, primum quanta sit syllaba, longa ne an brevis.

Longam dignosces, aut longa uocali, α, ω , aut diphthongo, ut $\alpha\iota, \epsilon\upsilon$. quæ omnes longæ sunt. Aut positione, ut $\alpha\alpha\rho\sigma, \alpha\epsilon\tau\sigma$.

Breuem breui uocali, e, i , ut $\theta\epsilon\sigma$.

Mediam autoritate non uocali. Nam et si mediæ sint uocales, tamen ea est uis illar, ut in cõstitutione syllabar, aut longæ sint, ut $\iota\epsilon\theta$, aut breues, ut ϕ, λ, θ . Autoritate igit mediā arbitrabere. Nam & quæ breuiem natura uocalem habet, nonnunq extēditur, ut apud Homerum $\mu\epsilon\lambda\theta$.

Prudens hoc loco multas poematum si guras omitto, ut pro $\theta\lambda\delta\varsigma, \upsilon\lambda\delta\sigma$. Sicut Latinus, pro opilio, upilio, protrahēdæ syllabæ gratia dixit. Interim puer generales pro sodiæ regulas ediscat, de uocali ante uocalem, de deriuatis & similes. Quibus adeo re

fertæ

[Francofurti ex offic. P. Brubachii, 1542

VD 16 M3501

Nec ipse p̄r simul
Xp̄re simul v̄ro
breui & longu
v̄r & ap̄r alig
m̄r & longu
p̄r & v̄r longu

DE TONIS

fertæ sunt Grammaticorū oīm chartæ, ut nō habeant plures Athenæ $\xi\iota\omicron\sigma\acute{\omicron}\lambda\omicron\upsilon\varsigma$ noctuas.

DE TONIS.

Syllabarum tempora paucis attigimus.

insequitur tonus uelut comes temporis. **Dis-**

ficile autem iudicium tonorum est: partim

q̃ res nō perinde Latinis ueteribus frequēs,

hodie ferè negligat: Partim q̃ & apud Græ-

cos uideat̃ uſu q̃ regulis magis probari. Ve-

tustissimi Græcorum nullos apices ſcripse-

runt, ut eſt in antiquis quibuſdam inſcripti-

onibus cernere, & cōfirmat Politianus. Po-

ſtera ætas Grammaticorum artibus exerci-

ta, hæc literis adiunxit $\acute{\alpha}\delta\iota\sigma\upsilon\lambda\iota\alpha$, quaſi no-

tas pronounciationis. Habituſq̃ tum qui ea

contemneret, non ſat politus. Vellem & La-

tinis par diligentia in obſeruandis tonis fu-

iſſet, nec dubito, quin māſſet integrior ſu-

perioribus ſeculis ratio loquendi. Sed ad in-

ſtitutum, ut poterit ſimpliciſſime, $\kappa\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\mu\alpha$

$\theta\acute{\epsilon}\varsigma\omicron\phi\omicron\nu$, fieri, de tonis Græcorum regulas

præſcribam, quatenus res patitur, profutu-

ras etiam Latinis.

DE TONIS

REGULA.

Non idem syllabæ accidens est tempus quod tonus, uerū ut in corpore aliud est magnitudo, aliud color, ita in syllaba aliud tēporis ratione uenit, aliud toni. Deinde & quæ cuiq; appellationes conueniunt, inter se dissident. Tempori longum, breue, produci, corripī attribuiamus. Tono acutum, graue, inflexum. Erraueris, si idem dixeris longum & acutū, graue ac breue, aut si quid aliud est huiusmodi. Longius hæc oportet agam, q̄ uulgus grammaticorum inepte in hac re uersetur.

Non omnes longæ, acutæ sunt. Virgilius, Virg. longa est, non acuta. ἀειστέλης, εἰς longa est, non acuta.

Nec omnes acutæ lōgæ sunt. Virgilius, gī acuitur etiam si breuis syllaba. Sic ἀειστέλης, ὤει γένης, τέ, γέ, acuuntur, etiam si breues syllabæ. Plerunq; Latini hoīes philosophia í acuta dicimus, item theologia, prosodia, non q̄ censeamus i, longum esse, sed q̄ acuatur, atq; id solitum isto pronunciari modo, non Latino, sed Græco. Græcæ enī sunt

DE TONIS

sunt diffinitiones, nec adeo Romanis attritæ
linguis, ut exuerint genuinum tonum. Fe-
cit uulgus Romanum, hystoria, comoedia,
tragœdia, Latino tonoleuigatis syllabis.
At philosophia & quædam similes uoculae,
doctis mansere ut hospites externæq; , nō
Latinæ. ergo & Græcos tonos custodiunt.
Cur enim non prosoediam dicimus ut co-
moediam, quando cogis Latine me proso-
dia dicere? Altera uox uulgo Romano de-
trita, quasi Romana facta est: altera in scho-
lis doctorum hominum, ut Græca delituit.
Igitur recte dices philosophia, theologia, q̃
uis non Latine. Egregia sententia Quintili-
ani est, quæ huc spectat: Qui Græcam, in-
quit, figuram sequi malet, non Latine qui-
dem, sed citra reprehensionem loquet̃. Ad-
sueuerunt Latini hoies & plerisq; aliis Græ-
cismis, ut paraclitus, qui num recte efferan-
tur uides. Nec enim ^{in uulgum} in i Latinor̃ transit,
sed e obliquum. Habes non male dici phi-
losophia, sed Græce, nec longum esse i, sed
acutum. Id quod sexcentis uersibus quidam
probare conantur, rem minime dubiam, in

DE TONIS

enim hi principales duo toni, & qui syllabis inscribuntur.

Acutus loca possidet, ultimam, penultimam, antepenultimam, *θεός, ἀειχμῶς, παρ*

ῥάκλῃτ *α παρ ο κλησις forte se nonne quafid*
υρ, ατῃ qui in medio pro nob loquitur
 Circumflexus locis est, ultima, *θεός, πε*
 nultima, *σῶμα.* *τοῦ ἀνθρώπου*

Loca
tonoy

Grauis omnibus syllabis est, quæ nullo alio tono acuto aut circumflexo insigniuntur: nec scribit unq̃ sua uice, ut in dōminus, minus graues sunt, nullis insignita tonis.

Deinde uero cum in postremis syllabis aliquando scribitur, ut *θεός ἡμῶν*, non est genuinus, sed asciticius syllabæ, id quod post hac commonebimus.

REGULA.

Nulla nec Latinis, nec Græcis, dictio duobus principalibus est insignita tonis è sui natura, nisi sicubi encliticæ particulæ tonus in finē superioris uocis inflectitur, id quod citra uocis eius naturam fit, ut

Dōminus

Dōminúsq̃

Octauiãnus

Octauiãnúsq̃

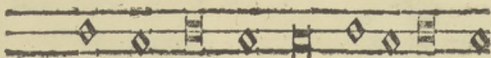
for
v pa
o pa
qui
no
mva
for
h

DE TONIS

τῆ λέμαχ
σῶμα

τῆ λέμαχος τε
σῶμά τε.

Hoc loco admonēdi sunt pueri, ut & Latina & Græca aptius legant, ne naturalem dictionis tonum omnino negligant, si quādo duo in dictionē incidūt toni. Alter proprius ac nativus. Alter accessorius δ' ἐγμλιν. Sed ita pronuncient, ut & suaviore sono nativum, & tractu suo accessorium dignentur, ut

Dó mi nus εῖ τῆ λέμαχος τε

REGVLÆ SPECIALES DE TONIS.

Ex syllabis aliæ sunt longæ, aliæ breues, id quod supra admonui. Iam & dictionum aliæ sunt monosyllabæ, aliæ disyllabæ, aliæ πολυσύλλαβοι.

DE MONOSYLLABIS.

⌈ Brevis, & acuitur, ut
Λός, μέ.

Omnis monosyllaba aut est

DE TONIS

Positione, & acuitur, ut
 (ἄλσ, φύξ.

Vocali seu diphthōgo
 non contracta, & acuit,

Longa (ut χθών, φήν, χεῖρ.

Vocali seu diphthongo contracta, & inflectit,
 ut νοῦς à νόθ, φῶς à φάος.

(Item μῦς &c.

Sat fuerit hæc de monosyllabis præcepisse. Catege te inhortor, ne frigide monosyllaba tractes, quæ uel differentia, uel ἐγκλίσεων causa uariantur, ἄλσ ἢ ἄλτ ἢ ἄλξ ἢ ἄλζ ἢ ἄλδ.

Articuli per sese patebunt. Item præpositiones &c.

REGVLA SECVND A

Monosyllabæ acutæ, obliquus disyllabus posteriorem acuit, ut φήν, φειός, λίτ λιβός, θήρ θηρός &c.

DE DISYLLABIS AC PO

Isyllabis coniunctim.

Ab ultimæ syllabæ tempore Græci toni iudiciū est, sicut à penultimæ tempore Latinus uestigat tonum. Proinde semper inspi-

DE TONIS

cies ultimam, quæ acuta erit, si finiet

εύς, ut βασιλεύς

ώ, nominum, ut Γεωφώ

ίς patronymicorum, ut νεποείς

άς, patronymicorum, ut ἰλιάς

κός, adiectiuorum, ut κακός.

ίος, uerbalium adiectiuorum simpliciū, ut χριστός

μός, uerbalium substant. simpliciū, ut λογισμός

τής, uerbalium substant. simp. ut πικτής.

τής, uerbalium substant. simpl. ut σωτήρ

ή, uerbalium substantiuorum, ut γραφή.

Adde his pleraque in ις quinta declinationis, ut ἀκείς, locusta.

Item in ρ & λ & ης adiectiuorum declinationis primæ cōtractor. Adeoque familiaris tonus est acutus ultimis nominum deriuatorum, ut θεός à θεάω, cōtemplor. atque hæc usu deprehendes, regulis complecti nemo sanè poterit.

REGVLA SECV NDA.

Recti in Θ acutus manet & in accusatiuis & uocatiuis omnibus. Sic fœmininam, sic neutram terminationem arbitrabere

λευκός λευκόν

λευκή λευκήν

DE TONIS

REGVLA TERTIA

Quorum nominatiui acuti sunt, eorum ultimas in oībus grīs ac datiuīs inflectes

λευκός λευκοῦ

θεός θεοῦ. Ita fit & in oībus uer-

balibus in της, ut πρητής, ποιητής. Aliarū terminationum obliquos declinando discēs.

DE POLYSYLLABIS seorsim,

REGVLA PRIMA.

In polysyllaba, cuius ultima est longa, (modo non cadat in priorem regulam, ut ἀληθής) penultima acuitur, ὡς μεγέλης, ἀειστέλης, φιλοσοφία, θεολογία, ἐλεγή.

Tolle deriuata & differentias, γενετή, ἐλαών.

REGVLA SECVNDA.

In polysyllaba cuius ultima est breuis, penultima longa, acuitur antepenultima, ut ἄνθρωπος, πᾶσις, ἀνθρώπιος, ἐλέκτων.

Deme contractiones, ut ποιῶμεν.

Ergo est alia toni Græci, alia Latini ratio. Iudicium Latini est ἐπὶ penultima, sic em̄ illorum Grammatici: Penultima longa, accentus est in eadem.

DE TONIS

Quare dices Latine paraclétus, diócesis.
Græce pará cletus, dió cesis. Quid .n. refert
Græce dicas an Latine, modo non male?

REGVLA TERTIA

At si omnes breues sunt in polysyllaba,
acutusest in antepenul. ἔλεγε, ἔλεγε.

DE DISYLLABIS seorsim, REGVLA PRIMA.

Vtraq; breui, acutus est in priori, λόγε
τύπος, ὄνος. Nota deriuata, θεός, σφός.

REGVLA SECVNDA.

Vtraq; longa prior acuit, ἄγε, τύπε, ὄ
κνος. Tolle regulæ superioris exépla, λευκού.

REGVLA TERTIA.

Prior posita longa, breui sequente, acui
tur, ἄγε, ὄκνε, μάντισ, μάρτυς. Deriuato
rum cohors tollatur, χριστός.

REGVLA QVARTA.

Prior breuis longa sequente, acuitur, λέ
γε, τύπε, ἄβαξ. Nota differentia, ut θεά,
θεά. Item deriuata, ut χιτών. Quo te lo
co rursus admoneo regulæ supra positæ de
obliquis, θεός, θεοῦ, θεῶ. θεά, θεᾶς, θεᾷ.

DE GRAVI SEV SYLLA

bico Tono.

DE TONIS

Grauis tonus, est communis pronuncia-
tionis tenor, his syllabis, quæ nec sunt acu-
tæ, nec inflexæ. philosophia sola i acuitur,
reliquæ syllabæ graues sunt. Deforme fue-
rit fortasse tot apices singulis syllabis inscri-
bere, præsertim nihil præter communẽ pro-
nunciandi modum designantes. Ideo suã
fungens uicem, nunq̃ scribitur.

Aliquando uero in solis ultimis pro acu-
to scribitur consequentiæ causa in legẽdo,
& quasi coherentiæ. Quis enim non audi-
at libentius, πατήρ ἡμῶν, ᾧ πατήρ ἡμῶν, as-
peritate acuti, quasi segregatam uim senten-
tiæ ac mutilam. Sic μοῦσκήν ἕως διδάσκει,
pro, ἕως διδάσκει μοῦσκήν.

Sed de graui disputatibus, occurrũt par-
ticulæ quardã differentiæ causa grauẽ acuto
nō mutant, nec è contra, ut τίς, quidã, &
τίς quis ē inter quæ duo facile internoscet,
cũ aliis adhærent distiõibus: Nam τίς qui
dã encliticon est, τίς quis ē nō est encliticõ.

Obiter de enclinomenis hic nota.

NOMEN inflectit supra se tonum, ἡκῶ
τῶν, τῶν,

DE TONIS

ARTICVLVS pro τὴς usurpatus, δέ-
δωκά τω, δέδωκά τινι.

VERBA, φιλόσοφος εἰμι. ἐγὼ φημι.

PRONOMINA monosyllaba, δέδωκάς
μι, δίδωμί σοι ἀργύριον, καὶ σφίσι.

ADVERBIA πρὶ τέ, πῶς, & enclitica hæc,
ab interrogatiuis, ποτέ, πῶς, distingues.

CONIUNCTIONES κε, γε, τε, πε, ut τηλέ-
μαχος τε, σῶμά τε. non autem τηλεμάχου-
τε, sed τηλεμάχου τε, unico tono. Neq; em̃
mos est, acuta penult. in ultimam aliū acu-
tum constituere. Pleriq; Grammaticorum
longo examine isthæc per spondaias, tro-
chaicas, iambicas, dactylicas dictiones uesti-
gant, nos ea aliis locis agemus.

DE CIRCVNFLEXO REGVLA PRIMA.

Nunq̃ est in syllaba breui circumflexio.

REGVLA SECV NDA.

Nunq̃ est in syllaba positione longa cir-
cunflexio, ne eam contractio excuset.

Alicubi & I quidæ in causa sunt, cur in po-
sitione longam incidat circumflexus. Nam
ut circumflexus mollis natura tonus est, ita
molles

DE TONIS

molles literæ liquidæ, ut χαῖμα, μάλλον.

REGVLA TERTIA

Vltima si qua inflectitur, certiore regula
q̄ sit quæ declinando coniugandoq̄ sese
offeret, describi non potest.

θεός θεοῦ ποιέω ποιῶ

Istæ & de polysyllabon circumflexione
quæ est in penultimis, ageτ, βοῶμεν, πρῶμεν.

Neg̃ certius quidq̄ de circumflexo do-
ceo, q̄ quod aliquoties iam admonui, esse
circumflexum familiarē cōtractis, ἡστούς.

REGVLA QVARTA.

Penultima, in disyllaba priore natura
longa, posteriore breui, circūflectitur, ut χῆ-
μα, χῆσις. Atq; hac regula mihi de disylla-
bis tm̃ agitur, aũdet, eĩtur.

QVAE COMMVNES HAS

ce regulas προσπαθεῖν turbent.

Adnotabo capita, in quæ referes, sicubi
variant toni à regulis iis quas p̄scripsimus.

I. ἰδίωμα, Linguae proprietas.

Atticus regulam de acuenda penult. si ul-
tima sit longa, nō seruat in noĩm quorundā
flexu, ut μέλεως, χήσις, ἐρμόλεως, πνέσις.

DE TONIS

Φόπειον cōmune, iuxta regulam supra,
 Φοπέιον atticum est. Quanq̃ hoc proprie a
 nalogicon est, ē denominatiui formula, ἤ κ,
 acuti, in α circumflexum. Nec em̃ facile trās
 fertur tonus qui in ultima dictione fuit. Est
 .π. Φοπή, hinc non translato tono, sed infle
 xo, propter sequentem breuem, Φοπέιον.

Καλῶς, σοφῶς, cōmuniter aduerbia sunt,
 ut infra dicet, ἀκαλῶν σοφῶν. Nam agtis ad
 uerbia hoc modo formant̃, quare & iidem
 toni manent. Dores κάλως, σόφως faciūt.

Φιλόσοφος commune, Doricum φιλοσό
 φος. Si lubet huc pro uarietate dialecton,
 collige literarum passionēs, quibus mutatis
 laepe prosodia mutantur. ἀχιχίως cōmu
 niter, ἀχιχῖ Ionice. μόνθ μούνθ.

Quæ fines deriuata acunt, composita
 tonum transferunt, ut

σοφός	φιλόσοφος
ερωτός	ἄμεροτθ
λογισμός	συλλόγισμθ
λεκτός	διαλεκτθ
σκοπός	ἐπισκοπθ
ενσός	ἐνγώσος.

Memineris
 quæso

DE TONIS

quæso huius capitis accurate, nullo eñ pr-
sum alio modo crebrius toni transferent.

Variat item compositio tonum, cū uer-
bale dissyllabon breue nomini cōponit, ut
τόκος partus, ἀ τίκτω, θεότοκος
πολυτόκος ἀ πλέκω. Homerus πολυτό-
κος νόος dixit, id est, uaser animus.
λόγος θεόλογος. Atq; id de breuibus. Lon-
gorum alia est ratio.

Atq; in talibus si sit tonus in penultimis
actiue significant, passiuæ cum est in antepe-
nultimis, ut θεόρεκος, id est, genitus a Deo.
θεοτόκος, id est, pariens Deum.

III. A B S C I S I O.

Ἀπκοπή, Tonum integræ dictiōis nō mu-
tat, manetq; recisæ dictiōis syllabæ is tonus
q fuit integræ, etiā téποξε repugnāte legz.
ἐκδέμμαι pro ἀκούειν, Ionicum infinitiuū est
& Homero perq; frequēs, abscessim ἐκδέμν-
dici. An nō hæc syllabæ lex huic repug-
nat tonos sed huic apocopes regulæ seruies.

Idem fit in his quæ paragogis proferun-
tur, ut καλοῖς καλοῖσι, ἀνθρώποις ἀνθρώποισι.

IIII. TRANSPOSITIO.

DE TONIS

Etiam ἀνὰ σφῆν præpositionum tonos traducit, σοφίας πείει, quum pro regula dicas πείει σοφίας.

V. Differentia

Demum obseruet puer differentias, quarum sæpe supra memini, κα, καί.

Item, ut quidam nominum uerborumq; casus flectendo à superioribus regulis aberrant. Hoc enim ueluti auctarium prosodix libuit adiungere, ut

di noīm 3. decl.	Breuiū tonis	ἀνθρώποι
αι noīm 2. infle.	censent, etiā si	μοῦ &c.
αι uerborum pass.	lōga sint tpa.	ἴνυμι

Item, q; qui in fine tonus est, declinando in eadem syllaba manet, παλλὰς παλλὰς. ἄλφ, ἄλφειος ἄλφειος, ἰδῶς ἰδῶς. Quod idem fit & in diminutiuis quibusdam, uidelicet ab iis deriuatis, quorum ultimæ acuntur, ut θῆρ, θηρί, θηρίον.

Item declinationis uarietate, uariari tonum, θαλῶς primæ, θαλῆς quintæ.

Item Modo, tonum mutari, ut εἶπε Indicatiuum est, εἶπε imperatiuum. Collige huc similia, mihi sat uidebat̃ capita, obseruandiq;

DE SPIRITIBVS

diq̃ rationem indicare.

DE SPIRITIBVS.

Multo negotio Choeroboscus tractauit spiritus. Tu paucis accipe quæ ad rem commodumue attinent.

REGVLA PRIMA

Spiritibus utimur in solis earum dictio-
nū iniitiis quæ uocalia sunt, ἐρεω, ὁδός.
o semper aspiratur.

REGVLA SECVNDA.

Ex consonantibus sola ρ, initio dictiois
aspiratur, ut ῥώμη. In medio si duo sunt ρ, al-
terum tenui, alterum aspiratione signabis,
ut ἐπίρρημα.

Alii syllabæ accidentibus passiōes quo-
que annumerant lectionis adminicula, quæ
ad puncta proprie pertinent. Sunt autem

Ἀπόστροφος, Auerſio, q̃ supra extremū dicti-
ōis in fine ponit, estq̃ signum elisæ uocalis,
ut κύε' ἐλέησον, pro κύεε ἐλέησον.

In poematis saepe initium dictiois occu-
pat, ut est Callimachi hoc: ὦ πόλλων οὐ πέν-
τι φαείνετ', ἀλλ' ὅ, τις ἐσθλός. A pollo nō cui
uis apparet, sed bono, pro ὁ ἀπόλλων.

DE SPIRITIBVS

Accidit autem hæc elisio ex uocalibus,
 α, ε, ι, & ο, ut ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε. &, καὶ νῆας
 ἡγήσεται ἀχαιῶν.

Ex diphthongis autem, αι & οι, ut βούλο
 μ' ἐγώ. & ὡμ' ὡς ἀχθομαι, quanquam poste
 rius hoc rarius. Quo loco etiam illud no
 tandum, φ consonans, circa quam elisio
 fit, si fuerit tenuis, sequente uocali aspirata,
 etiam ipsa in aspiratam suam conuertitur,
 ut αὐθ' ὦν, pro, ἀντὶ ὦν. ἐφ' ἡμῶν, pro, ἐφ' ἡ
 μῶν. Quod idem & in compositis seruatur,
 ut ἰφαιροῦμαι, ex ἀπὸ & αἰροῦμαι, καθόλου ex
 κατὰ & ὁλός.

Subunio, Subdistinctio, hæc sub ex
 τρεμα dictione ponitur, dictionem alteram
 ab altera diducens, ut μνησέν, ἀχαιῶν. Vfus
 passionum sæpe ad discernendas homony
 mas uoces confert, ut ὅ, τι ab ὅς, τις, & ὅτι
 quoniam, & cætera.

Hæc de prosodia. Vestrum erit & ope
 ram meam boni facere ac æqui: & frequen
 ter, ne frustratus uidear studio meo, regu
 lis ad

DE ARTICVLO.

lis adsciscere, usu linguæ, acervos exemplorum.

ETYMOLOGIA.

EΤΥΜΟΛΟΓΙΑ, Etymi dictio est. Etymū proprietas dictionis. Dictionum alia sunt Articulus, Nomen, Verbum, Participium, Pronomen, Aduerbium, Cōiunctio, Præpositio.

ARTICVLVS.

Aρθρον Græci ab ἀρτάω deriuant, auctore Manuele Moscopulo, q̄ hoc orationis membra cohæreant, nominum casus ac genera internoscantur. Minuta sermonis particula, sed quam si tollas, nihil aptum, nihil integrum, nihil sonabis decens. Vt enim articulis uegetamus corporis molem, ita articulis orationis partes discriminatas compingimus. Ignorat articulum omnino Latinus sermo, quare Latinis uocibus reddi aut exponi nequit. Nam q̄ Grammatici nominum declinandorum casibus addiderunt, hic, hæc, hoc, docendi gratia fecere, non q̄ sermo Latinus hos haberet articulos. Germanicus sermo habet

*Significat apte
aliquid cōponere*

DE ARTICULO.

articulum, nec Græci articuli uim exacte cognoueris, nisi ex Germanico idioma-
te. De qua re plura differemus in Constru-
ctionibus, ubi de articulo copiosius agemus:
q̃ uix à quoquam uideam hanc sermonis
partem digne tractatam.

Accidunt articulo Genera, Masculinū,
Fœmininum, Neutrum.

Numeri tres, Singularis, Dualis, Plu-
ralis. Vincit enim Latinum sermonē Du-
ali numero Græca copia.

Casus quatuor, Ntūs, Grūs, Dtūs, Accu-
satiuus. Nam uocatiui nullus est articulus,
sed eius uice utimur aduerbio uocandi ὦ.
Ablatiuo Græcia in uniuersum caret.

Accidit & Figura. Sunt enim simplices
articuli, ὁ ἢ ὁ. ὅς ἢ ὅ.

Compositi ὁδε, qđ habet uim demōstra-
tiui pronōis iste. ὁσπερ ἢ περ ὁπερ, qui quæ qđ,
idem ualeat quod simplex ὁσ ἢ ὅ. ὅστις, qui-
cunq̃. Quanquam & sæpe pro simplici usur-
petur.

DECLINATIONEM OCY-
lis hac tabula subiecimus.

ὁ 79

Handwritten marginal notes in Latin and Greek script, including phrases like 'Cum uero uideretur' and 'ὁδε'.

DE ARTICVLO

Articuli præpo- sitivi.	Mas.	ὁ	τῷ	τῷ	ὅν	Hic
		οἱ	τῶν	τοῖς	οὓς	Hæc
		ἡ	τῇ	τῇ	τῇ	
	Fœ.	τὰ	ταῖν	ταῖς	τάς	
		οἱ	τῶν	τοῖς	τοῖς	Hoc
		ὁ	τῷ	τῷ	ὅν	
Articuli postpo- sitivi.	Mas.	ὁ	τῷ	τῷ	ὅν	Quis
		οἱ	τῶν	τοῖς	οὓς	Quæ
		ἡ	τῇ	τῇ	τῇ	
	Fœ.	αἱ	ταῖν	ταῖς	τάς	
		οἱ	τῶν	τοῖς	τοῖς	Quod
		ὁ	τῷ	τῷ	ὅν	
Neu.	Mas.	ὁ	τῷ	τῷ	ὅν	Quod
		οἱ	τῶν	τοῖς	οὓς	

Articuli compositi ὅδε & ὅδε, flectunt
sicut simplicia, non mutatis δε & πτε, ut

ὅδε τῷ δε τῷ δε, Et sic

ὅδε οὐ πτε ὅδε &c.

ὅδε uero utranq; compositionis partē de-
clinat, quare hic obiter τῷ declinabimus,

DE ARTICVLO

eo q̄ ad nominum formam non admodū
quadret. Sicut nec uocabulum quis, apud
Latinos.

Τίς cū acuto uox est interrogandi, quis ?
& declinatur in hunc modum, seruans a-
cutum in priore syllaba.

Sing.	Nominat.	τίς
	Genit.	τίϛ
	Datiuo	τίϛι
	Accusa.	τίϛα
Dual.	Nominat.	τίϛε
	Genit.	τίϛοιϛ
	Dat.	τίϛοιϛ
	Accusat.	τίϛε
Plur.	Nominat.	τίϛες
	Genit.	τίϛων
	Dat.	τίϛις
	Accusat.	τίϛας

Τίς cum graui, postpositiua particula, sig-
nificat quidam. Seruatq̄ declinando tonū
grauem in fine. Cæterum forma flectendi e-
adem est quæ fuit supra.

Sing.	Nominat.	τίς
	Genit.	τινός

Dati

DE ARTICVLO

	Dat.	τινὶ
	Accusat.	τινὰ
Dual	Nominat.	τινὲ
	Gen.	τινοῖν
	Dat.	τινοῖν
	Accusat.	τινέ
Plur.	Nominat.	τινέσ
	Gen.	τινῶν
	Dat.	τισὶ
	Accusat.	τινάς.

Atq; hæ quidem sunt Masculinæ & Fœmininæ formæ. Eodem plane declinabis modo neutra τὶ, & τῖ.

Iam uide ut articulus compositus ὅς τις flecti debeat.

ὅς τις
 οὗ τινος
 ὧ τινι

ὅν τινα &c, declinata utraq; compositionis parte.

DE NOMI

N E

DE NOMINE

Nomen, Græci ὄνομα uocant, dictio est quæ casu flectit. Nominum aliud est adiectiuum, aliud substantiuum.

Adiectiuum, quod tribus generibus uariat. Substantiuum, quod uno aut ad summum duobus. Curæ sit pueris adiectiuorum terminationes nouisse, quare formulas subiicio.

Ας, πᾶς Et sic mouent aorista participia in ας, nec aliud nomen ullum.

μέλας

μέλας

μέλαινα

μεγάλη

Foræmi. terminatio mutuatitia est.

μέλαν

μέλα

Ης, ὁ καὶ ἡ ἀληθής
ὁ ἀληθής

Εἰς, χεῖρεις
χεῖρεια
χάειρι

Ις, ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις
ὁ φιλόπατρις

Nec sunt huiusmodi alia, præter composita.

Χς ἡδύς

ηλύς

ἡδύα

παλῆς

mutuatitium,

ἡλύ

παλῆ

Composita υς, ὁ καὶ ἡ ἀδύκρυς, ὁ ἀδύκρυς.

ος πυ.

DE NOMINE

Os purum, aut Θ finientia, foeminina
per α faciunt. Quanq̃ per crebram mutati-
onem α in η , etiam per η efferant. Sicut & η
finientia Dorientes per α efferunt,

δικαι Θ δίκαια δίκαιον
καθαρός καθαρά καθαρόν.

Reliqua in Θ , foeminina regulariter per
 η efferunt.

σοφός σοφή σοφόν

Composita in σ generis cōis sunt, ut

ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, ἡ φιλόσοφος

Ex Θ nascitur & σ terminatio quorum-
dam adiectiuorum, ut

χευσοῦς pro χευσέος ἀπλοῦς p ἀπλό

χευσαῖ ἀπλῇ (Θ)

χευσοῦν ἀπλοῦν

Huius formæ sunt quæ fines circumscri-
bunt.

Composita, ὁ καὶ ἡ πλύσις

ἡ πλύσις

ὁ καὶ ἡ ἔνπεως

ἡ ἔνπεως

ὁ καὶ ἡ τέρεν

ἡ τέρεν

Atticorū terminatio

est, ut infra in declina-

tionibus est cernere.

ἡ ἔνπεως ἡ τέρεν

DE NOMINE

Qu. ὁ καὶ ἡ ἀνδρεία σου
ἐ' ἐνδοξου

Λρ. ὁ ἢ εἴ μάκαρ.

Si qua adiectiua inciderint, ad has formas exigat puer & moueat, & genera è generibus deriuat.

Accidunt nomini, Species, Genera, Ca
sus, Declinatio, Figura,

SPECIES, ¹⁷είδη.

Πατρωνυμικόν, gentile nomen est, ut à Τρεΐδης ἀγερμένω, Atrides Agamemnon, id est Atræ filius. Sæpe & pro possessiuo Græcus usurpat, quemadmodum & noster Ποῦτα dixit, Pelias hasta.

Terminationes Masculinae, *Ans*, *con*, *de*

Θ. Fœmininæ, ας, ις, νη, ut πριαμίδης, πρι
λείων, ὑφράδνθ. ἰλιάς, πριαμίς, ἀδρασίνι.

Formandi rationem usu deprehēdes, 82/24

Grammaticorum Latinorum quidam tradidere.

COMPARATIVVM.

Adiectiua in Θ , regulariter faciunt com-
paratiuos σ abiecta, & $\pi\epsilon\sigma\sigma$ ad positiuū ad-
dita, $\lambda\upsilon\kappa\acute{o}\varsigma$ $\lambda\upsilon\kappa\acute{o}\tau\epsilon\rho\sigma$. In his quæ penulti-
mā positiui hñt longā, $\sigma, \mu\iota\kappa\rho\acute{o}\nu$ seruāt. Quæ
uero

DE NOMINE:

uero breuem, ο, μικρόν mutant in ω, μέγα, u
σοφός σοφώτερος. ἐνδοξος ἐνδοξότερος.

Adiectiua in ης, faciunt comparatiuum //
ης in ου mutato, & addita uoce τός, ut
ἀληθής ἀληθέσθρος.

Sic & quæ eis finiunt, εσθρος faciūt com //
paratiuos, χεῖρς χεῖεσθρος

In ς, τός addunt, ut θνούς θνούσιρος. //

Quæ ων finiunt, mutant ω, in ο, & compa //
ratiuum in εσθρος finiunt, ut σῶφρων σῶφρονέ //
σθρος.

Quæ us, finiunt, σ, abiciunt, addita τε- //
ρος, ut βραχύτερος. Sed in us plerūq; faciunt //
comparatiuos in ων, ut

ἡδύς ἡδύων.

ταχύς ταχίων. Sic &

μέγας μείζων. Estq; hæc anomala termi //
natio comparatiuorum.

SUPERLATIVVM.

Comparatiui terminationem τερός, mu //
ta in τός, facturus regulare superlatiuum,

λευκότερος ἀληθέσθρος χεῖεσθρος	λευκότερος. ἀληθέστατος. χεῖεστατος.
---------------------------------------	--

DE NOMINE.

εὐνούςατο εὐνούσατο
 σωφονέσδρος σωφονέσατο
 βραχύτδρ βραχύτατο.

Quorū uero comparatiui cōp̄ finiunt, isto
 erit superlatiuorum enclisis, ut

ἡδίων ἡδιστος.
 μείζων μέγιστος.

Subiūcio cōparatiuorū ac superlatiuorū
 paradigmata, ad quæ exiger puer adiectiua
 quæcūq; inciderint, & inde cognoscet quæ
 adiectiuorum term nationes comparatio-
 nem admittant.

COMPARATIONES ANA- logica seu regulares.

ος	σοφός	σοφώτερος	σοφώτατος
	σοφὴ	σοφωτέρα	σοφωτάτη
	σοφὸν	σοφώτερον	σοφώτατον.
ης	ὁ ἀληθής	ἀληθέστερος	ἀληθέστατος
	ἡ ἀληθὴς	ἀληθεστέρα	ἀληθεστάτη
	τὸ ἀληθές	ἀληθεστέρον	ἀληθεστάτον.
ων	ὁ σάφω	σαφονέστερος	σαφονέστατος
	ἡ σάφω	σαφονεστέρα	σαφονεστάτη
	τὸ σάφον	σαφονεστέρον	σαφονεστάτον.
εις	ὁ χεῖρις	χειέστερος	χειέστατος
			ἡ χεῖρ

DE NOMINE.

ἡ χεῖρα χεῖρα χεῖρα
 ὁ χεῖρ χεῖρον χεῖρα

COMPARATIONES

anomalæ.

ΥΣ ὁ ἡλιῶ	ἡλίῳ	ἡλίῳ	Dulcis
ἡ ἡλιῶ	ἡλίῳ	ἡλίῳ	
ὁ ἡλιῶ	ἡλίῳ	ἡλίῳ	
πολύς	πλείων	πλείους	Multus
πολλή	πλείων	πλείη	
πολύ	πλείων	πλείων	
ὁ μέγας	μείζων	μέγας	Magnus
ἡ μεγάλη	μείζων	μέγιστη	
ὁ μέγα	μείζων	μέγιστον	
ὁ καλός	καχίων	καχίς	Bonus
ἡ καλή	καχίων	καχίς	
ὁ καλόν	καχίον	καχίον	

Varios autem comparatiuos & superlatiuos καλός seu ἀπεθός recipit,

καχίων	καχίς
βελτίων	βέλτιστος
ἀμείνων	sine superlatiuo
κρείττων	κράτιστος
ἀρείων	ἀείστος
λῡσιων	λῡσις.

DE N O M I N E:

ὁ κακὸς	κακίῳν	κάκιστος	Malus
ἡ κακή	κακίῳν	κακίστη	
τὸ κακὸν	κάκιον	κάκισθεν.	

Recipit & κακὸς uarios comparatiuos,

χειρῶν & χερσίων, χείρτος

Εὐμικρὸς ἐλάττων ἐλάχιστος Parvus

ἡσυχία sine superlativo.

μειον
μεικον sine superlativo

ὁ αἰχρὸς αἰχλὼν αἰχιστὸς Turpis

ἡ αὐχρὰ αὐχίον αὐχίστη

8' αἰχρον αἰχρον αἰχρον

ἐχθρὸς ἐχθίων ἐχθιστος Inimicus

ἐξ ὁρᾶς ἐξ ὁρίων ἐξ ὁρίων

ἃ ἔχουσιν ἔχουσιν ἔχουσιν.

Inuenias apud poëtas nonnunq̃ & alios comparatiuos, ut βράσων, ἡγνίωρ, ἀβραδύς, θάσων, celerior, ἀταχύς, & πάσων, βραδύς, ἡγνίωρ, ἀταχύς, & similes, quos tuumerit Lector obseruare. Nam in regulam grammaticam omnia cogi nequeunt.

DENOMINATIVVM.

κος, ut μονικός. Significat autē

ος, ut οὐρανὸν Θ.

κόβης, ut λιθώδης, lapideus.

DE NOMINE.

εθ, quæ possessiuorum proprie signifi-
cationem habent, ut ἡρακλεθ.

DIMINUTIVVM.

Diminutiuorū masculinæ terminatiōes sunt

ων, ut μωριων, morio

αξ, ut λιθαξ, lapillus.

ισκθ, ut ανθρωπισκθ ^{homuncio} homuncio.

λος, ut ναυτίλος nauta.

Fœmininæ, ις, ut θοραπκινίς.

σκη, ut παιδίσκη ancilla.

Neutorum, νιον, ut οψωνιον cœnula.

κιον, ut μεράκιον, adulescentulus. ^{μικράκιον} ^{valde par}

λιον, ut ειδύλλιον, imaguncula. ^{imago}

κιον, ut ζούκιον, bestiola.

διον, ut κρεάδιον, caruncula.

De uerbalib. uide in fine regulariū uerbogæ

GENERA

Masculinum αρσενικόν, ὁ.

Fœmininum θηλυκόν, ἡ

Neutrum οὐδέτερον, τ.

Commune κοινόν, ὁ καὶ ἡ.

Promiscuum ἐπίκοινον ^{ἐπίκοινον} ^{quod significat}

Et apud Græcos nihil de generibus præ-
cipiē, q̄ declinatiōibus cognoscant. Quod ^{significat}

Apud Græcos sunt simplices Declinationes
 Equifillabica & Imperarijllabica: Sunt
 aut illa tria Equifillabica quæ in eos
 sunt in quatuor: quæ in yllabica quæ in
 ternatio quæ in yllabica: Imperarijllabica
 sunt illa quæ
 respiciunt
 yllabica:

DE NOMINE.

Si quis omnino & generis regulas postulet,
 sequat formas Latinas. In α, fœmin. sunt,
 præter uerbalia. In η, fœmi. & sic de reliquis

CASVS

Nominatiuus	ὀνομαστικὴ
Genitiuus	γενικὴ.
Datiuus	δοτικὴ.
Accusatiuus	αἰτιατικὴ.
Vocatiuus	κλητικὴ.

DECLINATIO.

Quinq; sunt ordines Græcæ declinatio
 nis, quos simplices uocamus: & ex quinta
 nascuntur quidam ordines flectendi nomi
 na, quæ Contracta uocant. Nam cū in qui
 busdam nominibus quintæ declinatiōis cō
 tinuæ uocales faciant κακοφωνίαν, solent eæ
 uocales mutari, concerpi & collidi, ne hiul
 ca sit pronuntiatio. Inde nomina quædam
 contracta uocant, seruantia quidem natu
 ram declinationis quintæ, sed alicubi mu
 tantia nonnihil propter suauiozem pronū
 ciationem. Qua de re infra plura.

Porro quia simplicē casuū formationē e
 tiam linguae pprietas interdū uariat, de hac
 quoq; repetenda qdam longius uident, an
 teq; ad

DE NOMINE.

teq̃ ad ipsas declinationes ueniamus.

DE DIALECTIS.

Lata fuit regio quæ Græciæ nomine quondam censa est. Itaq; & omnis generis disciplinarum plurimos scriptores habuit. Fuit ergo & multiplex loquendi ratio aliis partibus. Ea loquēdi proprietas Διάλεκτος à Quintiliano nuncupatur. Discrepant Dialecti cum grammaticis inflexionibus transitu literarum, uarietate tonorum, tum filo orationis, quod genuinum cuique Græciæ parti haud raro deprehendet, qui sit acri iudicio. Quis enim Syram orationem ab Attica non internoseat, etiamsi Atticis cœperit uti Syria figuris? Sed de hoc alio loco agetur, hic grammaticos uariatarum Διαλέκτων modos obserua.

I Attica, cuius usus in regione Attica fuit, ea est elegantissima, ut ^{ὑπάρ}θαλαττα pro θαλασσα. Hac sunt usi qui Athenis florere, Demosthenes, Aristophanes & ceteri.

II Ionica proxima Attididi, ut pro ὄρε^{ον}, ὄρε^{ον}. Hac Homerus maxime usus est.

III Aeolica, Ionibus proxima, ut pro λαβῆν, λαβῆν.

C iiii

*Tonica huius
e omni fuit
huius in fuit
huius in fuit
huius in fuit
huius in fuit*

DE NOMINE.

111

Dorica, Sicula est, Italiae proxima, The-
crito familiaris, in α mutat, Φίμ^{ταμιν}α, Φάμα,
id quod & Latini solemus cum Graeca ulu-
pamus, quippe Doribus uicini.

Qui sermo communis omnibus est, lin-
gua cōmunis dicitur, périnde ut apud nos
est aliqua ratio loquendi communis, Sue-
uis, Boiis, Vbiis, singulis tamen sui sunt idi-
otismi.

DECLINATIO PRIMA SIM

plex & æquisyllaba (hoc est, in qua ob-

liqui non superant numere syl-

labarē nominatiui,) est

Masculinorē in α & ης, ut αἰνέας, χεύονες.

& **Cōmunium** in τής, ut ὁ γῆρας, ἡ λυσιπρόδος.

FORMVLA declinationis.

Sing.

ης	η	ης	α
α	α	α	α

Dual.

α	αυ	α	α
---	----	---	---

Plur.

αι	ων	ας	αι
----	----	----	----

PARADIGMATA

regularia & simplicissima

ΑΣ.

S. οἰαίνε

Declinatio in ex libris declinationibus æquisyllabis
in utrumque vocalem
nominatiui declinationis illi. et in puncto
adscripto

οὐκ ἐστὶν ἀριθμὸς ἀνδρῶν, ἀλλὰ ὡς ἐν πλείοσι
 ἀνδρῶν, ὡς ἐν πλείοσι ἀνδρῶν, ὡς ἐν πλείοσι ἀνδρῶν
 DE NOMINE feminini generis :-

S. ὁ ἀνείας

τοῦ ἀνείου

τοῦ ἀνείου

τῶν ἀνείων

τοῦ ἀνείου

D. τῷ ἀνείῳ

τοῖν ἀνείων

P. οἱ ἀνείαι

τοῖν ἀνείων

τοῖς ἀνείαις

τοῖς ἀνείαις

τοῖς ἀνείαις

τοῖς ἀνείαις

Dualium ubiq; tantum

duae sunt voces prima

complectitur nomina

tuum, accusativum &

vocativum, secunda ge-

nitivum ac dativum.

S. ὁ χεύςας

τοῦ χεύου

τοῦ χεύου

τῶν χεύων

τοῦ χεύου

D. τῷ χεύῳ

τοῖν χεύουσιν

P. οἱ χεύουσι

τοῖν χεύουσιν

τοῖς χεύουσις

τοῖς χεύουσις

DE NOMINE

eo more in α mutari, ut sint pro αὐεῖα & ἀρχισ, αὐεῖα & ἀρχισ, ut μηδέτε ζεύς. Unde ex πιντῆς nostri homines fecerūt poëta. Et cum hæc declinatio plane ad primā Latinam quadret, recte flectes Latine æn ea, anchisa, sicut poëta. Qua de re quædam etiam sunt apud Priscianum.

Genitiuus regulariter & finit. Iam cum & naturaliter sit cognatum cum eo, ut ποῖο-μῦ, ποιοῦμῦ, pœna punio, mceroræ pro murorum apud Virgilium, è quibus uocibus deprehendi potest cognatio, eo & u, frequentissima mutatio est u in eo, & eo in u, passim in Græcis périnde atque in Latinis. Quare cū & genitiuus sit, solui potest in eo per passionem literarum, ut αὐεῖα αὐεῖω. *Tam in Inter*

Rursum eo naturaliter in α mutari potest, ideo αoles genitiuum efferunt αὐεῖαο, & per syncopas αὐεῖω & αὐεῖα, id quod Doriensium est. Et mira copia est nominū in ας familiarissime finientiū genitiuo α, præsertim contracta, ut κοσμάς κοσμά. Vides ergo has casuum uariationes oriri ex cognatione literaræ, quam diligenter obseruabis.

DE NOMINE.

Datiuus non uariat, nisi q̄ aliàs ex α fit η, & rursum α ex η.

Accusatiuus uariat item, q̄ ex αν nonnū q̄ fit λω, & ex λω nonnunq̄ fit αν. Et aliquando λω Iones in εα mutant, ἀνείεα, χεύσεα.

Vocatiuus non uariat, nisi q̄ Attici uocatiuum ferē faciunt ntō similem. Et in ης nomina propria uocatiuum per η efferunt, appellatiua per α, ut ὦ χεύση, ὦ λησα.

Duales casus, item Nominatiuus pluralis nihil uariant.

Genitiuus pluralis regulariter ων finit, & inflexum quidē. Solent em̄ genitiui plures primæ ac secūdæ declinationis circūflecti. Iam uero ex ων, αν fit Dorico more. Est enim ω cum α cognata, ut sit in ἀνείων, ἀνείων, & æolica extensione α interposita ἀνείαων, & Ionica ε addita, ἀνείεων, quæ uariationes fiunt ex cognatione literarum.

7m̄is Datiuus ας finit. Solet aut̄ ferē α diphthongus mutari in η, quare alicubi pro ἀνείας, ἀνείης effertur, id quod passim & in aliis declinationibus fieri solet. Nonnūquam & iota additur, ἀνείησι, per paragogen, sicut ama

DE NOMINE.

cut amarier pro amari, id quod fit in omni
bus dativis σ, finientibus.

Accusatiuus & uocatiuus plurales planè
nihil uariant.

FIGVRATVM PARADI.

gma, cuius uocibus sæpe utun

tur poëta.

Nōmāij ē tūmūij
i nūmūij & nūmūij

S. ^{Compung} ^{Compung} ^{Compung} ^{Booby}
^{Compung} ^{Compung} ^{Compung} ^{Compung} ^{Compung} ^{Compung}
 T αὐεῖδ, & αὐεῖδω, αὐεῖα, αὐεῖω, αὐεῖα.

Dati: ^{το} ^{το} ^{το}
^{το} ^{το} ^{το}
 δευτ. ^{το} ^{το} ^{το}
 ειν ^{το} ^{το} ^{το}

D. ὡς αὖτε & αὖτις
τὼ αὖτε *Quasi ut pariter*
τῶν αὖτις

P. οἱ ἀνέρας ^{Donitro solid Donitro}
 τῶν ἀνδρῶν, & ἀνείαν, ἀνεράων, ἀνερέων. ^{Donitro}
 τοῖς ἀνέρασιν, & ἀνείης, & ἀνείησι. ^{Donitro}
 τῶν ἀνείας

ὡς ἀνέλαι. Sic formabis & figurabis re
liqua huius declinationis nomina.

SECUNDA DECLINATIO

simplicium æquityllaba.

Forminorum tantum est, & finitum.

Quercus
 Gerardus de
 clunatio ap.
 in Latinos
 in familiat. 2.
 apud L. 1. 8.

Longest in and to the

Nonna qui lo
meur ni a par
Chari de w de
ni a w T me no
boute ni 21
qu'il d a ga
f'ant de sec

Huius declinationis & duplex est, longū
breue. Quod adnotare libuit propter ro-
rum regulas. Nam quorum ultima lon-
est fere acutus est in penultimis, in aliis
cus.

ga, adiectiva, ut *πολύα*. το τμήμα Adiectiva
Contracta, ἀθιώα, ναυσκά. ~ fr. ποταμὸς Substantiva

τα, substantivorum, ut *αλλοσφία*.

αα polyfyllaborum. *Maia*

De, κιασάDe. Et nomina Caput et Idem vocant.

et a foemina adiectiuor in us, ut $\text{h}\alpha\text{us}$ $\text{h}\alpha\text{us}$

αἰα dissyllaba, ut γαῖα. ^{ἡ γαῖα ἡ γῆ} (ἡ γαῖα)

εις substantiua ab adiectiuis ης, ut ἀληθής,

ἀλήθεια. ποιημάτων: much finer and

1a foeminina adiectiuorum, ut πότνια.

οὕτω, ut μούσα, sic & participiorum ὁμοίως.

Our principia in 862 Breula
Sunt Breula

DE NOMINE

Brevia sunt item quaecumque reliquis consonantibus utuntur ante α, ut δόξα,

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ regularia.

Α.

S.

ἡ μουσα
ῥα μουσης
τῇ μουσῇ
τὴν μουσαν
ὦ μουσα

D.

τὰ μουσα
ταῖν μουσῶν

P.

αἱ μουσαι
τῶν μουσῶν
ταῖς μουσαῖς
τὰς μουσας
ὦ μουσαι.

Η.

S.

ἡ τμή
ῥα τμής
τῇ τμῇ
τὴν τμήν
ὦ τμή.

D.

τὰ τμή
ταῖν τμῶν

DE NOMINE

P. αἱ τιμαί
τῶν τιμῶν
ταῖς τιμαῖς
τὰς τιμάς
ὧ τιμαί.

Et regularis quidē genitiuus singularis
us est. Vege si nomen finiat α longo, aut pu
ro, hoc est, qđ præcedit uocalis, aut σα, ςα,
θα, regularis genitiuus in ας finiet, ut

S. ἡ σοφία *capitulum*

Θι σοφίας

τῇ σοφίᾳ

τὴν σοφίαν

ὧ σοφία

D. τὰ σοφία

ταῖν σοφίαν

P. αἱ σοφίαι

τῶν σοφιῶν

ταῖς σοφίαις

τὰς σοφίας

ὧ σοφίαι.

Hinc sunt & Latini ge
nitiui, familias, maias.

Quia familia, maias, α
puro finiūt. Vide Paf
cianum de declinatio

ne prima.

EXAMEN.

Nominatiuus α finit aut η. Hic item ob
seruabis Ionicam uariationem α in η, σοφίη
προσ

DE NOMINE.

ma declinatione fieri uidemus. Sic Hesiodus, ^{κακὰ κέρηα} κακὰ κέρηα ^{καὶ ἰσὰ ἄτησι} καὶ ἰσὰ ἄτησι: mala lucra & qualia dānis. ἄτησι pro ἄταις, ab ἄτηντο.

FIGVRATVM paradigma.

S. ἡ ἰσθεῖα
 θ ἰσθεῖας
 τῇ ἰσθεῖα
 τὴν ἰσθεῖαν
 ὡ ἰσθεῖα
 D. τὰ ἰσθεῖα
 τῶν ἰσθεῖαν
 P. αἱ ἰσθεῖαι
 τῶν ἰσθεῶν, ἰσθεῶν, ἰσθεῶν, ἰσθεῶν
 ταῖς ἰσθεῖαις, ἰσθεῖης, ἰσθεῖησι.
 τὰς ἰσθεῖας
 ὡ ἰσθεῖαι.

TERTIA DECLINATIO

Hæc Declinatio in sim-
 plicium parisyllabæ, est
 Masculinæ, Fœmininæ, & Cōmuni
 in ος, ut ὁ λόγος, ἡ ὁδὸς, ὁ ἢ ἡ ἄνθρωπος. Et
 Neutrorum in ον, ut τὸ ξύλον.

ni' d'no' c' d'no' ca Formula declinationis.

die zu Luthers
 Genesio marian $\alpha\sigma$
 et quod α Sing. α ω $\alpha\sigma$ ϵ D. ω $\alpha\sigma$ P. $\alpha\sigma$ $\alpha\sigma$
 Genesio Nervi $\alpha\sigma$ $\alpha\sigma$ α
 et uelut die Nervi Genesio
 et Luthers

DE NOMINE:

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

S. ὁ λόγος ^ἡ ὅς.

ᾗ λόγῳ

ὅθι λόγῳ

ἐν λόγῳ

ὧ λόγῳ

D. τῷ λόγῳ

τοῖν λόγοις

P. οἱ λόγοι

τῶν λόγων

τοῖς λόγοις

ὅθι λόγοις

ὧ λόγοι ^ἡ ὅς. ^{ὅς.} QN.

S. ἐξύλον

ᾗ ξύλῳ

ὅθι ξύλῳ

ἐν ξύλῳ

ὧ ξύλῳ

D. τῷ ξύλῳ

τοῖν ξύλοις

P. τὰ ξύλα

τῶν ξύλων.

τοῖς ξύλοις

τὰ ξύλα

ὧ ξύλα

Neutra habent tres si-
miles casus, ut apud la-
tinos.

E X A M E N.

over in nominibus Gtūs x, effertur Dorice per ω. Nam os
nuntant o uio naturaliter cognata est cum ω, λόζου, λόζε.
in p b i s . u . l . sicut apud Theocritum ^{ωλωτο φορμα} ὡλωτο λοναυ.

(de pronominis) ~~Θ~~ ^{Εἰς} ~~εἰς~~ Nos nullo numero digni, pro λό-
γῳ. Et Ionice ω soluto, in οἷο, λόγῳ, ut, σφ-
αλωὶ κόραοιο θονύσοιο πθλωί. pro κόραου
θονύσας. Nicander.

Accusatiuus pluralis sæpe mutat Dori-
ceus in ωσ, ut ^{Διονύσιος} διονύως, ^{ῥοδίου} ροδιούς. Et rursum
per systolen διονύως, mutata ω, in ο, μικρόν. Si
cut est apud Theos. ^{καὶ ὁ ἰσχυρὸς} μή μεν λωβάσθω ^{καὶ ὁ} τὰς
^{ἀμώλους} ἀμώλους, ^{ἐν τῷ} ἐν τῷ ^{ἑβραῖ} ἑβραῖ. Ne lædite uites meas,
sunt eñ teneræ. τὰς ἀμώλους, ^{ἀμώλους} ἀμώλους.

Figuratum paradigma.

S. ὁ λόγος
 τοῦ λόγου, λόγος, λόγος
 ἔστι λόγος
 ἐν λόγῳ
 ὡς λόγος καὶ λόγος

D. τω

DE NOMINE:

Q. τὼ λόγῳ
 ἔῃν λόγῳιν, λόγῳιν poetica epenthesi,
 quemadmodum & aliae sunt, ὠιν, σιν,
 ut θεόῳιν pro θεῶν, πρῶῳισι pro πρῶα
 P. οἱ λόγοι (ρις, de quibus infra.

τῶν λόγων

ῥῆς λόποις, καὶ λόγοις.

ὅς λόγους, λόγως, λόγῳ

ἡ λόγῳ.

QVARTA DECLINATIO

simplicium ἰσοσύλλαβον, est

Masculinorum & Foemininorum in ω_2

ut ὁ μὲν λέως, ἡ ἄλως. Et

Neutrorum in $\omega\omega, \epsilon\upsilon\chi\omega\omega.$

Atticam hanc uocamus, Atticis scilicet genuinam, quibus quæ hoc ordine flectuntur, reliqua Græcia superioris declinationis formula comprehendit. Ita fit ut hæc è superiori nascatur, ut, ἐρμόλαος communiter, ἐρμόλεως Attice. ἀνδρόγειος communiter, ἀνδρόγεωσ Attice.

Nec è superiori modo declinatione Aet
tica hæc fit, sed è quinta iniquisyllaba. Sic
γέλωσ γέλωτΘ, communiter, Aristopha

DE NOMINE.

nes γέλως γέλω declinavit.

FORMVLA CASVVM.

ωσ

ωσ

ωσ

ω φ ων

ω φν φ ων φς

ων

ων

ων

Π Α Ρ Α Δ Ε Ι Γ Μ Α.

S.

ὁ ἀνδρόγεωσ

τῷ ἀνδρόπεω

τῶν ἀνδρόπεω

ἐν ἀνδρόπεων, τῷ ἀνδρόπεω antique

ὡ ἀνδρόπεως

D.

τῷ ἀνδρόπεω

τοῖν ἀνδρόπεων

P.

οἱ ἀνδρόπεω

τῶν ἀνδρόγεων

ρῖς ἀνδρόπεως

ὅς ἀνδρόπεωσ

ὡ ἀνδρόπεω.

Hoc sum usus paradig

mate, ut admoneā Virgiliani carminis pu
erum ii. ænei. Androgeos se offert nobis so
cia agmina credens. Isthic poëta nominati
uo est usus. VI. ænei. gto utitur : In foribus
Iethū androgeo. Latine dixisset androgei.
Alibi & actō usus est : Aut atho aut rhodo.
pen.

DE N O M I N E.

pen. Pleriq; male athon legunt: est in, athon
antiquus actus. Atticus casus in Pauli epist. *1. Corin. 1. cap.*
est: Ego quidem sum Pauli, ego uero Apol
lo. pro Apollinis.

Q V I N T A D E C L I N A T I O
simplicium, in qua obliqui rectos uincunt
syllabarum numero, Tertiam Latinam fe-
rè refert terminationum numero ac flecten-
di forma. Quare multa ex hac declinatiõe
sa pe petunt Latini. Principio igitur termi-
nationes colligemus, & singulis sua parad-
gmata adscribemus, quibus commode pue-
ri utentur, si quando nomen aliquod decli-
nandum inciderit. Ac primum quidem cū
uocales sint septem, tres tñ uocales termi-
nationes sunt in hac declinatione.

α, ut σῶμα

Vocalibus his finī-
entia neutra sunt.

ι, ut μέλι

ω, ut δέρον.

Ex consonantibus ν ξ ρ σ τ. Nam β γ δ
ξ θ κ λ μ π τ φ χ Græcus flexus nō admittit.

FORMVLA CASVVM.

Genitiuus ος. Datiuus ι. Accusatiuus α
uel υ. Dual. ε, οιν. Plural. ες, ον, σι, ας.

D iiii

DE NOMINE.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ uocalium

IN A.

- S. ^{Gen} δ' σῶμα ^{Genitive} τοῦ σώματος ^{Definit u. ob} ^{u. Mod. Qd ex uolunt}
 ζῆ σώματι
 δ' σῶμα
 ὦ σῶμα
 D. τῷ σώματι
 ρῖν σωμάριον
 P. τὰ σώματα
 τῶν σωμάτων
 ρῖς σώμασι
 τὰ σώματα
 ὦ σώματα.

Est in α, anomalon κῆρα, caput, quod
 flectitur multipliciter.

καρῆ	καρῆς	2. Declinationis
καρᾶ	καρᾶς	2. Declinationis
κῆρα	κῆρατ	5. Declinationis
κάρηκαρ	κάρηκατ	5. Declinationis
κάρηων	κῆρῶν	3. Declinationis
κῆρᾶς	κῆρᾶς, uel κῆρατ	5. Declinationis

IN I.

- S. δ' μέλι Idq; unicum est in i, cum
 compo-

DE NOMINE.

τομέλιτθ **compositis**
 θρ μέλιπ *εθρ υμμελι οθιμμελι*

θ' μέλι. Reliquos nō est usus.

IN Υ.

In υ, quorum penultima longa est, εθ
 genitiuo faciunt, ut ἄσν ἄσιθ. Sic & adie-
 ctiva neutra in ο, flectunt, ut ἡδ' ὀ ἡδ' ἑος, γλυ-
 κὺ γλυκέθ.

PARADIGMA;

S. θ' ἄσν *ορδω*

τοἱ ἄσιθ

θρ' ἄσιθ

θ' ἄσν

ὦ ἄσν

D. τὼ ἄσιθ

θῖν ἄσιθ

P. τὰ ἄσιθ

τῶν ἄσιθ

ρῖς ἄσιθ

τὰ ἄσιθ

ὦ ἄσιθ.

In ο, quorum penultima brevis est, οθ
 genitiuo faciunt, ut,

S. θ' γόνυ *γενν*

τοἱ γόνυθ

D y

DE NOMINE.

ὅ γένυι

ὅ γόνυ

ὅ γόνυ

D. τῷ γόνυ

τῷ γόνυ

P. τὰ γόνυα

τῶν γόνυων

τοῖς γόνυσι

τὰ γόνυα

ὅ γόνυα

Huius formæ nomina, γένυ, γόνυ, litera
& metathesi variant declinationem, ut

γόνυ

γόνυος & γωνός

γόνυι γωνί

γόνυα γωνά

γόνυων γωνίων. Et aliter γόνυος γονά

γόνυ, seu γωνάος γωνάος. Sic λόγυ λόγας δού

ρας. Huius est & λόγος λόγος. uide Græca fle

xionis uarietatem.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ consonantium.

IN N.

N & r literæ sunt immutabiles, hoc est, q̄

in flexu nominum ferè non mutant. Qua-

re quæ

DE NOMINE.

re quæ v aut ϣ finiūt, genitiuos fere faciunt tantum Θ addita. hinc quæ excipiant, ostendent paradegmata.

A N.

IN AN, ανΘ faciunt oīa, præter παρ πανθς adiectiuum, quod omne significat.

S. ὁ ἅπαν

τοῦ ἁπανΘ

ἅπαντι

ἐν πᾶσι

ὡς πᾶν

D. τῷ πᾶσι

τοῖν πᾶσι

P. οἱ πᾶντες

τῶν ἁπάντων

τοῖς πᾶσι

ἅπαντας

ὡς πᾶντες.

Sic reliqua in αν, flecte.

Obserua aut v finiētia, in dtō plurali ipsum v abicere.

E N

En neutra terminatio est adiectiuorum in es, ut ὁ χεῖρς, ὁ χεῖρς, ea per ὅς gtōs faciunt, ut χεῖρς τοῦ, χεῖρς τι &c. Est & neutra terminatio adiectiuorum in lw, ut

DE NOMINE:

τέρω, τέρεν, cui os addes γτό, ut τέρενος.

HN.

HN λωΘ facit, præter pauca deriuata in
ε, mutantia, maximèq; quæ habent μ, ante
HN, ut φHN, φενός, υμHN, υμενός, λιμHN, λιμέ-
νος, ποιμHN, ποιμενός. λικτεφιδός.

PARADIGMA.

S. ὁ ἔχω *quod*

τοῦ ἔχωΘ

ἐξ ἔχω

ἐν ἔχωα

ὡ ἔχω

D. τὼ ἔχωε

ῥῖν ἔχῃνοι

P. οἱ ἔχωθ

τῶν ἔχῃνων

οἷς ἔχῃσι

οὗς ἔχῃας

ὡ ἔχωθ. Sicilia in HN, ut μHN, μN

νός, quod & æolice μεις dicitur.

IN. YN.

IV ΤΕΛΧΙΝ, ΤΕΛΧΙΝΟΣ.

& os appone, ut

YN Φόρκω ΦόρκωΘ. Re-
peries & Φόρκεις Φόρκυος.

ON.

П А Р А Д Е Й Г М А.

το μείζονθ

ἡμεῖς μείζοντες

3' μετίζον

ὠμεῖξον

D. τὸ μείζονε

τοῖν μεζόνοιν

Ρ. τὰ μείζονα ἢ μείζω

τῶν μεζόνων

πῶς μείζουσιν

τὰ μείζονα καὶ μείζω

ὦ μείζονα καὶ μείζω

merus: ἀμείνως δ' αἰσιν πάντα, Meliora
mediocria omnia, pro ἀμείνονα. Vide rur-
sum infra in ωγ.

In $\sigma\upsilon$, substantiva, & ab Θ adiectiva, ad
declinationē tertiam pertinent, ut $\lambda\omicron\nu\kappa\omicron\nu$.

Ω N.

In my comparison

ui efferunt plu-

ralesntōs & ac-

cusatiuos per ω ,

ovα elifa. ut Ho.

πάντα, Meliora

είνονα. Vide rur-

ad adiectiva, ad

inent, ut λονκόν.

ad
in
in

1864

Barth

per
L
2

12/12/19

18

DE NOMINE

Ων, aliàs ωνος, aliàs ονος facit. Perstrin-
gemus ergo paucis hore νοīm rati onem.

Nomina uerbalia, & comparatiui inων,
faciunt gtrm in ονος. ο breui, ut νοήμων νοήμο-
νος, λαίμων λαίμονος, σώφρων σώφρονος, ἀμέ-
S. ὁ βελτίων (νων ἀμείνωνος)

τοῦ βελτίονος

τοῦ βελτίονι

τὸν βελτίονα

ἢ βελτίω

ὦ βέλπιον

D. τὼ βελτίονε

τοὺν βελτίονοιν

P. οἱ βελτίονες

τῶν βελτίονων

τοῖς βελτίοσι

τοῖς βελτίονας

ὧ βελτίονες.

Ethuius formæ sin-
gulares acti schema
patiuntur, ut Atti-
ce dicatur βελτίω, P

βελτίονα, sicut ποσει-
δῶ, pro ποσειδῶνα.

Et plurales nomina
tium in ονδν, à poëtis
crebro per ονς efferū-
tur, ut βελτίονς pro
βελτίονες. Sic Hom.

*Pauci filii
signantur in
vni genit*

παῦροι γὰρ οἱ παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται,
οἱ πλείονες κακίως, παῦροι δ' ἐτε πατρὸς ἀρείως

Pauci gnati similes patri sunt, plures peio-
res, pauci uero patre meliores. Estq; κακίως
pro κακίονδν, ἀρείως pro ἀρείονδν dictum. I-
tem utūs νοīm ων literam gtrm sequitur.

DE NOMINE.

Verbalium autem formarum & propria plerumque sequuntur, in quibus ι, uel α, longum praecedit ων, ut ἀμφίων ἀμφίονος, ἐλιμάων ἐλιμάονος. Et gentilia, ut μαίων μαίονος, παίων παίονος &c.

Reliqua in ων, ω seruant, ut σίμων σίμωνος, ἀπόλλων ἀπολλώνος.

Excipe pauca foeminina acutitona, & praecipue quae in ων exeunt polysyllaba, ut χελιδών χελιδόνος, ἀνδρόων ἀνδρόονος, σινδών σινδόνος, εἰκὼν εἰκόνος.

Item pauca quaedam propria, ut ἀγαμέμνων ἀγαμέμνωνος, ἀκταίων ἀκταίωνος, αἰσων αἰσωνος, quae ob breue habent, eo quod deriuatiua sint, quibus hoc ipsum familiare est.

Sunt & quae in ρς genium faciunt, uidelicet quae in φων desinunt, ut ξενοφών ξενοφώνος.

Et in οων, ut λαοκόων λαοκόωνος. Item, γέρον γέρονος, λέων λέοντος, δράκων δράκοντος.

Et quae participiorum formam habent, ut, οὐκαλέζων οὐκαλέζωνος, φλεγέθων φλεγέθωνος. χάσων χάσωνος. ΟΥΝ.

Οω, ut δίπρω neutrum à δίπυς bipes, declinat sicut δίπυς δίπυδος. nec in ον huius ordinis alia sunt propter hanc formam composita & participia, quoque declinatione suo loco discas.

DE NOMINE

DE TERMINATIONE ξ.

Sicut apud Latinos solvunt nomina x finientia in c, aut g, ut rex regis, fex fecis. Sic apud Græcos à ξ fiunt genitivi aut per κοσ, aut per γος, aut per χος.

Primitiva in ξ, ferè κοσ habet, quæcunq; uocalis præcedat, ut

κόραξ κόρακος	ἀναξ auget syllabam
νάρθηξ νάρθηκος	pro ἀνακοσ faciens ἀ
πέρδιξ πέρδικος	νακτος, ἀνακτι, ἀνα
βόμβος βόμβος	κτα, ὡ ἀναξ, & poeti
σάξ σαρκός.	ce ὡ ἀνα.

Deriuata, maximèq; uerbalia, ςς finiunt, ut ἄρπαξ ἄρπαγος, ab ἄρπάζω, in cuius secundo futuro est ἄρπαγω, hinc genitiuus consonantem γ, mutuatur.

οἰσσοπλήξ, οἰσσοπλήγος, à πλάγω.

κυαμοῖωξ, κυαμοῖωγος, à κρώω.

Nota φύλαξ φύλακς.

ΙΞ & ΥΞ.

In ιξ & υξ quædam habent χος, ut ἐριξ, ἐριχός, ὄνυξ ὄνυχος. Sic & βήξ βηχός (λυγμός.

In υγξ ferè υγος, φάρυγξ φάρυγγς. λύγξ

In κξ. αἶξ facit αἰγός. γύναιξ, abusiuis nomina.

DE NOMINE.

nominatiuus, γυναικός, γυναικί &c.

PARADIGMA.

S. ὁ θῶραξ

τοῦ θῶρακος

τοῦ θῶρακος

τῶν θῶρακων

ὡς θῶραξ

D. τῷ θῶρακι

τοῖν θῶρακιν

P. οἱ θῶρακες

τῶν θῶρακων

ἕως θῶραξ

ὅς θῶρακας

ὡς θῶρακες

REGVLA.

Pluralis dñs ξ, finien

tium, à nominatiuo

singulari fit, τῶν, addi

ta. poetice aliquando augetur hic casus, θῶ
ράκεσσι pro θῶραξι.

DE TERMINATIONE ς.

Immutabilis litera ς, est, quare in obli-
quis fere seruatursicut υ, fiuntq; genitiui tan-
tum θ addita. Huic terminationi diffici-
le est adformare dñm pluralem, ideo eius pa-
radigmata præcipue obseruabis,

Ag, ςθ facit. Præter neutra, quæ ς abie-
cta genitiuos faciunt per ςσ, ἡμῶν, ὑμῶν, αὐτῶν.

E

DE NOMINE.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ Masculinum.

S. ὁ μάκαρ ^{Beatus}
 το μάκαρ ^Θ
 το μάκαρι
 τιν μάκαρα
 ὦ μάκαρ

D. τὼ μάκαρε ^{beati}
 τοῖν μακάροιν

P. οἱ μάκαρδ
 τῶν μακάρων
 τοῖς μάκ ^{ροι}
 τοῖς μάκ ^{ροι}
 ὦ μάκαρδ

Ferè in ε, datiuos
 faciūt σ ad ε, nomi
 natiui apposita.

NEUTRUM ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

S. ὃ ἡμαρ ^{Quid est dies}
 τὸ ἡματ ^Θ
 τοῖ ἡματ
 ὃ ἡμαρ
 ὦ ἡμαρ

D. τὼ ἡματε
 τοῖν ἡμάτοιν

P. τὰ ἡματα
 τῶν ἡμάτων
 τοῖς ἡμασι

τὰ ἡμα

DE NOMINE.

τὰ ἡματα

ὧ ἡματα.

conjug

Excipe foemininū δαμρ, cuius gtūs est δα

μρσ, eo q̄ ueteres dixerint δαμαρς in ntō.

Et neutre qđ nō mutat ρ in τ, ἔρ'εαρθ.

Item αλκαρ αλκαρθ *αλκαρ = αλκαρς ut p̄os*

Nomina in ηρ ηρ, alias ρθ, alias λρθ facit.

Nomina in ηρ Verbalia in τηρ, ut σωτήρ.

Item quæ fines non acuiunt, ut ἱερ, η ser

*Nomina verbalia in ηρ dēvota in η for
males vocativus*

uant in genitiuo.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

S.

ὁ σωτήρ

το σωτήρθ

ἑ σωτήρ

ἐν σωτήρα

ὦ σωτήρ

η in ε, mutant uoca

D.

τὼ σωτήρε

tiui, praterq̄ in pro

τοῖρ σωτήροιν

priis, ut ἱερ.

P.

οἱ σωτήρες

τῶρ σωτήρων

τοῖς σωτήρεσ

οὓς σωτήρας

ὦ σωτήρες

Reliqua mutant η, in ε, in genitiuo: qđ ῥ dēvota p̄

DE NOMINE:

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

- S.** ὁ πατήρ ^{ἦν}
 ὁ πατήρ, & per syncopen πατρός.
 ὁ πατήρ, & per syncopen πατρί.
 ἔν πατέρα, Nec dicitur πατῆ, pro-
 ὦ πάτερ ppter differentiam nomi-
D. τῷ πατέρει nis πατῆ, quod signifi-
 ρὴν πατέροιν cat patriam.
P. οἱ πατέρες
 τῶν πατέρων
 ρῆς πατῆρας ^ἡ πατῆρας Sic formabis
 ὁ πατήρας ^ἡ πατῆρας dtōs huius
 ὦ πατέρες. ^ἡ πατῆρας formæ in κρ.

ALIVD.

- S.** ὁ ἀνὴρ ^{ἦν}
 τοῦ ἀνδρός, & elisa ac Λ interposita,
 ὁ ἀνὴρ, ὁ ἀνδρὶς ^{propter meliorem sonum} propter euphoni-
 ἔν ἀνδρα καὶ ἀνδρα am ἀνδρός.
 ὦ ἀνδρ
D. τῷ ἀνέρε καὶ ἀνδρε
 ρὴν ἀνέροιν καὶ ἀνδροῖν.
P. οἱ ἀνέρες ὁ ἀνδρὶς
 τῶν ἀνέρων ὁ ἀνδρῶν
 ρῆς ἀνδράσι καὶ ἀνδρεασι
 ὁ ἀνέρας καὶ ἀνδρας

DE NOMINE.

ὦ ἀνέστη καὶ ἄνθρωπε

ΥΡ υρ Θ facit, ut

S. ὁ μάρτυρ ^{τοῦ} Dicitur autē & ὁ μάρ-
το μάρτυς Θ τυς μάρτυ Θ.

ὅ μάρτυρ

ἐν μάρτυρα

ὦ μάρτυρ

D. τῷ μάρτυρι

ὅ μάρτυροι

P. οἱ μάρτυρες

τῶν μαρτύρων

τοῖς μάρτυσι

ὅ μάρτυρας

ὦ μάρτυρες.

IN ωρ primitiua genitiuos faciunt per ω

Θ, ut φῶρ φωρός.

S. ὁ ἰχώρ

ἦ ἰχώρ Θ

ὅ ἰχώρ

ἐν ἰχώρα

D. ὦ ἰχώρ Vtūs retinet syllabam gti.

τῷ ἰχώρι

P. ὅ ἰχώροι

οἱ ἰχώρες

DE NOMINE:

τῶν ἰχώρων
 ρῖς ἰχώρησι
 ὅς ἰχώρας
 ὦ ἰχώρῳ

Deriuata, a deoq; uerbalia τῶν finientia,
 per ορος faciunt gtōs, ut πελυσίωρ πελυσίτορος.
 Adde his propria, ἐκ τῶρ ἐκτορος, μέν τῶρ μενί-
 τορος, νέστωρ νέστορος, q; à uerbis deriuata sint.

S. ὁ ῥήτωρ

*ῥήτωρ δὲ ῥήτωρ ὁ ὅτι ῥή-
 τος loquendi ὁ ῥήτωρ ὁ ὅτι*

τοῖς ῥήτορσι

ὅς ῥήτορας

ὦ ῥήτορ

D. τῶ ῥήτορι

τοῖν ῥητόροισιν

P. οἱ ῥήτορες

τῶν ῥητόρων

ρῖς ῥήτορσι

ὅς ῥήτορας

ὦ ῥήτορ.

In ειρ, per ειρ genitiuos faciunt, ut χεῖρ

χειρός.

S. ἡ χεῖρ

ἡ χειρός

τῇ χεὶ

DE NOMINE,

τῇ χεῖ
τὴν χεῖρα
ὦ χεῖρ

D. τὼ χεῖρε mutato gñe, non τὰ χεῖρε.]

P. τῶν χερσῶν
αἱ χεῖρες
τῶν χερῶν
ταῖς χερσί
τὰς χεῖρας
ὦ χεῖρες

Et diphthongo incisa poetice. *ut in illo 158 Diphthongo*

ἡ χεῖρ
ἡ χερὸς
τῇ χεῖ
τὴν χεῖρα
τὼ χεῖρε
τῶν χερσῶν
αἱ χεῖρες
τῶν χερῶν
ταῖς χερσί
τὰς χεῖρας

IN Σ.

Litera σ, mutabilis est, ut & apud Latī-
nos. Neq; em̃ in declinādo manet, perinde

E iii

DE NOMINE

atq; v aut s: sed in τ aut λ ferè mutat: nō
nunq̄ abiecta nulla alia consonante mutat,
ut χα^{ραν}εις χαειτΘ, παχ^{αν}ας παχ^{αν}αδος, ειν
νός ειεννύΘ: cum nominibus v aut s desinē
tibus, ferè tantum Θ adponatur, v aut s ma
nente, ut παι^{αν}αν παι^{αν}ανος, νέσ^ωρ νέσ^ωρΘ.

Α Σ.

In ας masculina, propria sunt, ut ἄτλας.
Fœminina, quæ ultimas acuunt, ut λαμ
π^{ας}ας. Neutra, quoq; frequentissimus usus
est, ut κέρας. Masculina & Fœminina simpli
citer declinant, neutra etiam cōtrahunt, ut
κέρας κέραρς, & elisa τ, κέραος & κέρως. De q
bus infra in declinatiōe quinta cōtrahōr.

Masculina propria gtm̄ per αντΘ faci
unt, ut ἄτλας ἄτλαντΘ.

PARADIGMA.

S.	ὁ αἶας τῷ αἶαντΘ τῷ αἶαντι ἐν αἶαντα ὡ αἶαν	Sic πᾶς παντός. Et participia Indefinita, ut τυτάς τυτῶν.
D.	τῷ αἶαντε τοῖν αἰάντοιιν	

P. οἱ αἶ

DE NOMINE:

P. οἱ αἰάντες
τῶν αἰάντων
τοῖς αἰας
τοῖς αἰαντας
ὧ αἰάντες

In σ desinētia τῆι, ap-
ponūt nominatiuo,
factura datiuum.

Fœminina in ἄς per ἄδος faciunt gen̄, ut

παχάς παχάδθ.

S. ἡ λαμπάς Sic φυγός φυγάδθ.

ἡ λαμπάδθ

τῇ λαμπάδι

τὴν λαμπάδα

ὧ λαμπάς

D. τὰ λαμπάδε

ταῖν λαμπάδιν

P. αἱ λαμπάδες Duo adiectiua μέ-

τῶν λαμπάδων λας & τάλας, faci-

ταῖς λαμπάσι unt genitiuos μέ-

τάς λαμπάδας λανθ τάλανθ.

ὧ λαμπάδθ.

ΕΣ.

In εσ huius formæ non sunt, nisi contra-
ita primæ declinatiōis, de quibus suo loco.

ΗΣ.

In ης substantiua masculina, item Fœmi

Ε V

DE NOMINE!

nina regulariter per τϙ faciūt genitiuos,
ut ὁ λάχις λάχτητϙ, Laches Lachetis.

S. ἡ φιλότης ^{Amicitia}

ῥα φιλότητϙ

τῇ φιλότητι

τὴν φιλότητα

ὦ φιλότης

D. τὰ φιλότητε

τῶν φιλοτήτων

P. αἱ φιλότητες

τῶν φιλοτήτων

ταῖς φιλότησι

τὰς φιλότητας

ὦ φιλότητες

Adiectiua, & cōposita ferè ad primam
cōtractione declinationem pertinent, ut ἄλκ
θής, εὖς, δημοδουλής, εὖς.

IΣ.

Nulla tetminatio toties uariat quoties
is, communiter autem tam masculina q̃ fœ
minina per δς genitiuos faciunt.

In is, propria regulariter quidem per δς
declinant, Ionice autem per ος, purum, ut

S. ὁ πάεις ὁ πάεις

το

DE NOMINE.

	το πάειδθ	τ πάειθ
	τρεῖ πάειδ	τρεῖ πάει καὶ πάει.
	ὃν πάειδα	ὃν πάειν
	ὧ πάει	ut ὧ πάει
D.	τὼ πάειδε	τὼ πάειε
	τοῖν παίδδιν	τοῖν παίδειν
P.	οἱ πάειδθ	οἱ πάειθ
	τῶν παίδων	τῶν παίων
	τοῖς πάεισι	ρῖς πάεισι
	τὺ πάειδας	τὺ πάειας
	ὦ πάειδθ	ὦ πάειθ

Eodem modo & fœminina in ις, acuti-
tona, aut aliàs penultimam natura longā
habentia, declinantur, ut *πριαμῖς*, ἰδδς. *Δι-
ραπαρινῖς*, ἰδδς. *μῆνις*, ἰδθ. Cætera in ις,
uerbalia & appellatiua, penultimam natu-
ra longam non habentia, per ιος, declinan-
tur, & ad declinationem secund. contra-
ctorum pertinet, ut ὁ *οἷς*, ἰος. *μάντις*, ἰος &c.

Nota ὁῖς οἷς, ὁῖθ οἷος. φθόῖς φθοῖς, φθό-
ιθ & φθοῖος.

ITEM.

S. ἡ ^ἡχάεισ ^ἡχάειτθ

DE NOMINE

τῇ χεῖρ

τὴν χεῖρα καὶ χεῖν

ὦ χεῖρ

D. τὰ χεῖτε

ταῖν χερίτοι

D. αἱ χεῖτε

τῶν χερίτων

ταῖς χεῖσι

Poeta saepe datiuos

τὰς χεῖρας

augent epéthesi, ut

ὦ χεῖτε

χερίτεσι.

Hic obseruandum est, uarie declinatum

δέμις. Sing. ἡ δέμις

τῇ δέμει κομνιτερ, δέμις Dorice,

& poetice δέμις, σ, apposita, ut Homerus

Odyf. B. λίσσεται, ἡ μὲν κλυὸς ὀλυμπίου, ἡ δ' ἔ

δέμις. Obseruabis item ὄρνις ὄρνιθος &c.

ΥΣ,

In us substantiua gtōs per uos faciunt, ut

S. ὁ βόξ

Sic ἐλινός.

το βόξ

ὅξ

ἐν βόξ, & poetice ἐόξ

ὦ ἐόξ

D. τὼ βόξ

ταῖν ἐό

DE NOMINE.

P. τοῖν βορρύνοιν
οἱ βορρύνου καὶ βόρῃς
τῶν βορρύνων
τοῖς βόρῃσι
οὗς βόρῃσας καὶ βόρῃς
ὧ βορρύνου καὶ βόρῃς.

Excipe χαμὶς χαμύνος, κροκὶς κροκύνος.
In u adiectiua gtōs formant per εθ, ut

S. ὁ ἡδύς
τοῖς ἡδέεθ
τοῖς ἡδέεθ. & contractim ἡδέα

ἐν ἡδέα, ἡδύν In hunc modum
ὧ ἡδύς flecte & neutra,
τῷ ἡδέε, ἡδέῃ raro ut ἡδύ, ἡδύν.

D. τοῖν ἡδέοιν
οἱ ἡδέου, & ἡδέοις
τῶν ἡδέων
τοῖς ἡδέσι
οὗς ἡδέας, & ἡδέας
ὧ ἡδέου, & ἡδέας.

Fœminina enim
huius formæ, ut
ἡδέα, ἡδέα, ad
secundam decli-
nationē simplici
um pertinent.

Ο Σ.

In εθ non finiunt huius declinatiōis no-
mina nisi neutra participia præterita, ut τε-
τεπός τετεπός; & quæ in prima cōtractō

DE NOMINE

& declinatione recensentur, ut μέλος, χάος.

ΩΣ.

Nominatiui ως, finientes, regulariter formant genitiuos per ως, ut Φῶς Φωτός.

Propria, ut μίνωσ, & quæ longam penultimam habent masculina, faciunt genitiuos per ως, ut ἥρως ἥρωσ. Sic & monosyllaba quæ ς, τ, uel θ, antew, habent, ut ξῶς ξωός, δμῶς δμωός.

PARADIGMA.

- S. ὁ γέλως
 τοῦ γέλωτος
 τοῦ γέλωπι
 ἐν γέλωτι
 ὦ γέλως
- D. τῷ γέλωτι
 τοῖν γελώτοιιν
- P. οἱ γέλωτες
 τῶν γελώτων
 τοῖς γέλωσι
 τοῖς γέλωτας
 ὦ γέλωτες.

IN ΑΙΣ.

In αῖς, per ρσ genitiuos faciunt, ut δαῖς δαιτός.

DE NOMINE.

δατός. Et neutrum σαίς δατός.

S. ἡ δαίς
ῥα δατός
τῇ δατί
τὴν δαίτα
ὦ δαίς

D. τὰ δαίτε
ταῦν δατοῖν

P αἱ δαίτε
τῶν δατῶν
ταῖς δαίσι
τάς δαίτας
ὦ δαίτε

ΕΙΣ.

In eo passim genitivos per εντος faciūt,
ut λειόεις λειόεντος. Deme κλείς κλειδός,
αὐτήεις αὐτήειδος.

S. ὁ χερίεις
το χερίεντος
ῥα χερίεντι
ὅν χερίεντα
ὦ χερίεν χερίει
χερίεις
D. τῷ χερίεντε

In hunc modum &
neutra hore adiecti
uore flectunt, ut χά
ριεν, χερίεντος, χερίεν
τι. Et participia
passiva, ut τυφθείς.
τυφθέντος.

DE NOMINE.

P. τῶν χειρῶν
 οἱ χεῖρες
 τῶν χειρῶν
 τῆς χειρὸς
 οὗ χεῖρας
 ὧ χεῖρες.
 Observabis in oīs
 nomina cōtrahi, ut
 σμῶεις σμοῦς
 σμῶεντος σμοῦντος
 σμῶεντι σμοῦντι.

AΥΣ.

In αὖς inter anomala recensentur, quamquam regularis sit declinatio. Variant autē casus multipliciter, tantum propter cognatarum literarum α, η, ε, mutationē, ut

S. ἡ ναῦς καὶ νηῦς Sic γράς.

ἡ ναὸς καὶ νηὸς, & νεὸς Attice

τῇ ναί καὶ νῆι

τῇν νάα καὶ νῆα

ὧ ναῦς, καὶ ναῦ, καὶ νηῦς

D. τὰ νάε καὶ νῆε

ταῖν ναοῖν καὶ νηοῖν

P. αἱ νᾶες, νῆες, νέες

τῶν ναῶν, νηῶν, νεῶν

ταῖς ναυσὶ, νηυσὶ, νέεσσι

τὰς νῆας, νέας, ναῦς, νηῦς

ὧ νᾶες, νῆες, νέες.

EΥΣ.

In eis

DE NOMINE.

In eis nomina ad tertiam contractionis clas-
sem pertinent, præter unum anomalon, qd'
formam ordinis utcunq; tuetur, ζεύς.

S. ὁ ζεύς Admittit & aliam for-
τ ζῶός mam, ζ in δ mutato pro
τ ζῶι natura literæ ζ.

ἐν ζῆνα ὁ ζεύς
ὦ ζεῦ. τ δῖός

ὕπερ uide in ἐν δία
fra de anoma- ὦ ζεῦ.

lis. ΟΥΣ.

Multiplex forma est nominum ους fini-
entium. Quædam em̃ gtōs per ους, quædā
per οδς, quædam per ως, quædam simpli-
citer in ος, mutata us, diphthongi parte, ut

S. ὁ ὀδύς
τ ὀλόντος
τῶ ὀλόντε
ἐν ὀλόντα
ὦ ὀδύς

D. τῶ ὀλόντε
τοῖν ὀλόντοισι

P. οἱ ὀδόντες

DE NOMINE.

τῶν ὁδόντων

ῥῖς ὁδῶσι

τὸν ὁδόντα

ὡδόντες.

S. ὁ πούς

το ποδός

τῷ ποδί

ἐν πόδι

ὡ πούς

D. τὸ ποδί

τοῖν ποδῶν

P. οἱ πόδες

τῶν ποδῶν

τοῖς ποσὶ

τὸν πόδα

ὡ πόδες.

S. ἐὼς

το ὠτός

τῷ ὠτί

ἐὼς

ὡ ὠς

D. τὸ ὠτε

ῥῖν ὠτῶν

P. τὰ ὠτα

Id uero quidam cen-
sent indeclinabile,
& ab eo usurpari ca-
sus ab ὄνας ὄνατ
& ὠτός.

& frequens ὄνατ.
τῶν

DE NOMINE:

τῶν ὠτῶν

ῥίς ὠσί, οὐασ

τὰ ὠτα, οὐατα.

Reliqua in ὄς, uarie flectuntur, ut in ὄς
mutantia.

S. ὄνοῦς Sic & βοῦς declinabis.

τοῦ νοός

τεῖ νοί

ἐν νόα, νοῦ

ὦ νοῦ

D. τὸν νόε

ῥιν νόοιν

P. οἱ νόοι, νοῦς

τῶν νοῶν

τοῖς νοοσί

ἐν νόας, νοῦς

ὦ νόοι, νοῦς.

Idemq; nomen, sicut & pleraq; alia hu-
ius formæ, etiam in tertio ordine declinat,
ut ἀλόθ, ῥόθ.

S. ὄνόας & contractim νοῦς

τοῦ νόου

νοῦ

τεῖ νόω

νό

ἐν νόον

νοῦν

ὦ νόε

νοῦ

F ii

DE NOMINE.

D.	τὼ νόω	νώ
	τοῖν νόοιν	νοῖν
P.	οἱ νόοι	νοῖ
	τῶν νόων	νῶν
	ρῖς νόοις	νοῖς
	οὓς νόοις	νοῦς
	ὦ νόοι	νοῖ.

Hic obseruabis & ea quæ per contradi-
nem ex ois in ois mutantur, ut *πλακοίς*
πλακοῦς, πλακόνες, πλακοῦντο &c.

ΛΣ.

S. ὁ ἄλς
 ἡ ἄλός
 τοῦ ἄλέ
 τῶν ἄλα
 ὦ ἄλς.

D. τὼ ἄλέ
 τοῖν ἄλοιν

P. οἱ ἄλς
 τῶν ἄλων
 τοῖς ἄλοῖ
 οὓς ἄλας
 ὦ ἄλς.

ΡΣ.

S. ὁ μάκαρ Aliàs & μάκ ς ἡ μάκαρος.
 ἡ μάκαρ

*πλάκωσι
 πλακοῖς
 πλακόνες
 πλακοῦντο
 πλακοῦς
 πλακόνες
 πλακοῦντο*

DE NOMINE.

ἤ μάκ ρ τ θ & ὁ μακάριος το μα
 ἥδ μάκ ρ π καίς effertur.
 ἐν μάκαρ τ α
 ὦ μάκαρς & c.

ΝΣ.

S. ὁ τίςως
 το τίςωθς
 ἥδ τίςωθι
 ἐν τίςωθα
 ὦ τίςωσ
 †.

In †, finientia certa regula comprehendī nequeūt: alia em̄ per ςος, alia per πος, sed rara, alia etiā per φος, sed rarissima efferunt, ut

S. ὁ ἄρα†
 ἤ ἄραβθ
 ἥδ ἄραβι
 ἐν ἄραβα
 ὦ ἄρα†
 D. τὼ ἄραβέ
 τοῖν ἄράβοιν
 P. οἱ ἄραβου
 τῶν ἄράβων
 τοῖς ἄρα†ι
 οὗς ἄραβας

DE NOMINE

ὁ ἄραβος. Sic,

S. ὁ κύκλω + το κύκλωπ &c.

S. ὁ κίνυ + τ κίνυφ &c.

Omnium declinabilium uocum paradigmatata iuxta literarum ordinem praescripsimus. Tuum erit studiose Lector, ad ea exigere, si quod nomen inciderit flectendum. Iam & nostro exemplo te uelim quam plurimum uocum accumulare, quibus casuum uarietates ac discrimina queant exerceri.

Obseruabis autem & in hac declinatione a genitiui ος, fieri nominatiuum declinationis tertiae, ut

ὁ ἄραξ, τ ἄρακ &c. Hinc

ὁ ἄρακ &c.

το ἄράκ &c.

τὸ ἄράκ &c.

Item ab accusatiui α, nomen declinationis primae apud Latinos, ut τὸ κρατήρα. Hinc, haec cratera, huius craterae, huic craterae &c.

At obseruabis in hac declinatione Dativum pluralem.

REGVLA PRIMA.

Vocali desinentia, nominatiui ος ad po

DE NOMINE

nunt, ut γράμμα γράμμασι.

SECUNDA.

N, desinentia pro ν, σ, nominatio ad-
ponunt, ut πτάν, πτᾶσι.

TERTIA.

P, desinentia ferè tñ adponunt ntō σ, ut
μάκρ, μάκρσι. Quæ excipiunt uide supra.

QUARTA.

In σ, desinentia, ι, nominatio adponūt,
ut αἶας αἶασι, ἄβαξ ἄβασι.

DE CONTRACTIS DE- CLINATIONIBVS.

Satis scio iuventuti uideri contractogen-
flexum difficilem, sed eam uelim obser-
re primum, omnia contracta secundū
naturam suam ad quintam declinationem
pertinere simplicium, ut πόλις πόλιος. De
inde contrahi solere, quia in ipsarum penul-
timis ac ultimis concurrunt uocales, in qui-
bus cum hiatus uitare omnes linguæ sole-
ant, contrahuntur iuxta cognationem lite-
ræ. Obseruabis igit in contrahendo literæ
cognationem. Cognatæ sunt, α, ε, η. Co-
gnatæ item ε, η. Item ε, ι. Item ε, ι, & ει.

DE NOMINE.

PRIMA CONTRACTO-
rum Declinatio.

Huius terminationes sunt,

Masculina *ος*, ut *ὁ δημοθέτης*.

Communis *ος*, ut *ὁ καὶ ἡ ἀληθής*.

Neutra *ες*, adiectivorum, ut *τὸ ἀληθές*.

Neutra *ος*, substantivorum, ut *χάος*.

Declinantur hoc modo.

MASCULINA.

S. *ὁ καὶ ἡ ἀληθής*
τοι καὶ τὴ ἀληθέα, & *οὗτος*
τὸ καὶ τῇ ἀληθεί, & *ἔστι*
τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, & *ἡ*
ὦ ἀληθές

D. *τὼ καὶ τὰ ἀληθείς*, & *ἡ*

τοῖν καὶ ταῖν ἀληθείοιν, & *ἀληθοῖν*

P. *οἱ καὶ αἱ ἀληθείς*, & *ἔς*

τῶν ἀληδέων, & *ὧν*

τοῖς καὶ ταῖς ἀληθείς

τοῦ καὶ τὰς ἀληδέας, & *ἔς*

ὦ ἀληθείς, & *ἔστω*.

NEUTRA ADIECTIVA.

S. *τὸ ἀληθές*

τοῖ ἀληθέα, & *οὗτος*

τὸ

DE NOMINE

ὁ ἀληθεῖς, & εἶ

ὁ ἀληθής

ὁ ἀληθής

D. τῷ ἀληθείῃ, & ἡ

τοῖν ἀληθεῖσιν, & οἷν

P. τὰ ἀληθῆ, & ἡ, accusatiuo & uoca-

τῶν ἀληθῶν, & ὧν (tiuo.

τοῖς ἀληθεῖσι.

NEUTRA SUBSTANTIVA

S. ὁ χάθος

τοῖς χάθεσσι, & οἷς

ὁ χάθετος, & εἰ

ὁ χάθος

ὁ χάθος

D. τῷ χάθει, & ἡ

τοῖν χάθεσιν, & χάθεσιν

P. τὰ χάθεα, & χάθη

τῶν χάθεων, & χάθεων

τοῖς χάθεσι

τὰ χάθεα, & χάθη

ὁ χάθετος, & χάθη.

NOTA VARIAM DECLINA-

tionem compositore noim

ἀπὸ τῆς κλέος, ut ἡρακλέης.

U. de vrbam dicitur
no. 14

DE NOMINE.

S. ὁ ἡρακλέης ^{ἡρακλέης}
τοῦ ἡρακλέε^{ος}, & ἡρακλῆ^{ος}, & ἡρα-
κλέε^{ος}, & ἡρακλέους.

Ἰωνικῶς ἡρακλέει, per sincorā ἡρακλέϊ, &
Ionice ἡρακλῆϊ, & ἡρακλέει, secundū synære-
sin ab ἡρακλέει, & ἡρακλεῖ ab ἡρακλέϊ.

Ἐν ἡρακλέα, & ἡρακλέα, & ἡρακλῆ,
& ἡρακλέω, & ἡρακλῆα.

Ὡς ἡρακλεῖν cōmuniter, & ἡράκλεος se-
cund. synæresin, & ἡράκλεος secund. syncorē.

D. τῷ ἡρακλέε, & ἡρακλέε, & ἡρακλῆ-
ριν ἡρακλεέοιν, & ἡρακλέοιν, & ἡρακλῆ-
οιν, & ἡρακλοῖν.

P. οἱ ἡρακλέεες, & ἡρακλέεις, & ἡρακλῆες.
τῶν ἡρακλεέων, & ἡρακλέων, & ἡρακλῆων
τοῖς ἡρακλέεσι, & ἡρακλέσι, & ἡρακλῆσι
τοῖς ἡρακλέεας, & ἡρακλέεις, & ἡρακλῆ-
ας, & ἡρακλῆς.

Vocatiuus similis est nominatiuo.
PER CONTRACTIONEM
autem sic.

S. ὁ ἡρακλῆς
τοῦ ἡρακλέ^{ος}, ἡρακλοῦς
Ἰωνικῶς ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ

DE NOMINE.

Ἐν ἡρακλέα, & ἡρακλῆ, & ἡρακλῆν

ὦ ἡρακλεῦ, & ἡρακλῆς

τῷ ἡρακλέε, ἡρακλῆ

τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν

οἱ ἡρακλέε, ἡρακλῆς

τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶν

τοῖς ἡρακλέσι

ὅς ἡρακλέας, ἡρακλῆς

Vocatiuus similis est nominatiuo.

SECUNDA CONTRACTO

rum Declinatio.

Huius terminationes sunt,

ΙΣ, Masculinorum, Fœmininorum

ac Communium, ut ἡ πόλις.

Ι, Neutorum, ut τὸ σῖνχιπ.

Σ. ἡ πόλις

τὴ πόλις communiter, πόλεως At

rice, πόλεος Ionice.

τῇ πόλει, πόλι, πολεῖ, πόλει

τῇ πόλιν

Nolebam adicere

ὦ πόλι, πολεῖ, πολεῖς, πολεῖτε, πολεῖσθε, πολεῖν, πολεῖσθαι, πολεῖν, πολεῖσθαι

πολεῖ, πόλις, ne quid α προσδιδόνουσιν. Hæc

est declinatio, quam operose Latini traia

mus in flectendis Græcorum verbalibus in

ισ, quæ in hunc ordinem conferto.

Μαθηματικὴ
ἐκ τῆς πόλεως
ἐκ τῆς πόλεως
ἐκ τῆς πόλεως
ἐκ τῆς πόλεως

ὁμοίαν τῇ πόλει
ὁμοίαν τῇ πόλει
ὁμοίαν τῇ πόλει
ὁμοίαν τῇ πόλει

ὁμοίαν τῇ πόλει
ὁμοίαν τῇ πόλει
ὁμοίαν τῇ πόλει
ὁμοίαν τῇ πόλει

ὁμοίαν τῇ πόλει
ὁμοίαν τῇ πόλει
ὁμοίαν τῇ πόλει
ὁμοίαν τῇ πόλει

DE NOMINE:

DVALITER.

Συ γὰρ ἰσχυροὶ ἐστέ, καὶ οὐκ ἐκείνη ἡ
 ἰσχυρία ἐστὶν ἡ ἐκ τοῦ σώματος, ἀλλ' ἡ
 ἐκ τοῦ πνεύματος. **res etiā τὸ πόλιε, mutato gñe, sicut τὸ ὄλο.**
 τῶν πολίων, καὶ πολέων, πόλεων

PLVRALITER.

αι πόλις, πόλις, πόλις, πόλις.

πῶν πολίων, πολέων, πόλεων

ταῦς πόλιν καὶ πόλεις.

τὰς πόλεις, πόλις, πόλεας, πόλεις.

ὦ πόλις, πόλις, πόλεος, πόλεις.

SIC SINGVLARITER.

$\pi \rho \alpha \lambda \xi \iota \varsigma$ ^{sub universis gentibus}

၍ အနုပညာ, ငွေ, ငွေ

τῇ πράξει, καὶ πράξι &c. ut supra.

TERTIA CONTRACTO.

rum Declinatio,

Huius terminatio est,

Eus, Masculinorū tantum, ut ὁσφένς.

ὁ ἀχιλλεύς

το ἀχιλλέος, ἀχιλλῆος Ionice, ἀχιλλέως Attice.

Ἐξ ἀρχαίων, λῆ, λῆ.

ἐν ἀχιλλέα, ἀχιλλῆα.

Ψάχινον

D. τὸ

S.

Don't understand about the Cylin
K's and with the Debut of the

by Mrs. C. W. Smith

[illegible]

$\alpha\chi$
 $\alpha\alpha$
 λ
 $\alpha\alpha$
 $\alpha\alpha$
 $\alpha\chi$
 $\alpha\alpha$
 $\alpha\alpha$

22
 23
 24
 25
 26
 27
 28

υς
 αέο
 Α
 αέ
 αέ
 εύ

S, 4
 ttic
 i, 7
 α, α

χ
 $e.$
 $\lambda \tilde{e},$
 χ

$$\lambda \tilde{H}$$

105
 11.
 α.

on

ice,
D

αχ
ο.

τω

DE NOMINE:

- D. τὸ ἄχιλλέε καὶ λῆε
 τοῖν ἄχιλλέοιν καὶ λῆοιν
 P. οἱ ἄχιλλέε, ἄχιλλέος, λῆε
 τῶν ἄχιλλέων, ἄχιλλέων
 τοῖς ἄχιλλέοις
 οὗ ἄχιλλέος, ἄχιλλέος, ἄχιλλέος.
 ὦ ἄχιλλέε, λῆε, λῆε.

Subst. ut tunc in Penultima

Ne mirare Atticum gtm̄ penacui, etiam si πόλεως & μωλέως supra uideris. *Regula*
qui in recti fine tonus est, ea syllaba in obli-
quis nō excedit, ut in tonis notatum est. Sic
 ἀληθής ἀληθείος, & hic ἄχιλλεύς, ἔσ.

Quo sum usus paradiigmate, ut admo-
 neam Latinos duplicis declinationis quo-
 rundam nominum, quæ crebra poetæ no-
 stri usurpāt. Passim hodie declinamus, hic
 Vlysses, sis, si: hic Achilles, lis, li. Vete-
 res uero & hic Vlyssæus huius Vlyssæi, V-
 lyssæo, Vlyssæa declinarunt. Sic Achilleus
 Achillei, Achilleo. Achillea, ut Orpheus
 Orphei Orpheo Orphea, Atq; ex hac decli-
 natione secunda latina, sunt genitiui, apud
 Virgil. Exuvias indutus Achillei, contra-
 ctum pro Achiller: & apud Ovidium, Iniu-

DE NOMINE.

ria Theſei, pro Theſei. Apud Hora. Vlyſſei diuiſim leges. Item apud Lucanũ Achillea actũ reperiẽs: quos caſus in ſecundã Latinorũ declinationem congere. Hæc ſæpe Prifcianus, ſed ubiq; corruptiſſ. Tantum ſcilicet indoctore impudentia potuit, ut optimus autor nuſq; ſit ἀρχαῖος ποσ. Vide librũ eius ſextum. Cæterum & quosdam Græcæ declinationis caſus ab eis, Latini adſciſcũt. Virg. Orpheĩ Calliopea Lino formoſus Apollo. Ὀρφεὶ datiuſeſt Græcus. Caue Latinum putes caſum. Contra dixi Vlyſſei Latinum caſum eſſe, quippe gr̃m, qui Gracis erat Ὀδυσσεύς. Item Ilionea penultima producta, ἱλιονῆα pro ἱλιονέα, quod regulare fuerat, ut Orphea. Virgi. Orpheaq; in medio poſuit ſyluaſq; ſequentes.

QUARTA CONTRACTO- rum Declinatio.

Huius terminationes ſunt,

ὦ, & ὦς, Fœmininorum, omniaq; ſunt ὀξύρνα, quia deriuata.

S.

ἡ ἄνω

ἡ ἄνω, ἡ ἄνω, ἡ ἄνω.

τῇ ἄνω

DE NOMINE.

τῇ ἑωφοῖ, σεωφοῖ, ἑωφῶ
τὴν ἑωφά, ἑωφῶ Iones & ἑωφούν
faciunt, αὐολε σεπφῶν

ὦ σεπφῶν ἑωφῶ

D.

τῷ ἑωφῶ

P.

ταῖρ ἑωφοῖν

αὐ σεωφοῖ

τῶν ἑωφῶν

ταῖς σεπφοῖς

τὰς ἑωφούς

ὦ ἑωφοῖ

Dualis et Pluralis numerus in Graeco de huiusmodi nominibus semper utitur ut in τοῦτο καὶ ταῦτα ἑωφῶν β. cadunt in Tercia declinatione in aquifilabiorum

Hoc inflectes modo

pleraque alia nomina in ὦ, ut Calypso, Dido &c.
Latine sic haec Sapphus, huius Sapphus, huic Sappho, hac Sappho. Nam quæ genuina Latinorū est, Sappho Sapphonis, ut Didō Didonis, infrequens est.

QVINTA CONTRACTO-

rum Declinatio.

Huius terminatio,

ΑΣ, Neutorum est.

S.

ὦ κέρας

(Attice

τῷ κέρατι cōiter, κέρατος Ionice, κέρασ

ταῖς κέρασι cōiter, κέρατι Ionice, κέρα

ὦ κέρας

(Attice

τῷ κέρασ

DE NOMINE.

D. τὸ κέρατε communiter, κέραε Ioni-
ce, κέρα Attice.

τοῖν κράτοιν communiter, κράτοιον I-
onice, κράων Attice.

P. τὰ κέρατα communiter, κέραα Ioni-
ce, κέρα Attice.

τῶν κράτων communiter, κράων Io-
nice, κράων Attice.

τοῖς κέρασι

τὰ κέρατα communiter, κέραα Ioni-
ce, κέρα Attice.

In hac declinatione observa nō fieri cō-
tractionem nisi τ elisa, neq; hiatus enim fit
nisi τ elisa.

DE NUMERALIBVS.

Hac ut Latinis sunt uaria declinatione.

Εἰς singulariter tantum.

Vous six de εἷς, unus μία, una έν, unum
clinatz ένός μιάς ένος
ένι μιά ένι
ένα μία έν.

Δύο Dualiter.

Δύο, δύοῖν omnis generis.
Quin & plurale declinatur.

οἱ ἄλλοι

DE NOMINE.

οἱ αἱ τὰ δύο Duo in Plurali
τῶν δύο

τοῖς καὶ ταῖς ἀνσὶ

αὐς καὶ τὰς καὶ τὰ δύο

Reliqua pluralia sunt.

φῆς τεῖα

φῶν cōiter, φῶν neutri generis.

τοισί τοισί

φῆς τεῖα.

τέσσαρσιν, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσα
ρας, communiter.

τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσα
ρα, neutri.

Hinc usq; ad centum, ὅτι ἐκαθ' ἓν, indecli-
nabilia sunt, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα,
δέκα, εἴκοσι, τεράκοντα, πενήκοντα, πεντά-
κοντα, ἑξάκοντα, ἑπτάκοντα, ὀκτώκοντα, ἑννέ-
ακοντα, ἑκατόν.

A centum composita fleuntur, ὡς ἑκα-
κόσιοι, τετακόσιοι, χίλιοι, δύο χίλιοι, τριχίλι-
οι, μύριοι.

ΕΤΕΡΟΚΛΙΤΑ.

Νοῦς, γραῦς, ναῦς, βοῦς &c, reperies in
terminationibus quintæ declinationis.

DE NOMINE

Poeticas figuras, ut κρι pro κριῖον, ut ἀρᾶ
Homerum, κριῖ λακόν.

Item λίπα, pro λιπαρᾶ, ut λιπᾶ ἐλάφῳ,
tua diligentia erit Lector observare.

TRIPLEX DECLINA

tio, τῷ, ἡός.

S.	ὁ ὑῖος	
	τῷ ὑῖῳ	ὑῖῳ
	τῷ ὑῖῳ	ὑῖῳ
	ἐν ὑῖῳ	ἡῷ
	ὡς ὑῖος	
D.	τῷ ὑῖῳ	ὑῖῳ
	τοῖν ὑῖοις	ὑῖοις
P.	οἱ ὑῖοι	ὑῖοι
	τῶν ὑῖων	ὑῖων
	τοῖς ὑῖοις	ἡῖας
	ἐν ὑῖας	ὑῖας
	ὡς ὑῖοι	ὑῖοι.

ALIAS SIC.

S.	ὁ ἡεὺς	
	τῷ ἡεῖ	
	τῷ ἡεῖ	ἡεῖ
	ἐν ἡεῖ	
	ὡς ἡεὺς	

D.

DE NOMINE

D.	τὸ ἕε	ἥ
	πάν ἕοιν	ἕοιν
P.	οἱ ἕεθ	ἕες
	τῶν ἕων	ἕων
	τοῖς ἕσι	
	τὸν ἕεα	ἕες
	ὡ ἕεθ	ἕεϊς.

ALIAS IN TERTIA

Simplicium.

S.	ὁ ἕος
	τοῦ ἕου
	ἐπὶ ἕφ
	ἐν ἕόν
	ὡ ἕε, & cetera

τέλος τὸ οὐκ κλίσιωσ,

Hactenus de nomine, Libet obiter ex-
cendorum puerorum gratia & exempla ad-
dicere, quibus regulæ illustrentur.
Carmen Hesiodi è genealo-
giis deorū ad hanc rem
delegi.

G H

EX HESIO

DI THEOGONIA DE MVSIS.

ΤΗΝ ΜΟΥΣΑΩΝ ΑΡΧΩΡΘΑ, ΤΑΙ ΔΙ ΠΑΤΡΙ
ΥΜΝΕΥΘΑΙ, ΤΕΡΠΕΩ ΜΕΓΑΛΑΝ ΝΟΟΝ ΕΝΘΕ ΟΛΥΜ
ΠΟΥ (όντα)
ΕΙΡΕΥΣΑΙ ΤΑΤ' ΕΟΝΤΑ, ΤΑΤ' ΕΑΣΘΕΝΑ, ΠΡΟΤ' ΕΝ
ΦΩΝΗ ΟΜΗΡΕΥΘΑΙ, ΤΩΝ Δ' ΑΚΑΜΑΡΝ ΞΕΙΛΥΘΗ
ΕΚ ΣΤΟΜΑΤΩΝ ΗΣΕΪΑ, ΠΕΛΛΑ ΔΕ ΤΙ ΔΩΜΑΤΑ ΠΑΤΡΟΣ
ΖΩΟΣ ΕΙΕΛ, ΔΟΥΠΟΙΟ ΘΑΪΝ ΟΤΙ ΛΕΙΟΕΪΝ
ΣΚΙΣΤΑΜΕΝΗ, Η ΧΕΙ ΔΕ ΚΑΡΗ ΝΙΦΘΕΝΤΟΣ ΟΛΥΜΠΟΥ
ΔΩΜΑΤΑ ΘΑΝΑΤΩΝ. ΑΪΔ' ΑΜΕΡΟΡΝ ΘΑΣΑΝ ΙΕΪΘΑΙ
ΘΕΩΝ ΓΕΓΟΤΕ ΑΪΔΟΙΟΝ, ΠΡΩΡΝ ΚΛΕΙΟΥΣΩΝ ΑΟΙΟΝ
ΜΟΥΘΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΔΕ ΚΟΥΡΑΙ ΔΙΟΣ ΕΙΜΟΧΟΙ,
ΤΑΣ ΕΝ ΠΕΡΙΗ ΚΡΕΙΙΔΗ ΤΕΚΕ ΠΑΤΡΙ ΜΙΧΙΘΑΙ
ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ ΓΟΥΝΟΙΟΝ ΕΛΘΕΙΝ ΜΙΣΕΪΘΑΙ,
ΛΗΘΙΜΟΣΥΝΗΝ ΤΕ ΚΑΚΩΝ, ΑΜΠΑΥΜΑΤΕ ΜΕΡΜΗΡΑΩΝ
ΕΘ' ΕΤΕΚ' ΕΝΝΕΑ ΚΟΥΣΑΣ ΟΜΟΦΟΝΑΣ, ΉΣΙΝ ΑΟΙΟΝ
ΜΕΛΑΕΤΖ, ΕΝ ΣΚΕΘΕΩΝ ΑΚΗΘΕΑ ΘΥΜΟΝ ΕΧΟΥΘΑΙΣ.
ΠΑΡ Δ' ΑΥΤΗΣ ΧΑΡΙΤΕΣ ΤΕ ΗΪΜΕΡΟΣ ΟΙΚΙ' ΕΧΟΥΘΑΙ
ΕΝΘΑ ΛΙΗΣ, ΕΡΑΤΗΝ ΔΕ ΔΕΛΑ ΣΟΜΑ ΘΑΣΑΝ ΙΕΪΘΑΙ
ΜΕΛ ΠΟΝΤΩΙ ΠΑΝΤΩΝ ΤΕ ΝΟΜΟΙΣ ΚΑΙ ΉΘΕΑ ΚΕΛΕΝΑ
ΑΔΑΙΑΤΩΝ ΚΛΕΙΟΥΣΩΝ ΕΠΗΡΑΡΝ ΘΑΣΑΝ ΙΕΪΘΑΙ
ΕΝΝΕΑ

Εννέα θυγάτ' ἔρδ' μεγάλας διὸς ἐκ γαῖαι,
κλειώ τ' Ὀντέρπη τε Θάλφ' αὖ τε μελπομένη τε
Τερψιχόρη τ' ἑρατώ τε πολύμνιά τ' οὐρανίη τε
Καλλιόπη θ', ἥ δ' ἐπὶ προφάσεις τῆ ὄσιν ἀπασέων.

SCHOLIA

Plutarchus in libro de audiendis poëtis inquit, ὅτι τῶν πρὸ τῶν μυθῶν οὐκ ἀφιλόστονον εἶναι. Id cum aliis pluribus, tum eo maxime commento, est cernere, quo Musæ adūbrantur. Cuius & hoc uolebam loco pueros admonitos, ne frigide lecturi poemata nugæ modo leuiculas agi putent. Id quod Sophistæ quidam, οἱ κερὶ ταυροί, temere per suatum habent. Sed uerū est quod Græcus ait, οὐ νοῦς ἐνὶ κερὶ ταυροῖσιν. Itaq; carmen Hesiodi latine sum interpretatus paulo radius, alioqui græco etiam interpollato. τίς γὰρ νέοις ἀμιχλὺν κατασκευάζω. Scholiis explico quæ & mythologia & grāmatica ratio deposcit, utrūq; in Therſite ac Chely facturus sum uberius.

Iam uero à Musis ordiamur, quæ Ioui patri canentes

Delectāt magnam mentē intra olympum,
Dicentes q̄ sunt, quæ erūt, q̄q̄ ante fuerūt,
Voce cōcinna. ex eaq̄ uero ore fluit carmē
Suaue, non difficulter, gaudent uero tem-
pla patria

Iouis tonantis, dearum uoce uirenti
Tacta, insonat & uertex niualis olympi
Domus immortalium. Ipsæ uero immor-
talem uocem edentes

Deorum genus uenerabile, primum canūt
carmine

Musæ olympiades filix Iouis Aegiochi.
Eas in Pieria Saturnio edidit patri commi-
xta

Mnemosyne, animos eleutheris demulcēs
Obluione malorum, ac tranquillatis anx-
iis curis.

Hæc uero edidit nouem puellas cōcordes,
quibus carmen (tibus

Curæ est, in pectore latum ardorem haben
Iuxta ipsas Gratix ac desiderii sedes habēt
In floridis, amabile uero per os uocē edētes
Mulcent, oīm q̄ leges ac mores inclytos
Immortalium concinunt, amabilem uo-
cem edentes.

EXAMEN.

Nouem puellæ e magno Ioue satæ,
Cleoq; Euterpeq; Thaliaq; Melpomeneq;
Terpsichoreq; Eratoq; Polymniaq; Vrani
aque

Calliopeq; ea uero omnium est præstantis-
sima musarum.

EXAMEN.

Ἀρχώμεθα, ordiamur, uerbum coniuncti-
uum est, gr̃o constructū cū præpositione, ut
apud Aratum: ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα, Ab Ioue
ordiamur. Et Homerus: μῦσάων ἀρχομαι,
schematicus sine præpositione in hac signi-
ficantia. μῦσάων, gr̃us Doricus est, pro
μῦσων. dantur μούσῃ, musa. unde originē
dæ uocum multa ratio gr̃æcis est, solētq;
& ipsi ludere ac ludi Etymologiis. Tamen
aliquas adnotabo. μούσῃ a μῶσῃ uestigare.
Nam quas poetæ musas uocant μῦθολογι-
κῶς, animi uis est qua in ueri cognitionem
ferimur: hac miramur, hac inquirimus ab-
dita naturæ. Ergo Musæ à μῶσαι dicuntur.
Plato in hanc sententiam plurima. Ita sæ-
pe Homerus homines alphestas nominat,
id est, indagatores. Declina μούσα. require

E X A M E N.

secūdum ordinem simplicium, generis fœminini, ut eius ordinis omnia. Discernūt. n. Græci genera declinationibus, atq; adeo id longe facillime. Iam qui uolet sibi diuitē parare linguæ supellestilem, adnotet quæ ex hac uoce μούσῃ, ceu ē fonte nascuntur. Verbum μούσῳδῳ, erudiri proprie à Musis, quo ego sum usus modo inelegiaco: οὐδ' ἐπιμυσοῶσιν νοῦν φίλ' ἄδρῳν ἔχον. Item μουσουργός à μούσῃ & ἔργῳ, artifex carminum. is est. n. eius nominis usus. Tu adiunge pro diligentia tua longe plurima.

Ταὶ δὲ πατρὶ, quæ Ioui patri. παῖ, articulus est postpositiuus, nam tono inscripta uox est. Regula. Articuli præpositiui puri. i. uocales tm̄, non inscribuntur tonis, ὀ̄. Postpositiui inscribuntur, ἄ̄, αῖ̄. Ex his est pro αῖ̄, ταῖ. Nam æolica dialectos, q̄ aspiratione non utatur, τ, articulo αῖ̄, adicit uice aspirationis. Idem fecit in aliis, ut pro ἐλέρῃ, Fe λέρῃ dicit F digamma æolico (quā Latini literam recepimus reliquæ Græciæ ignotā) uice aspiratiōis adiecto. Memineris huius scholli de F, si quando primū Quinti Iiani

E X A M E N.

liani leges. Declina $\tau\alpha$ sic, η , $\eta\varsigma$ &c. ut supra.

$\Delta\iota$, α $\zeta\epsilon\iota\varsigma$, ζ , in Λ , mutato, ut in hetero-
clitis adnotauimus.

$\Pi\alpha\tau\epsilon\rho$. da nominatiuum, $\pi\alpha\tau\epsilon\rho$, acuit fi-
nem, quia deriuatum, $\omega\omega\delta\alpha\sigma$ $\tau\eta\zeta\omega\upsilon\upsilon$, eius e-
tymi fides apud Grammaticos esto, mihi
nec refellere nec probare libitum est. Declina, δ $\pi\alpha\tau\epsilon\rho$, declinationis quintæ simp. $\tau\omega$ $\pi\alpha\tau\epsilon\rho$. Nam qui tonus in recti fine est, ea syllaba non excedit. & $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\varsigma$ per syncopé. $\tau\omega$ $\pi\alpha\tau\epsilon\rho$ $\tau\omega$ $\pi\alpha\tau\epsilon\rho$. $\epsilon\nu$ $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\alpha$, non $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\alpha$. ω $\pi\alpha\tau\epsilon\rho$. Reliqui casus ex his nascuntur, tu ad analogiam recurre. Datius pluralis est $\omega\alpha\tau\epsilon\rho\alpha\varsigma$, quem adicio, quia formatu difficilis est.

$\Upsilon\mu\epsilon\nu\theta\epsilon\iota$. nominatiuus participii, penultimam inflectit, nam ϵ , pro breui habetur, ut in fine prosodiæ diximus. plurale est.

Varia. Ab $\Upsilon\mu\epsilon\nu$ præsens participium est, δ $\Upsilon\mu\epsilon\nu\omega\upsilon\upsilon$ $\Upsilon\mu\epsilon\nu\omega\upsilon\upsilon\tau\omega\varsigma$ quintæ decl. simp. δ $\Upsilon\mu\epsilon\nu\omega\upsilon\upsilon\sigma\alpha$ $\Upsilon\mu\epsilon\nu\omega\upsilon\upsilon\sigma\eta\varsigma$ secundæ simpl. δ $\Upsilon\mu\epsilon\nu\omega\upsilon\upsilon$ $\Upsilon\mu\epsilon\nu\omega\upsilon\upsilon\rho\varsigma$ quintæ simpl. In-
formationē discas, hic te admoneo ge-
neris ac declinatiōis, quæ cum nominibus

EXAMEN.

participia communia habent. Ergo ab ὕμνου & foem. singul. est ὕμνουσαι pluralis ntús, & pro ὕμνου & ὕμνευ & Doricum est. Exempla in promptu sunt Theocritum legenti. Is in pædicis, cuius carminis est hoc initiũ, οἶν' ὦ φίλε παῖ λέετοα καὶ ἀλαθία. i. In uirno ueritas, sic inquit, ὅν πρᾶρν ᾗ φιλεῦντα, τείτονον ἔθικας, pro φιλοῦντα. Cæterum hymnus proprie deorum laus est.

τέρπων, delectant, actiuum plurale præfens, ut τύποις acuit antepenultimam ex regula. In polysyllaba ultima breui, &c, acutus est in antepenultima, uide supra.

Μέγαν ἐτρόκλινον est. ὁ μέγας, τοι μεγάλῃ αὐτὸν μεγαλῶ, ὅδ' μεγαλῶ, ὅν μέγαν, ὅ μέγα. Reliquos casus αὐτὸν μεγαλῶ forma. Sic & totum foemininum, ἡ μεγάλη, ᾗ μεγαλήσ. In neutro sic, ὅ μέγα, τοι μεγάλου, ὅδ' μεγαλῶ, ὅ μέγα. Plurale αὐτὸν μεγαλόν περὶ. μέγας μείζων μέγιστος, supra comparauimus.

Νόον αὐτὸν νοῦς. Quid αὐτὸν φῆν, θυμὸς, λόγος, differat, philosophi uiderint. Tu interim mythologiam capta. Musæ magnam mentem Iouis delectant. Musis, hoc est, ue
ri sci

E X A M E N.

ri scientia ad deos transferimur, diis similes reddimur, id quod pluribus in Theage Plato differit.

*εἶπε μὲν δὲ διὰ
τοῦ αὐτοῦ*

Εἰς δ' intra, aduerbium ἑὸ constructur.

Ὀλύμπου, cœlū. olympum dicimus ὁλως λαμπρὸν, ut est autor Theon, Arati interpres, nobilis grammaticus.

Εἰρεῦμαι, participiū præsens, ab εἶρω, ὁ εἶρων, ἢ εἰρόντης, quintæ declinationis. ἢ εἶρος, ἢ εἰρούσης, secundæ declina. ἢ εἶρον τοῦ εἰρόντης, quintæ declin. Et ab antiquo uerbo εἰρέω fit εἰρών εἰρούσας εἰρούς. Ab εἰρούσας εἰρεῦμαι Dorice. Ab εἶρω est εἶρων dissimulator, hinc εἰρωνεύειν dissimulare, Socraticum. & εἰρωνεία, Ironia, dissimulatio. Cōtra ἀλάζων simulator, ostentator uanus, qui Salacon in prouerbiū speciem dicit. & ἀλακονίσαι, uanum ostentatorem agere.

τὰ τ' ὄντα, τὰ articulus neutri generis.

τε, coniunctio, &.

ὄντα pro ὄντα, ab εἰμύων, οὗ &, ὄν, existēs. Prorsum hæc fœcūda mythos est, Musæ, quæ sunt, quæ fuerūt, & quæ uétura trahunt Ioui canūt, hoc est, musæ oīm regē cognitionē

EXAMEN.

complexæ sunt, ut Platonici dicunt: φιλο
σοφίαν εἶναι τῶν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων γνώσιν.

Εσόμενος, ον, futurum.

πε, ante, adverbialiter. Sed hæc aliàs.

τε, φ. εόντα, όντα.

Φωνή, uoce, sextus casus est, à Φωνή nomi-
natiuo, qui finem acuit præter regulam. Et
si. n. uerbale facias à φωνέω, tamen quæ secū-
dum eum modum formant, scilicet à poste-
rioribus futuris, communes regulas accen-
tuū sequunt, ut à τυπώ, τύπος. τόκος. νόμος.
σφενδόνη à σφενδονέω. Obiter in mētem ue-
nit historiæ Gygis, quam è Platone M. Ci-
cero in tertium Officiō transtulit. Isthic le-
git: cū palā eius annuli ad palmā conuerte-
ret. Latina uox pala infrequēs est, quæ Cicero
σφενδόνην, qd' apud Platonē nomē est pro
massa, qua annuli gēma claudit, reddidit.
Cæteræ & pala uētilabæ significat, & palacæ
auri. i. massæ legūt. quanq̃ palathæ dici ma-
lim, q̃ppe originis græcæ, unde & palatia, &
alia quædam nomina lurisconf. trahunt. A-
pud Platonē sic est: καὶ αὐτὸς οὐτω συμβαί-
νειν, ὅς ἐφ' οὐκ ἔισω τὴν σφενδόνην, ὅς ἢ λω-
γίστερος.

EXAMEN:

γίγνεσθι. ἔξω δ' ἐλθέτω. Declina φωνή, ut μοῦ
& uide characterem supra.

ὁμηρεῦ & i, participium, concinentes, ab
ὁμηρῶ, ὁ ὁμηρῶν. ἢ ὁμηροῦ & ut supra. & ὁμη
ρεῶν. Qua significatione uerbum ὁμηρῶ fa-
ctum existimo, ab ὁμ & καὶ ἔρω.

Τῶν δ' ἀκάμαρον ῥέει ἀνδρῶν ἐκ στόματος ἡδῦα
Construe sic, ἡδῦα ἀνδρῶν ῥέει ἀκάματον ἐκ
στόματος. Suaue carmen fluit indefesse ex o-
re illarum. Diu boni quæ uenuste dictum est flu-
ere carmen. & indefesse. Sola enim ea inge-
nii humani functio optima est, ad quam sua
apte natura ducitur. Suaue igitur Musarum
carmen est, quoniam fluit, hoc est, sua ipsius spon-
te sequitur. Homerus poeta Nestorem insi-
gnem oratorem descripturus, inquit. τὸ καὶ
ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέει ἀνδρῶν. Cu-
ius ab ore fluit uox melle liquenti dulcior.
Tantum refert, quod acturus sis, non repug-
nante Minerua, ut cum Horatio loquar, o-
beas. Tum uero indefesse. Nam quid omni-
um quod & minus molestum sit, & conten-
damus ardentius, quam id cuius in seuit nobis a-
morem natura. ἡδύς, ἡδίον, ἡδίστη. Sic

Ε X Α Μ Ε Ν :

Λυκίς, Λυκίων, Λύκισθ. Declinatio in heteroclitis, Motio in capite nois patet.

Αῶς, cano αῶς ἢ carmen, & prolatis syllabis αῶιδ ἢ, ἐ quo reciso α, fit αῶδ ἢ pro αῶδῃ. Hinc est compositorum prope nimia copia, κωμῳδία, carmen ioci conuiuialis ξαπλία, carmen tragicum &c. Declina αῶδ ἢ sicut μουσῶς.

ῥέω, uerbum, fluo.

Ακάματον, adiectiuum, aduerbii uicē fulgens, non laboriose, indefesse, ab α, priuandi nota, & κάμνω laboro. quo modo κάμαρον formatum sit, infra de uerbis leges. Homerus ἀκάμαρον πῶρ pro uehemēti igne dixit, ac supra modum efferuescenti. Sunt & aliae quaedam particulae, quibus quod citra laborem sit describimus, ut ἀνιδρωτί, citra sudorem.

Εκ σωματων. δ' σόμα σόμας, neutre quintae declinationis simplicium.

τῶνδε, demonstratiui pronominis significans est, quippe compositus articulus praepositiuus, ὅδε, ἥδε, τόδε

γε λᾶ λέ τε δώματα templa. δῶμα δώματα

τῶ

EXAMEN

ἔσ, exhilarantur. πλάξ, præsens est neutri
verbi πλάω, rideo, numeri singularis. Solent
enim græci, a monitione autore, neutris plu-
ralibus dare singularia adposita.

ἄλως ἰ Ζεὺς, ut supra.

Εὐχρύπου, tonātis, ab ἑε αὐγέδι parti-
cula cōponit, & αὐγῆς, sonitus. Nā fulminū
autor Iupiter est. ἑείδουπος, γ, interponit au-
gendi temporis gratia. ὁ ἑείγδουπος, ᾤ ἑε γ
δύπου, ἡ ἑε γδύπιο Ionice, quo grō hic He-
siodus utitur. Hic observabis particulas so-
la cōpositione usurpatas, ἑε, ἡα & ἡες. ut ἑ-
εῶα ἡας, admodū florēs. ἑάθεος diuinus &c.

Θεῶν, ἃ θεά p θεῶν, gtūs plur. ē, uide μούσα-

ὁπί, acuit ultimā, est enim obliquus mono-
syllabi acuti, ὁπί, uox. Declina, ἡ ὁπί, ἡ ὁπός,
τῇ ὁπί, τῇ ν ὁπα, actus penacuitur. Nam ē re-
gula excipiuntur accusatiui omnes, & nomi-
natiui duales & plurales, ut χεῖρ, χεῖρός, χεῖ-
ρῃ, χεῖρας, sic de similibus, ὦ ὁπί, τὰ ὁπε, τῶν
ὁπῶν. reliqua praestat analogia.

ἀφελόεσσι, adiectiui form. mouet ὁ ἀφελός
 ποῖς, ᾤ ἀφελόντος, quin. decl. sim, ἡ ἀφελόεσσα
 ᾤ ἀφελόεσσης secun. ᾤ ἀφελόν ᾤ ἀφελόντος qui.

E X A M E N:

Ergo ὁ πρὶ ληϊείας ἡ σκιδναμένη, uoce florenti fracta, datiuui sunt uel sexti casus. ληϊείας denominatiuum, copiam significare uidetur, aut similitudinem, floridus, ἀ ληϊείον, quo nomine proprie Narcissi florem significari aiunt.

Σκιδναμένη, dispersa, Datius est. Mouetur σκιδνάμενθ, νη, νον. Nota est declina. a uerbo σκιδναμεν, spargor, ut infra.

ἡ χῆ, sonat, ab ἡ χῶ. tertia persona præsens. hinc ἡ χῶ, echo, deuotum est.

κάρη, frequētius est κάρα, caput. promiscue declinatur. ἡ κάρη, θ κάρας. & θ κάρας, ῥ κάρας, α κάραν. & θ κάρη, ῥ κάρηατθ. & ἡ κάρη, θ κάρῃς. Callimachus. ἀρτεμισὴν τε κάρῃν ὠμοθ, σόντε βίον.

Νιφόεντθ, a νιφόεις, moue sicut ληϊείας, niuaalem significat. Sic olympum cognominat, siue q̄ niues demittat, siue q̄ e tenui ac niuium simili materia sit, ὅλως λαμπρὸς sci licet, quæ interpretatio uidebatur adiūgen-
da, q̄ ambigua sit significatio ῥ νιφόενρσ, ut & reliquorum huius formæ in eis.

Αἰδ' ἀμβροτὸν ὄσαν ἰεῖσαι. Hæ immortale
carmen

EXAMEN.

carmen edentes. Vnæ immortalitatem mu-
 læ pariunt hominibus, ἐκ τῶν μούσων κλέ-
 ομεν ἄμβροτον, ut Theocritus ait. ἄπριuat. βρο-
 τος mortalis.

ἰείς, ἰεῖς, ἰέν, participium ab ἵκμι, ut in
 uerbis cernes,

Οἰῶν γενός ἀδδῖον, πρῶτον κλείουσιν ἄοιδῃ.
 Scande θεῶν γενός in dactyli numerum re-
 dactō, θεῶν duas syllabas una complectere,
 ut apud Homerum, μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊά-
 δω, pro πηληϊάδω, perinde ac elisa uocali.
 Nam longa breuem concipit. Et Hesiod.
 ῥῆα μὲν τῷ βεῖαι, quasi legas ρεῖ μιν, Spon-
 deus est. Sic apud Virgilium, Seu lento fu-
 erint aluearia uimine texta.

κλείουσιν canūt, ἀκλείω inclyte celebros.

πρῶτον aduerbium, primum.

ἄοιδῃ, datiuus.

ἀδδῖον γενός. accusatiui. γενός, primæ
 contract. declin. neutrum substantiuum in
 ὄ, ut μέλος, χάος, χάεος.

θεῶν, genitiuus pluralis ἀθεός, quod a θε-
 ᾶω templor, seu θεῖν currere deriuant. Nā
 eo uetustissimi nomine cœlum dixerunt, qđ

EXAMEN.

ποῖτα οὐρανός ab ὀράω tueor.

αἰγίοχοιο genitiuus Ionicus, pro αἰγίοχος
 tertiae declinationis. αἰγίοχος Iupiter cog-
 nominatus, ἀπὸ Δαῖγδος ὀχῆος, ab alumna ca-
 pra. Ea est unde κέρας ἀμαλθείας, Copiae
 cornu Ioui sacratum est. Vide Callimachi
 hymnos, Pausaniam in Arcadicis, & my-
 thologos alios.

τὰς, si uis proprie exponere, fac postpo-
 sitium articulum ᾱς, aspiratiōe in τ trans-
 lata.

ἐν περίῃ. ἐν praepositio dtō constituitur.
 Musae in Pieria genitae dicuntur, q̄ isthic pri-
 mum coepta sint coli, cōditis à Lino sacris
 ut in Boeoticis Pausanias, & nos ecloga in
 Philonda lusimus: Orgia Pieridū qui spi-
 ras nupera Daphni, &c.

Κρονίδης, dtūs, patronymicon a κρόνῳ. I-
 ta Saturnum uocamus, a χρόνος tēpus, κρονί-
 δης Saturnius, primae declinationis simp.

Μιχῖσα, participium ᾤ. Infra discēs for-
 mationē, ὁμιχίς μιγέρης, ἢ μιχίς μίρεσις
 ὁμιγέρ μιγέρτῳ.

μνημοσύνη decl. secundae simp. Memo-
 ria

EXAMEN.

Si artes peperit, eleganter hoc, quātum ad
 μυθολογίαν attinet, a Plutarcho in conuiuia
 libus q̄stionibus agit. Habemus & nos ad
 hanc rem suauissimos Laberii uersiculos.

Sophian uocant me Graii, uos sapientiam.
 Vfus me genuit, mater peperit memoria.

Ἰουνοῖον seminibus. Quos ego uidi Hesio
 di libellos, & Ἰουνοῖον a superiori sententia
 distinguunt. Itaq; & ego in eum modū, sed
 ē ratione mythologiæ supra uerti. Longe
 uero præstat, quantum conicio sic interprē
 tari: Quas memoria iuncta seminibus Ioui
 patri peperit, delectans Iouem, musas, in q̄,
 peperit, obliuionem malorum, & curarum
 tranquillitatem, ut hic uersiculus appositio
 ne cum superioribus cohæreat. Facit con
 structio uerbi μέδω, ut hunc ordinem pro
 bem. Ἰουνός semen, uis foecunda, Tertiæ de
 clinationis simplicium,

μεδέω, participium a μεδέω antiquo,
 curo, &c. μεδέων μεδέουσα μέδον.

ἐλευθεῖα ab ἐλευθεῖα quint. decli n. sim
 pliciū, Iouis epitheton, & apud Pausaniam
 cernes, liberratis titulus est.

EXAMEN.

do ueniat hinc, docebo alio loco. Musæ a-
nimum tranquillunt, affectibus liberant, ut
ex instituto Pythagorico intelliges, & Cly-
temnestræ historia, quæ tum demum uiola-
ri pudicitiam suam passa est, cum musicum
sustulisset. Plurima ad hæc apud Athenæ-
um lege. Alio si lubet & hanc mython tra-
he, nil dignum parari musis, nisi tranquilla
& recte constituta mente.

ἀμπαρμα, uerbale neutrū, sicut χαῖμμα.
μδρμαζών, curarum anxiarum. Id enim
uel μδρμαίρα, uel μέειμνα significat, utrunq;
secundæ declinationis simplicium, μέειμ-
να usitatus est. Theoc.

πενία ἢ διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐχέει
αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. οὐδὲ γὰρ εὖ λει-
πνάνδρᾳ σὺν ἐργατίνεσσιν καὶ πρὸς ἐχόντι μέειμνε
Paupertas Diophante sola artes excitat,
Ipsa laboris magistra est. Neq; em̃ dormire
Viris operatoribus malæ præbēt angustia.
Huius significantiæ est & μδρμνάω uerbū,
solicitus, anxius cogito, eius usus est in Psal.
xxxvii, καὶ μδρμνήσω ὑπὲρ τοῦ ἁμαρτίας μου,
& anxius seu sollicitus ero pro peccato meo.
Com

E X A M E N.

Cōmodum reddidit Græcus emphasin uo-
cis Hebrææ, **אֲנִי** Latine cogitabo legi-
mus, quod uides quān non respondeat ple-
næ significantiæ uerbis **μεμνησθαι** **ΑΝ**
ὁμόφωνα, ab **ὁμ** & **φονεῖν**. æquis legibus
conueniunt musarum cantilenæ, id est, Tū
demum recte artes tractantur, cum aliæ ali-
is iunguntur. Choris gaudent musæ, Diale-
ctica rhetoribus usui est, geometria astrono-
mis, poetam philosophia, philosophū poe-
tica commendat. atq; id est **ἐγκύλιον** uo-
camus **παιδείαν**. Declina **ὁμόφων** **τοὶ ὁμό**
φον, iuxta analogiam quintæ simpliciū,
ω in ο mutatur.

Regula: Comparatiua, uerbalia, & quæ
à uerbis decomposita sunt, ω in ο mutant,
κρείσσων κρείσσον, **συμφάδμων συμφάδμο**
ν, **ὁμόφων ὁμόφον**. Reliqua in ων, ω ser-
uant.

ἦσιν, Datiusus articuli postposit. pro **αἷς**,
ω in η soluto **αἷσιν**, in **πῶς** **αἷως** aduicitur.
σῆθεσιν à **σῆθ**, pectus, neutrum declina-
tiōis pri. contractore. **σῆθεσιν**, dtūs pluralis,
ω, geminatur augendi temporis gratia,

EXAMEN.

Ακηνής, ab ἀ & κῆδος luctus, unde ἄλκον, sicut ἀλκίδης primæ contractorum.

θυμός ardor & impetus quidam conficiendæ rei, ut apud Homerum: Καλέειν δὲ θυμός. & θυμός ἐνὶ στήθεσι φίλοισι μάχῃον ἔφορμαται. Vides ut Homerus θυμόν ardorem, & ὄρμην impetum coniunxerit. Et propheta deprecaturus subitam noxæ vindictam, κύει μὴ ὄρ θυμῷ σου &c. Ne in furore &cet. Nam belle θυμός cum Hebræa uoce נפח conuenit.

Εχούσις, ab ἔχουσι participio. Moue perinde ut superiora.

παρ' αὐτῆς, pro παρὰ δὲ αὐτῆς, ut in soluto,

χαλεῖτο, Declina χάεις χαλετὸ χάειν, analogice reliqua. iuxta musas gratiæ sunt, habent eæ nomen à χάρα gaudio, & recte. Nam quicquid est humanæ ac ciuilibis consuetudinis, Gratiis debemus. Ita Xenocratem Plato admonebat, πένδειν χάεισιν, sacrificare Gratiis, quo uitæ usu magis urbano ac comi esset. Absit ergo à musis liues, absint omnes illiberales affectus. Id quod uolebat

EXAMEN

uolebat Aristoteles inquiring, & φιλόσοφον,
φιλόκαλον ^{ΕΙΝ.}

ἰμὸρ τοῖς ἰμέροις. Desiderium recte faci
endi, laudis amor. τὸ ἰμερ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
ὁ λείψ, ἢ κλέει δὲ λόν, ἐν ἀνθρώποις ἄρις.

οἶκος, οἶκιον, diminut.

ἐν θαλίῃς, pro θαλίαις, δάκλιν florere,

νόμος ὅτι καὶ ἐν κλείουσιν, celebrat le

ges & mores immortalium, Respublicæ &
Legibus bonis, & bonis moribus consent,
oportet. Hæ artes dignæ laudæ sunt, quæ
mores ornant, & bonas leges confirmant.
Sed immortalium, ait. Heroas si lubet in
dige.

ἐπὶ ἡράρον ὡς ἔρατον, amabilem.

προφιδεσάτη. Compara, προφιδής προφε
ρὲς ὁρ τοῖς προφιδεσάτ &c. Nomina multa
rum apud Plutarchum in Symposiacis ex
plicantur. Est & Pharnuti liber in omnium
manibus, quo malo ingenium experiare tu
um, quam his nugis meis tene
are diutius.

FINIS de Nomine.

H iiii

DE VERBO

VERBUM ῥῆμα, dictio est, quæ modis, temporibus ac personis flectitur. Verborū alia personalia sunt, quæ per distinctas personas & ἐγκλίσεις, id est, terminations uariantur, λέγω, λέγεις, λέγει. Alia impersonalia, quæ modis ac tēporibus uariant, numeris ac personis non uariant. Constructio addit numeros ac personas. προσήκει μοι ἐὼς λαὸν εἶναι, προσήκει ὑμῖν ἐὼς λαὸν εἶναι. εἰρηται ποῦ μετεμύχως.

ACCIDVNT VERBO

Genera, Personæ, Figuræ, Numeri, Modi, Tempora, Coniugationes.

GENERA.

Διαθέσεις, dispositiones uerborū, id est, coniugandi figuræ tres sunt, ω, με, πασσιuorum, με, mediorum.

ω, dispositio actiua est, id est, quædam coniugandi figura, qua per omnes modos, tempora & personas facilis notio est, quæ terminatio

E VERBO.

natio actiua sit, ut λέγεις, λέγεις, λέγεις, ἔλε-
ξας, dispositiōis actiuae sunt, quia ex ω nascuntur.

Μαί, passiuorum dispositio est, qua scit
quae terminatio passiuua sit, ut τέτυμαι, τύ-
πιδαι, dispositionis passiuuae sunt, quia ex
μαι nascuntur.

Medium aliquas ex utroque terminatiōes
usurpat. Ergo alia est ratio generum apud
Latinos, alia apud Graecos. Genera Latina
significationē uerbi explicant, Graeca filum
coniugationis. Quapropter & apud Graecos
duplicia genera uerborum fingito, Etymolo-
gica, quae coniugationis notiōes sunt, Syn-
tactica, quae significationem expediunt, ut
τύπω actiuum, τύπομαι passiuum, uerbe-
ror, & τύπομαι medium, actiuae & passiuae
significationis. Neutrum ὑμῖν ualeo, de-
ponēs μάχομαι pugno. Et haec uarietas ge-
nerum in Syntaxi est. Cæterum in etymo-
logia ὑμῖν actiuum characterem, μάχομαι
passiuum sequitur, ὑμῖν dispositionis a-
ctiuae est, μάχομαι passiuae.

TEMPORA, χρόνοι.

Hoc opus, hic labor est, discernere tempo-

DE VERBO.

ra. Sunt enim multa & varia, quædam etiã
gemina.

^{Προσῳ}
ἐνέσως χρόνος, instans tempus, quod mo-
do fit, significat, λέγω dico.

Tantum indicat
eius modum
non tempus

^{Προσῳ}
παρατετικός χρόνος, exte-
inchoatiuum modum noiant, exten-
pore in em quæ agebat, nondũ confectã,
ut, quom tu ludes, græcabar.

Hoc dicitur
non in
tempore

^{Προσῳ}
ἀκεῖνον χρόνος, Ptm perfectũ pro-
sum absolutã actionẽ designat. A diacēs tẽ-
pus dicit. nã qd̃ primũ iã factũ est significat.

^{Προσῳ}
τελικός χρόνος. Plusquamperfe-
tum tempus, eius usus est græcis q̃ & latinis.

Hoc dicitur
non in
tempore

^{Προσῳ}
ἀόριστος χρόνος, Indefinitũ ptm. A parac-
meno differt, q̃ παρακείμενον præteriisse rẽ
primum iam indicat, quapropter παρακεί-
μενον. i. adiacens, & ceu iuxta positũ ei quod
transiit, dicit. ἀόριστον, præteriisse quidẽ rem,
sed indefinite num olim an modo præteri-
erit, ut cum dico πῦρ καὶ ἐπεσον, indico pri-
mum me iam cecidisse. Cum uero ἐπεσον di-
co, quod ἀόριστον est, cecidisse me significo,
sed ambiguus est quĩ cum loquor, olim ne,
an nuper ceciderim. Quare duplicis præteri-
ti ratio

DE VERBO.

solum in re completa modo utunt, in quo
uim habet eius quod apud Græcos *πρᾶκεί-
μνος* uocat, quæ Stoici *τέλειον ἐνεσῶτα* no-
minauerunt. Sed etiā pro *ἀορίστῳ* accipit,
quod tēpus apud græcos tam modo perfe-
ctā rem, q̄ multo ante significare potest. Et
sicut apud illos indefinitum tēpus adiectiōe
τοῦ ἄρτι aduerbii, ὅν *πρᾶκείμνον*. i. adiacēs
tempus, & adiectiōe ἢ *πάλαι* ὅν ὑπὲρ *τελει-
κόν*, id est, plus q̄ perfectū refert: sic apud nos
idem est ptm̄ perfectū. potest. n. & modo &
multo ante intelligi perfectum. Et apud au-
tores hoc exemplis ad probat. Euander enī
apud Virg. in 8. de matre sua: Cecinit quæ
prima futuros Aeneadas magnos, & nobi-
le Palanteum. Cecinit dicit, pro cecinerat.
Multo .n. ante illam cecinisse intelligit. Et
ipse poeta e sua persona:

Troiaē qui primus ab oris
 Italiam fato profugus, Lauinaq; uenit.
 Venit, pro uenerat. Hic em̄ quoq; multo añ
 intelligit uenisse Aeneā in Italiam. Ergo p-
 prie si quis contemplet uim ptī, nō aliam si-
 gnificationē iudicabit hoc habere, q̄ illud
 quod

DE VERBO.

quod apud Græcos ἀόριστον uocant. Hoc autem differt à plusq̃perfecto, q̃ illud per se p̃latum non eget aduerbio p̃ridem, quod habet in se naturaliter, nisi uelimus explanādæ quantitatis temporis causa addere añ quot dies uel annos. Nec licet illi modo uel nuper aduerbia adiungere. P̃tm̃ uero perfectū ad manifestandam significationē eget modo uel p̃ridem aduerbiis. Hæc Priscianus de p̃tō Latino. Vides ἀόριστον id significare quod p̃tm̃ Latinum, hoc est, indiscriminatum id quod modo transiit. πρᾶκεῖμνον uero certo id quod modo p̃æterit. Caterū duos aoristos copia fecit. Nam idem uterque significat.

μέλλων χρόνος, Futurum tempus, id qđ Latinis significat, λέξω, dicam. Duos μέλλων χρόνος copia fecit. Idem uterq̃ significat.

Est autē Atticis & μετ' ὀλίγον μέλλων, mox futurum, quod Latini propemodū sic reddimus: Vicerodum is se expediat. Vide Priscianum, & Erasmus in copia uerboge.

Modos, Personas, Numeros ipse obseruabis.

Nos habemus saltem duas voces cyreni sibi accipit personam
 quod ueltra vocat & illa magis conuenit cu postea uocem
 DE VERBO.

CONIUGATIO

^{Voces} Diatheses uerborum tres sunt, ω, μ, & πασσι-
 num, μ medium. Ex diathesi ω reliquæ na-
 scuntur, quapropter cuius ordinis coniugatio-
 num ω est, eiusdem & πασινα & media sunt.
 Nam à singulis actiuis media nascuntur, si-
 cut & πασινα. Diathesis uero actiua triplici
 caractere constat. Aut ω, β, ὀν, id est,
 uerbi quod penultimam acuit, ut πῶω πο-
 no. Aut ὀ circumflexo, quod à uarytonis na-
 scitur, ut πῶω. Aut μ, quod à circumflexo
 oritur, ut τίωμι.

Triplex est ergo coniugatio. Aut uary-
^{longo}tona in ω. Aut circumflexa in ὀ. Aut eorum
 quæ μ designāt. Iam cuius sua πασινα & me-
 dia accense. Primū ergo de uarytonæ con-
 iugationis ordinibus dicemus, quoniam
 ex eis genera coniugationum alia fluunt.

Ordines uarytonæ cōiugationis sunt
 sex. Discrepant literis formatiuis, quæ ῥεα
 κθεισκῶ uocantur. Est autem litera for-
matina, quæ ω proxima anteit, ut τῶω est
primæ coniugationis, quia habet formati-
uam ω. In postea ^{significatio} ^{ω postea} ^{significatio} ^{ω postea}
 uocem autem omni est uocem formatinam
 Primus

DE VERBO

PRIMVS Sordo coniugandi uariety
na est, ubi est ante ω praesentis,

β,	Hæ literæ mutant
π,	in futuris & præte
φ,	ritis, in cognatas si
π.	bi, Futurum †, Pa
	racemenon φ, ha
	bet, ut τὸ πω, τὸ †ω, τέτω φα.

SECUNDVS Sordo, ubi est ante ω
praesentis

γ,	Futurum ξ format
κ,	Paracemenon χ.
χ,	ut λέγω, λέξω, λέ
κτ.	λεξε.

TERTIVS Sordo Coniuga. habet

δ,	Futurum σ, Præte
θ,	ritum κ, ut, ἄδω,
τ.	ἄσω, ἥκα.

QUARTVS habet

ζ.	Futurum plerunq
	σ habet, Præteritū

κ, φάζω, φάσω, πέφακα.

ω uel τῖ, Attico more, plerunq ξ futu

ptm χ format, πράττω, πράξω, τέπραξε.

ὁ βίβλος ὁ γὰρ ὁ δὲ ὁ εἰς ὁ κτλ

DE VERBO

QVINTVS habet λ, μ, ν, ρ. Hæ litteræ immutabiles dicuntur, quia in futuris non mutantur, τάλλω τάλῳ, κείνω κείνῳ, ut nec in declinationibus mutant, φάλλμων φάλλον, νέτωρ νέτορ. In his enim ν, ρ, manent, cum aliæ consonantes eximant, ut αἶας αἶαντ, λίτ λίθός. Hæc cōiugatio per κ prateritū facit, τάλλω ἔταλκα, πείρω ἔπαρκα.

ὁ σὺν τῷ ῥητικῷ
ἀντὶ τῆς διπλοῦς ἢ ἀντὶ
τῆς κατὰ τὴν ἀντιθέσιν
ἐν τῇ σὺν τῷ ῥητικῷ

SEXTVS ordo, est qui ω purum definit, id est, ante quod non est consona. Huius σ futuri, κ, prateriti formatiua.

μύω	ποιέω	πμάω	ἰπτεύω
μύσω	ποιήσω	πμήσω	ἰπτεύσω
μέμωκα	πεπρήκα	τετίμωκα	ἰπτεύωκα

Atq; hæc est cōiugatio, è qua & circūfleχα, & quæ μι definunt deriuantur.

DA PARADIGMA. τὸ πῶ.

Sex ordines coniugationum unico hoc utuntur paragmate, uariatis prateritis & futuris, iuxta singularum characteristicas. Atqui spectabis in paragmate, quò tēpus è tempore oriat, ut à τὸν ἔτετα. Item q̄ multi

DE VERBO.

multiplex uariatio uerborum, alia princi-
pii, alia ἐγκλίσεως seu finis, ut τέτυφα à τὺ
πῶ descendit non solum sine mutato πῶ in
φα, sed etiam principio τυ in τετυ.

Ptīm imperfectum

Aoriston primum pariter initio uariant.

Aoriston secundū

Characteristica præteriti plusq̃ perfecti à
perfecto petit, τέτοφα, ἐπέτυφον, φ in utroq̃
est characteristica: aoristi a futuro, τυφω, ἐ
τυφα. Fines ergo per characteristicas futu
ri ac præteriti variantur. Fac characteristica
re rationem prudēs colligas, ut singulis or
dinibus singulos characteras atq̃ adeo co
gnatas literas depures. E cum ω cognata
est, ergo eiusdem sunt coniugatiōis. φ cum
κ nihil conuenit, alterius est, igit̃ ordinis κ,
alterius φ. Iudicii hæc sunt & acrimoniæ cu
iusdam non plebeïæ, sine qua rationem με
δοσκων uerborum non facile adiequere.

C O N I V G A.

Activa declinabo, id est, ^{ῥαδίον} ῥαδίον ω, me
diis non admixtis, ne quid non ordine suo
inventus expectet.

A. Christen

ἡ ἀποστολή, ὡ,

on ordine f

W. J. H. S.

100

I

Vantagem de não
ter a verba que
há de ser paga

DE VERBO.

S. τὴν πω	τὴν πῆς	τὴν πῆ
D.	τὴν πῆσον	τὴν πῆσον
P. τὴν πῶμεν	τὴν πῆτε	τὴν πῶς
	πῶ	

S. ἔτυπ ον	ἔτυπ ου	ἔτυπ ε
D.	ἔτυ π ου	ἔτυπ ε τ ω
P, ἐτύ π ομεν	ἐτύ π ετε	ἔτυπ ον

	^ω ₃	
S. πῖτυφα	τέτυφας	τέτυφέ
D.	τετύφατον	τετύφατο ^ν
P. τετύφαμην	τετύφατε	τετύφασι

ΠΡ

S.	ἐτετύφην	ἐτετύφεις	ἐτετύφῃ
D.		ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτω
P.	ἐτετύφην	ἐτετύφετε	ἐτετύφην

S. ἔτυτα ἔτυτας ἔτυτε
 D. ἐτύτατον ἐτύτάτω
 P. ἐτύταμαι ἐτύτατε ἔτυαν

	(α), β.	
S. ἔτυπον	ἔτυωβ	ἔτυπε
D.	ἔτύωσον	ἔτύωέτω
P. ἔτύπημαι	ἔτύπετε	ἔτυπον

 μ^{ϵ}

DE VERBO.

με α.

S.	τύτω	τύτεις	τύτεις
D.		τύτουν	τύτουν
P.	τύτομεν	τύτετε	τύτοιω

με β.

S.	τυτω	τυπεις	τυπει
D.		τυπειν	τυπειν
P.	τυπομεν	τυπειτε	τυπουσ

Προσακτικὸς ἐνέσωσ. προστακτικὸς ἐνέσωσ. προστακτικὸς ἐνέσωσ.

S.	τύπῃ	τύπῃτω	Regula
D.	τύπῃ	τύπῃτων	Regula
P.	τύπῃτε	τύπῃτε	Regula

ω

S.	τέτυφε	τετυφέτω	Regula
D.	τετυφουν	τετυφέτων	Regula
P.	τετύφετε	τετυφέτω	Regula

α α.

S.	τύτον	τυτάτω
D.	τύταρν	τυτάτων
P.	τύτατε	τυτάτωσαν

α β.

S.	τύω	τυπέτω
D.	τύωουν	τυπέτων
P.	τύπετε	τυπέτωσαν

DE VERBO.

Εὐκ πκῶν ἐνεσῶς

*In optativo vo
sando en qd lnt
p'sent omnia p'sent
ni d'quales ni s'ubjnt
quid vno sit d'gni
ut ē*

S.	τύποιμι	τύποις	τύποι
D.		τύποιρν	τυποίτην
P.	τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν

Παρακείμενον

S.	τετύποιμι	τετύποις	τετύποι
D.		τετύποιρν	τετυφοίτην
P.	τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν

πρῶτον

S.	τύττειμι	τύτταις	τύτται
D.		τύτταιρν	τυτάιτην
P.	τύτταιμεν	τύτταιτε	τύτταιεν

καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς

S.	τύττεια	τύτταις	τύττει
D.		τυττείατον	τυττείατην
P.	τυττείμεν,	τυττείατε,	ἄρχεσθε, ἀλλ' ἀττικῶς

καὶ τύττειαν. καὶ οὕτως ἐν ἑτέροις

δεύτερον

S.	τύττειμι	τύτταις	τύττει
D.		τύτταιρν	τυττείτην
P.	τύττειμεν	τύττειτε	τύττειεν

μετὰ πρῶτον

S.	τύττοιμι	τύττοις	τύττοι
D.		τύττοιρν	τυττοίτην

P.

DE VERBO.

P. ^{με}τύτοιμεν ^{με}τύτοιτε ^{με}τύτοιεν

S. ^{με}τύτοιμι ^{με}τύτοις ^{με}τύτοι

D. ^{με}τύτοιρν ^{με}τύτοιττω

P. ^{με}τύτοιμεν ^{με}τύτοιτε ^{με}τύτοιεν

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ

*Subiunctivus in istis habet
duos modos in istis
significatos in prima et
in quarta pers. i. e.*

S. ^{με}τύπῳ ^{με}τύπῃς ^{με}τύπῃ

D. ^{με}τύπῃτον ^{με}τύπῃτον

P. ^{με}τύπῳμεν ^{με}τύπῃτε ^{με}τύπῳσι

ως,

S. ^{με}τετύφω ^{με}τετύφῃς ^{με}τετύφῃ

D. ^{με}τετύφῃτον ^{με}τετύφῃτον

P. ^{με}τετύφῳμεν ^{με}τετύφῃτε ^{με}τετύφῳσι

α.

S. ^{με}τύτῳ ^{με}τύτῃς ^{με}τύτῃ

D. ^{με}τύτῃτον ^{με}τύτῃτον

P. ^{με}τύτῳμεν ^{με}τύτῃτε ^{με}τύτῳσι

β.

S. ^{με}τύπῳ ^{με}τύπῃς ^{με}τύπῃ

D. ^{με}τύπῃρν ^{με}τύπῃρν

P. ^{με}τύπῳμεν ^{με}τύπῃτε ^{με}τύπῳσι

*hoc definitum est
modo in fine
huius tractatus*

ΑΠΕΜΒΑΤΩΝ

ΕΝΕΣΩΣ ^{με}τύπῃν

ως, ^{με}τετύφῃαι.

*Formae ab istis
modo in fine
modi*

α. ^{με}τύτῃ

β. ^{με}τυπῇν.

DE VERBO.

με' α. τυ'εν.

με' β. τυ'εν.

Paradigma integrum diatheseos ω, subiectum est oculis. Nolebam prorsus turbatum puerum, quare & media dempta sunt, & nihil uariationis κατὰ ὄξ λέκρς indicaui mus. Itaq; sequentur scholia, quibus & τὰ κατὰ ὄξ λέκρς adnotabo, sed paucis, & regulares tempore formationes exequar. Id enim prope solum Græca discentibus opertum est. Nos enitemur, quæ ad rem attinebunt, longe facillime, quippe ordine ac methodo tractare. Primum ergo de formationibus. τυ'πω.

Prima positio, unde deriuabis reliqua tempora. Variant aut tempora & fine & initio.

ἐ'τυ'πον.

Dupliciter à τυ'πω deficit initio & fine.

DE ἐ'γκλίσις Regula.

Præteritum imperfectum uocis activæ ων definitum cum characteristica præsentis, τυ'πω ἐ'τυ'πον, χαίρω ἐ'χαίρον. Anima duertant pueri ne quid præsentis characteristicae mutet, id quod procliue admodum est in uerbis diphthongatis, ut χαίρω.

Deua

DE VERBO.

DE VARIATIONE initii.

Præteritum imperfectum augetur uel adiecta ad principium uerbi uocali ε, uel mutata litera breui in longam.

Augmé- (Syllabicum, ubi syllabæ numero uerbū crescit, τὸ πῶ ἐ-τυπῶν.
tum Temporalē, ubi tempore tantū prima uerbi syllaba crescit.

QVAE VARIENT initio.

Mutabili, α ε ο, augeturq; tempore, ut ἄσδω ἥδον. ἐλέω ἡλέον.
ὀνομάζω ὠνόμαζον.

Notatis εἶχον, εἶπον, εἶλον,
εἶλκον, εἶρπον, εἰς ἡκην, εἰπόμεν,
Vocali μην, εἰσίων, εἶων, εἶρπον, εἰθίζον,
εἰργαζόμεν, & similibus, quæ
ε præsēntis in ε diphthōgon mutant.

Immutabili. κ ι ο ω, nec syllaba nec tempus accrescit tali

Omne uerbum incipit aut
uerbo, ut ἰπῶ εὖ ὠ ἰπῶθον.

(Mutabili, α α ω οι augetur, ut
αἶσσο ἥσον, αὐλέω ἡυλεον, οἶκτε
ρω ὠκτερον.

DE VERBO.

Diph-
thon
go

Immutabili, ^{ου ει δ}, in his nihil
muta, ^{ευδω ευδον}. Sæpe transita
literar: symbolico τῷ ^{ευδον} le-
ges. Sic ex ^{ειδω ηδω}, ut infra in

Thersite uidebis.

Conso-
nante

De hoc regula est: A disciscere
syllabam ε, omnia uerba quæ
a cōsonantibus ordimur, idq;
syllabicum est augmentum.

Sed hic obseruabis, quæ ab ε incipiūt, assum-
pto augmento, ε geminare, ac prius quidē
spiritu tenui, alterum autem aspero notari,
ut ^{εεω εερεον}.

Obseruabis & Attica, quæ duplex augmē-
tum recipiūt, ut ^{μελλω εμελλον & ημελλον}.
^{βούλομαι, εβουλόμην, & ηβουλόμην}. ^{δύναμαι, ε}
^{δυνάμην, & ηδυνάμην}.

Atq; hæc est simplicium regula. Com-
posita non uariant eodem modo, id quod
ordine subiectæ regulæ docent.

PRIMA.

Quæ nomini uerba componunt, ^{αυγεται} augēt
simplicium modo, ut ^{φύσσο γενωμονω, εφύσο-}
^{μομονω}. Sic Gel. lib. 1. cap. 9. de Pytha-
gora.

DE VERBO

gora. Iam à principio adolescentes qui se-
le ad discendum obtulerant, ἐφ' ὧσιν ὁ γνῶμόν, ^{quod aliquid in animo est}
id est, e naturæ habitū iudicabat. præteritū
enī imperfectum est. uerbum ἀφύσις & γνῶ-
μῶν fit. Sic χεῖρα γρηῶ ἐχεῖρα γρηῶ
φιλοσοφῶ ἐφιλοσοφῶ
οἶνο χέω ὠνάχω. Homerus. ἰέκτ' Ἰέφονο χόει.
εἰ, adiecit Attica figura, ut infra dicam.
ῥαταδῶ, ἐρρεταδῶ, ἀρραταὶ καὶ ὠδῆ, aliis ἀρρα-
βδος deducere placet.
λεῖρου γῶ, ἐλεῖρου γῶ.

SECUNDA REGULA.

Quæ uerba sola compositione usurpan-
tur, nec statim ex aliis usitatis simplicibus
componuntur, augent initia, modo simpli-
cium, ut φοιμιάζω ἀπὸ καὶ οἶμῃ uel οἶμῃ,
ut uult Vlpianus Demosthenis interpres.
Nam οἶμιάζω uerbū non est. ἐφοιμιάζον, ut
in Moralib. apud Aristotelē πεφοιμιάσθω.
ἐμμελῶ, ἡμμέλων. Sicut apud Nazianze-
num in Panegyri in Athanasium, ἡμμελή-
σῃ, id est, par fuit. Caue legas ἡμελήσῃ, ut in
Aldicis ἐκτετύπῃται. Sic est autem apud
Gregorium: ὑῦτων ἀθανάσιος, ῥῖος μὲν ἡμμε

DE VERBO

λήθη, τῶν δὲ μικρὸν ἀπελείφθη. ἔστι δὲ οὕτως
 ὑπερέχον &c.
 ἐνέγκω, ἠνεγκον.

Notantur tamen quædam, ut ἀπολαύω,
 ἀπέλαυνον. ὑπὸ χειρῶν, ἐπεχειροῦν, ἐγκωμιάζω,
 ἐνεκωμιάζον, apud Illoc. in Panegy. Et quæ
 utrobique augent, ἐνοχλῶ, ἠνώχλων. ἀνορθῶ,
 ἠνώρθουν. αἰέχομαι, ἠνειχόμεν. &c.

TERTIA Regula.

Quæ composita eadē significatione pro
 simplicibus usurpant, id est, quorū cōpositi
 o simplicis significationem non mutat, au
 gent initio simplicium modo.

ἐπὼ	ἐνέπω	ἠνεπὼν
ἔζω	καθίζω	ἐκάθιζον.

QUARTA Regula.

Cum præpositio uerbi significatum mu
 tat, augetur uerbum non præpositio, ut

καταλέγω, κατέλεπον
 ἀναβάλλω, ἀνέβαλλον
 μετοικῶ, μετώκων
 πρᾶσσειματίζω, πρᾶσσειμαάζον.

Hic admonitum uolo puerum, obseruet
 uocalium elisiones, item cognatarum lite

DE VERBO

tarum ^{transf. hinc et mutatio} ξυμβολίσμῳ, ut συμβάλλω, ^{transf. hinc et mutatio} αἰέβαλλον, ubi pro ^{transf. hinc et mutatio} erat μ.

καθαίρω ex κατὰ δαίρω, ubi α eliditur, τ in θ mutatur quoniam quæ sequitur uerbi uocalis aspirata est, καθαίρων.

Idem dixeris etiam si plures in compositione sunt præpositiones: ut ^{transf. hinc et mutatio} πρῆξκυλημένος νοῦς, turbatus animus. metaphora est a turbatis lingulis tibiæ.

Porro τῶν, περ, καὶ ^{transf. hinc et mutatio} τῶν uocales non eliduntur, ut προβάλλω, προέβαλλον, & οε in ου εὐmutata, προύβαλλον, quod uerbū obicio, propono significat. unde πρόβλημα est qd proponit. Ita aut ex οε, & fit, & aliis uerbis.

^{transf. hinc et mutatio} τῶν κοκκύνω, τῶν κοκκύνον. Sic Aristophanes, ^{transf. hinc et mutatio} τῶν κοκκύνω κόροσκα. Est auté, ut hoc ceu auctariū καὶ πάρεργον adiiciam, Cordax comica saltatio, eneruis ac indecora, cuius opinor aliquā specie in Atellanis mansisse. Ad eam allusit in Adelphis Teren. Tu inter eas restim ductans saltabis. i. κοροσκιζόν agens. Vide Atheniū in 14. lib. Et nos aliās pluribus. page em̄ ad rem attinet quæ ist hic a Donato, si modo γήσια sunt scribunt.

DE VERBO.

SEXTA Regula

Δυ & ε in plerisque non mutantur, ut δουρ-
ρεσῶ δουρηέσων. εὐδρυγετῶ, εὐκρυγέρων &c.

Alibi mutantur, ut δυσυχῶ ἐδυσύχων. à
quo δεδυσυχηκένα apud Isocr. in Archida.
εὐτυχῶ, ἡυτύχων. Hinc δ' ἡυτύχηεν apud
Athenæum lib. 12.

Ομῶς αὖτ' & α, stericon perpetuo uarian-
tur, ut ὁμολογῶ ὁμολόγησεν, ἀφονῶ ἠφόνων.

Haecenus de formatione primæ perso-
næ præteriti imperfecti. reliquas ex illa sin-
gito, ut analogica forma uides, quippe quæ
solis ἐγκλίσει .i. finalibus desinentiis a pri-
ma persona uariant, ut ἐπὶ πῶρ' ἐπὶ πῶρ' ἐπὶ
πῆ, & pro ἐπὶ πῆ, Ionice τύπῃσκε. Cuius te-
pleonasmū hic admoneo, quod nusquam in Home-
ro non occurrat in tertiis personis præteri-
ti imperfecti actiui, ac duorum aoristorum.
ut secundo Iliados, ὁμοκλήσασκέ τε μύθοι. i.
oratione cohortatus est. Erat enim hæc re-
gularis forma, ὁμοκλῶ, ὁμόκλων. & in ao-
risto primo, ὁμόκλησα ὁμόκλησας ὁμόκλη-
σε. Hinc ablato augmento, sic enim solet,
& ε finali in α, mutato, adiecto σκε fit ὁμο-
κλήσκει.

DE VERBO.

τέτυφα unde ε

Omne p^{ri}mū parac^{menon} adⁱuium α de
finit cū sua charac^{teristica}, quam supra ex or
dinibus coniugationum pete, τύπ^ω τύφα.

C V R τε ε

Augetur präteritum parac^{menon}, aut
pariter cum paratatico, si uerbum a uocali
incipiat, ut ^{αδω} ^{πιδων} ^{ηκα}.

Aut supra parataticon, si a consonante
incipiens uerbum, ε, adsumpserit, ^{τε} ε, ad
det primam uerbi consonantem, ut λέγ^ω ε
λεγ^{ων}, λέλεχα, perinde ac ueteres Latini,
mordeo, memordi.

EXEMPLA.

θύω τέθυκα

θη^ω ^{col. 30} θείζω τεθη^ω ^{εικα}

φιλομυ^ω ^{πιδων} φιλομούσκα

χολάω κεχόλκα

φυσάω πεφύσκα

έμφυσάω έμπεφύσκα.

Excipe quæ primā uerbi consonantē nō
repetunt, quorū hæc uidelicet sunt initia.

γνω. ut γνωείζω ^ε γνώεζον ^ε γνώεικα, notifico.

γρη. ut γρηγρώ ^ε γρηγρόων ^ε γρηγρέα, medium
hoc est.

Vides ut non
repetat aspira
tio, sed sola af
perætenuis.

θυω - παρτιο unde sunt
θηω - παρτιο unde sunt
γνωω - παρτιο unde sunt
γρηω - παρτιο unde sunt

DE VERBO

ῥ.ῥίπω, ῥῥίπτον, ῥῥίφα, proicio. ῥατφάω,
ῥῥατφάω, ῥῥατφάωκα.

Et quæcunq; à duabus consonantibus
incipiunt, τάλλω, ἑτάλλον, ἑτάλλα.
ξυρῶ, ἐξύρω, ἑξύρηκα. σέλλω, ἑσάλλα.

Id uero sic habet, non repetunt consonā
tem uerbi primam, quæ a duabus consonan
tibus incipiunt, nisi fuerit muta cum liqui
da, tum enim muta repetit̃ initii causa.

φοιμιάω, πεφοιμιάκα.

πράττω πέπραχα.

φάζω πέφακα &c. Quam formam & κτῶ
μικέκτημαι sequitur.

Notabis tñ quæ de γη & γω dicta sunt.

Interim quod alii magnis cōmentariis
agunt, disce, ut uocales præteritorū penul
timæ, uariant intercisis diphthongis, ut
πείρω, ἑπάρκα. σέλλω, ἑσάλλα &c.

Peculiariter enim uerba quintæ coniugati
onis, quæ ε, in futuri penultima habent, α,
in præteriti penultimam transferūt. Quod
& in aliis quibusdā seruaf, præsertim dysyl
labis, in quibus ρ cum ε in penultima est, ut
σείφω, ἑσφαφα, σείφω, τέφαφα. Hinc apud
Home, ἐπιτέφαφα, prim̃ passī, Ionicon est.

DE VERBO

Item, $\theta\rho\acute{\epsilon}\phi\omega$, $\theta\rho\acute{\epsilon}\tau\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\theta\rho\alpha\Phi\alpha$, quod uerbū consonantem thematis in præterito & futuro in asperatā suā cōuertit, differētiæ causa.

Hæ sunt cōmunes parac̄meni notiōes.

Habet autem Attica dialectos gemino augmento præteritum, ut $\omicron\varsigma\acute{\alpha}\omega$, $\omicron\varsigma\omega\omega\eta$ communiter, $\acute{\epsilon}\omega\varsigma\omega\eta$ Attice. $\omicron\varsigma\alpha\kappa\alpha$ cōmuniter, $\acute{\epsilon}\omega\varsigma\alpha\kappa\alpha$ Attice &c.

Sæpe etiam consonante repetita, ut $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\omega$, $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\kappa\alpha$, & $\acute{\alpha}\kappa\acute{\eta}\kappa\omicron\alpha$ Attice.

$\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\upsilon\theta\omega$, $\acute{\eta}\lambda\upsilon\theta\alpha$, & $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\eta}\lambda\upsilon\theta\alpha$.

$\omicron\varsigma\upsilon\alpha\varsigma\omega$, $\omicron\varsigma\upsilon\chi\epsilon$, & $\omicron\varsigma\omega\varsigma\upsilon\chi\epsilon$.

Si uero ab λ , uel μ , uerbum incipit, $\tau\rho\acute{\epsilon}\lambda$, uel μ , nihil nisi ei præponunt, ut $\lambda\acute{\eta}\chi\omega$, $\acute{\epsilon}\iota\lambda\chi\epsilon$. Theoc. $\acute{\epsilon}\iota\lambda\chi\alpha\varsigma$ $\mu\acute{\epsilon}\tau\alpha\acute{\alpha}\varsigma\tau\upsilon$ &c.

Iam neq̄ illud prætereundū, quæ uerba in ω quin. cōiu. in quib. ι , præcedit ω , pleraq̄ uerba in ι in $\pi\tau\iota\varsigma$, ut $\kappa\rho\acute{\epsilon}\iota\omega$ $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\rho\iota\kappa\alpha$, $\kappa\tau\epsilon\acute{\iota}\nu\omega$ $\acute{\epsilon}\kappa\tau\alpha\kappa\alpha$.

Cætera ν , in γ uertūt, ut $\Phi\acute{\alpha}\nu\omega$ $\pi\acute{\epsilon}\Phi\alpha\gamma\mu\alpha$. $\mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega$, $\mu\epsilon\mu\acute{\omicron}\lambda\upsilon\gamma\mu\alpha$ &c. Ea uero quæ μ ante ω habēt, præterē aliūde mutant, ut $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\nu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\mu\kappa\alpha$. $\tau\acute{\epsilon}\mu\nu\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\mu\eta\kappa\alpha$, $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\sigma\eta\gamma\mu\omicron\tau\eta\eta\eta\eta$. &c.

Caue obliuiscaris eorū quæ initio nō uariant, ut in tabella supra uidisti, $\acute{\eta}\chi\omega$, $\acute{\eta}\chi\omega\omega$, $\acute{\eta}\chi\eta\kappa\alpha$. $\acute{\iota}\omega\omega\acute{\epsilon}\upsilon\omega$, $\acute{\iota}\omega\omega\theta\eta\eta\omega$, $\acute{\iota}\omega\omega\theta\eta\kappa\alpha$.

DE VERBO

ἐτετύφην unde?

Hyper syntelicon a paracmeni deriuatur, & postremo paracmeni, mutato in εν, ut τέτυφα ἐτετύφην.

Variat initio. Augēt enim uocali ε, supra paracemenon, si a consonante uerbum incipit. secus si a uocali, ut ἄσω ἡκα ἡκην.

τύτω unde?

Futurum primum a themate formatum la characteristicam mutata, ut τύτω τύτω. Alia autem est cuius coniugationi futuri characteristicam, ut supra in discernendorum ordinum typis uidere licet.

Quintae coniugationis uerba, quia characteristicam consonantem praesentis non mutant, futura discrimine accētus notant, ut κείνω κεινώ. Item aliquoties penultima uocalis passionem, quae ut breuis sit, sit ἐτέλω τελώ, επείρω πεπείρω, φαίνω φανώ, σέλω σελώ, κάμνω καμώ.

De anomalis nihil praecipio, ut sunt καύω καύσω, πλέω πλεύσω, ῥέω ῥεύσω, πνέω πνεύσω. Item μέλω μελήσω. αὐξω αὐξήσω, & similia. & Atticam est νομίζω νομιώ pro νομίσω.

Quo

DE VERBO

Quo pacto huius formæ similia afficiunt.

τυπὸς unde ?

Secundum futurum significando à primo nihil differt, uariat ab eo sola characteristica consonante mutata. Fit autem secundum futuri character, et primi futuri formatiua si mollescat. Mutat ergo characteristica sic.

PRIMA Regula.

Si præsens duabus consonantibus finit, transfer in futurum secundum eam consonantem, quæ est coniugationis propria, ut
 τὸν πῶ τῶ πῶ π & β, primæ coniugationis
 ἐλάτῳ βλαβῶ. propriae sunt, non τ.

SECUNDA Regula.

Si fuerit in præsenti duplex consona ζ, & ξ in futuro primo, secundo γ, facies, ut κρᾶζω, κρᾶξω, κρᾶγῶ.

Idem sit uerbis in αω, ut ὀρύσσω, ὀρύξω, ὀρύγῶ.
 Sin autem ζ, habet σ, in futuro primo, (scis enim ambiguum primum futuri quæ coniugationis esse) secundo δ, facies, ut φᾶζω, φᾶσω, φᾶδῶ.

TERTIA Regula.

Si unica præsenti consona in fine sit, au-

DE VERBO.

re q̄ diphthongus sit, intercide diphthongon, consona manente, ut $\phi\epsilon\nu\gamma\phi\upsilon\gamma\omega$, $\lambda\epsilon\acute{\iota}\pi\omega$ $\lambda\iota\pi\omega$, $\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\theta\omega$ $\epsilon\lambda\upsilon\theta\omega$, $\omicron\iota\kappa\tau\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ $\omicron\iota\kappa\tau\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$, $\phi\theta\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ $\phi\theta\alpha\rho\omega$, $\pi\omega\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ $\pi\omega\rho\omega$. Sic de aliis quintæ coniugationis, ut $\sigma\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega$ $\sigma\alpha\lambda\omega$. Quāq̄ nō hæc tm̄, sed & cæteræ cōiugationum ea, q̄ liquidam ante e habēt in penult. e in α uer tant, ut $\pi\lambda\acute{\epsilon}\kappa\omega$ $\pi\lambda\alpha\kappa\omega$, $\tau\acute{\rho}\epsilon\pi\omega$ $\tau\alpha\pi\omega$ &c.

Sin uocalis unica consonam præit, longam in ancipitem breuem transforma, $\phi\acute{\omega}\gamma\tau\alpha\gamma\omega$, unde $\tau\alpha\gamma\acute{\eta}\mu\alpha\tau\alpha$.i. bellaria quæcunq̄ elu apta.

Quòd si uocalis per sese breuis est, haud raro simile est secūdum futurum præsentī, ut $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$ $\lambda\epsilon\gamma\omega$, idq̄ internosces tono, ut $\gamma\acute{\alpha}\phi\omega$ $\gamma\alpha\phi\omega$.

De impuris, inquires, uerbis hæc tm̄. Igitur & puroꝝ uerboꝝ secunda futura statuo.

PRIMA REGVLA.

Disyllaba circumflexa nec secunda futura, nec secundos aoristos faciunt, ut $\pi\omicron\iota\omega$, & similia, quæ ante ω consonantē non habēt.

SECVND A Regula.

Reliqua inflexa, ante ω consonantē habentia

DE VERBO

bentia, admittunt quidem secunda futura & secundos aoristos, sed primis syllaba una breuiore, ut $\delta\delta\upsilon\omega\tilde{\omega}$, $\delta\delta\upsilon\omega\tilde{\eta}\sigma\omega$, $\epsilon\delta\delta\upsilon\pi\omega\tilde{\eta}\sigma\omega$, $\delta\delta\upsilon\omega\tilde{\omega}$, $\epsilon\delta\delta\upsilon\pi\omega\tilde{\eta}\sigma\omega$. Quanq̃ & hæc eis tēpora non sunt frequentia admodum.

Pura non inflexa, sic forma, ut $\pi\alpha\upsilon\sigma\omega$ $\pi\alpha\omega$, $\kappa\alpha\upsilon\sigma\omega$ $\kappa\alpha\omega$.

ἐτυτᾶ unde ?

Aoriston primum est, præteriti significatio, ut è superioribus liquet. Formas à futuro $\tau\upsilon\tau\omega$, ω in α mutato, & augmento paratatici adiecto, ut $\gamma\epsilon\alpha\phi\omega$, $\gamma\epsilon\alpha\tau\omega$, $\epsilon\gamma\epsilon\alpha\tau\alpha$. $\alpha\omega$, $\alpha\sigma\omega$, $\alpha\tilde{\eta}$, $\lambda\epsilon\delta\omega$. Homerus : $\alpha\sigma\epsilon\mu\epsilon\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\theta\alpha\iota\tilde{\eta}\kappa\alpha\kappa\eta$. α litera integra manet, cum in η pro regula mutet, Grammatici uerbum hoc exceperunt.

Κύρω, futurum κύρω, extra communem regulam, $\epsilon\kappa\upsilon\rho\tilde{\eta}$. Gregorius Nazanzenus disertus Theologus : $\alpha\lambda\lambda\omicron\iota\eta\delta\alpha\lambda\tilde{\eta}\epsilon\kappa\upsilon\rho\tilde{\eta}\tau\upsilon\chi\eta$. i. uariam alius incidit fortunam. Subiicio integros uersiculos, q̃ & paucis sint, & mirum in modum suauēs.

$\Theta\upsilon\mu\epsilon\beta\lambda\epsilon\phi\omicron\nu\alpha\nu\omega$, $\chi\theta\omicron\nu\iota\omega\nu\delta\alpha\iota\lambda\eta\theta\epsilon\omicron\pi\alpha\nu\tau\omega\nu$,
 $\mu\eta\delta\epsilon\sigma\epsilon\nu\kappa\eta\sigma\eta\pi\epsilon\tilde{\omega}\varsigma\kappa\alpha\kappa\omicron\tau\eta\tau\alpha\delta\epsilon\mu\alpha\varsigma$.

DE VERBO.

^{μετα}Το τοῦδ' ὡς βίβ' οὐρς, ὁδ' ὁλβιος ὡς ἐν ὀνείρῳ
^{ἐκείνου}Τέρπειτ', ἀλλοίη δ' ἀλλ' ἐκυρσε τύχη.
^{ἐκείνου}Μούνης δ' ἐζῶς καθαρῆς βίβ' ἐμπεδ' αἰετῶν,
 καὶ πολλὸν, ὃν ζῶν ὅσιν ἀρείοτόρον.

Eos non infœliciter quidam ad Ioannē
 Oecolampadion Theolog. Latine sic.
 Mens bona tollere humo, terrestriaq; excu-
 te curis,

Ne te carnis amans, sæua libido, uehat.
 Incertū' st qd' uiuif & breue, somnia quosdā
 Forte beant, alios undiq; casus agit.
 Vnius est uitæ sors integra, libera, perpes-
 Quæ positis mundi sordibus excolit.

κίαν, κίανσω, ἐκίανσθαι, lasciuie concupis-
 co, pro concipio Græcus interpres Psal-
 mi quinquagesimi usurpauit, quo Hebrai-
 mū exprimeret, significantiæ paulū immo-
 destæ, **אֵין אֵין**, quippe Genesis capi-
 te xxx, de accēso libidine pecore, uerbi **אֵין**
 est usus aliquoties. Ita κίανσθαι **אֵין אֵין**
 γυναικῶν significat. Vnde & κίτλα, pica, gra-
 uidæ mulieris morbus, apud Aristotelē &
 Galenum. Latinus interpres incōmode em-
 phasim tam Hebrææ q̄ Græcæ uocis reddi-
 dit,

DE VERBO.

dit, cuius obiter pium Lectorem uolebā ad-
monitum, q̄ mysterio tractando mire con-
ueniat. In Horariis quæ passim excusa habē-
tur in psalmo Miserere, male legiτ ἐκήσῃσε,
pro ἐκίωσῃσε, hic: Et in peccatis cōcepit me
mater mea. Nam si ἀκυῶ sit, ἐκύνῃσε legen-
dum est. fideles libri ἐκίωσῃσε habent.

In formando aoristo primo penultimas
uocales obserua. Quintæ coniugatiōis uer-
ba, quibus α in futuro primo est, ἡ hoc aori-
sto faciunt: Quibus ε, δ habent, ut τ α λῶ ἐ-
τ η λ α, φ α νῶ ἐ φ η ν α, π ο ρῶ ἐ π ο ρ η α. De uerbis
aliarum coniugationum nō est ut labores.

ἐτυπν unde?

Aoriston secundum, significatione à pri-
mo non discrepat. Formatur à secundo fu-
turo, ὧ in ον mutato, & augmento addito.
Faxis secundi futuri regulas & characteri hu-
ic formando adsciscas, mihi sat fuerit iisdē
egisse exemplis, quæ supra ponuntur.

ἐτυπν
ἐβλαβον
ἐκραγν
ὠρυγν

τυπῶ
ελαβῶ
κραγῶ
ὀρυγῶ

DE VERBO.

ἔφαδον	φασῶ
ἔφθαρων	φθαρῶ
ἔπαυρον	παυρῶ
ἔλεγων	λεγῶ.

Viden' hoc aoriston uoce cum paratati-
co conuenire, ut λεγῶ futurum cum praesenti λέγω.

Atq; haec sunt Indicatiui formulae, si quae
reliquae personae analogia, quam toties ti-
bi commendn, aberrant, in examine specta-
bis. Nam curae mihi est, q̄ potest fieri paucis-
simis, regulam absolvere.

ΤΥΠΟΙ FORMATIONVM.

I. Coniug. II.

III.

Præsens	τύπω	λέγω	πείθω
ἐτύπων	ἔλεγων	ἔπειθον	
τέτυφα	λέλεχα	πέπεικα	
ἐτετύφειν	ἐλελέχην	ἐπεπείκην	
τύψω	λέξω	πείσω	
τυπῶ	λεγῶ	πιθῶ	
ἐτυψά	ἔλεξα	ἔπειξα	
ἐτυπον	ἔλεγων	ἐπίθον	
		Præsens	

DE VERBO.

III.

III.

V.

Præfens	φάζω	πράττω	τάλλω
πρ	ἐφάζον	ἐπράττον	ἐτάλλον
πρ	πέφακα	πέπραχα	ἐτάλκα
πρ	ἐπεφάκην	ἐπεπράχην	ἐτάλκην
με ^α	φάσω	πράξω	τάλω
με ^β	φάλω	πράγω	τάλω
α ^α	ἐφαθε	ἐπραξα	ἐτήλα
α ^β	ἐφάδον	ἐπραγν	ἐτάλον.

VI.

Præfens, μύω.	ἐμυον.	μέμυκα.
ἐμεμύκειν.	με ^α μύσω.	με ^β μύω.
α ^α ἐμυσκα.	α ^β ἐμυον.	

Sex cōiugationum typos tradidi, quæ
tæ cōiugatiōis duplicē, ppter duos eius cha-
racteres ptōre ac futurōre. Enitaf puer, ut q̄-
cunq; occurrant uerba hoc mō per indicati-
ui formulas dimetiat, nihil maiore cōmo-
do in re grammatica faciet. Nam ex his reli-
quā coniugationē facile cōiiciet. Quid, in q̄
es, de circūflexis; cur adhuc illa latet? E q̄
dem & illa in hæc includā paradēgmata, ut
uidebis, atq; adeo satisfaciā tibi prius in
uariāda diathesi ω unius τ̄ ἵπ̄ω inflexione.

DE VERBO.

De indicatiuo satis. Exigit fides mea ut nō
nihil in alios adnotem modos. Quanq̃ fa-
cile illi quidē, quippe ex indicatiuis forman-
tur, tamen ut compēdio puer omnia sequa-
tur, mihi curæ est.

τύπε. analogiam sequere.

τύπον. aoriston futuræ est nō ptm̃, à τύ-
πον, ω in ον. sic de aliis, frequens enim hoc
futurum est. ἐλέησω, ἐλέησον. Fortasse mira-
ris quæ nam sint huiusmodi præterita. Au-
di Priscianum in octauo lib. sic scribentem.
A pud Græcos etiam præteriti tēporis sunt
imperatiua, quibus ipsa quoq̃ ad futuri tem-
poris sensum pertineant. ἀνέωχθω ἢ πύλην,
aperta sit porta, uideſ imperare ut in futu-
ro tempore sit ptm̃, ut si dicam, aperi nūcia-
nuam, ut crastino sit aperta. Hæc ille.

τέτυφε a τέτυφα, una litera mutata.

Dux sunt imperatiuo personæ tm̃, secū-
da ac tertia, perinde ut Latinis.

τόποιμι, Optatiuus. Peculiaris aut̃ huic
modo character & notio est, οἱ diphthon-
gus, eam non uulgariter tibi cōmendo. In
aoristo primo in α transit, & æolice in ε, ut

τύποιμι

DE VERBO:

τύτταιμι cōmuniter, & τύτται αολice.

ἐάν τύττω. Notio cōiunctiui est, subscri-
pta secundæ ac tertiæ personæ per omnia
tempora η, ut τύττω, quippe à τύτταις, et
uero in η transit. Cæterum & huiusmodi a-
orista futura sunt, non præterita.

τύτται. Infinitiui ἐγκλίσις uariæ sunt.
scis em̃ quid soleant circumflexa, ut pro βο-
ᾶν βοᾶν, κιαῖν κιαῖν, ζᾶν ζᾶν, & pro ζᾶν
ζᾶν, id est, uiuere. & apud Theoc. pro σεί-
ζειν legi σείσειν.

Est & actiui A paréphati terminatio μέ-
ναι, ut τυττέμεναι pro τυτταιν, & abscisim τυ-
ττέμεν, id quod apud Homerū frequēter ui-
debis, est enim Ionica pprietas. ut Odyss. α.
ἐπὶ τόδ' ἀκούμεν ὅτιν' αἰδοῖτο
ῖον, οἷος ὁ δ' ὅτι θεοῖς ἐναλιγκίος ἀνδρῆν. i.
Honestum est audire cantorem talem, qua-
lis hic est similis diis. ἀκτέμεν ab ἀκτέμεναι,
pro ἀκούειν, ut ἐμμεναι p. ἤ. sed de hoc infra.

Hactenus διὰ θέσιν ω, qua flectes actiua &
neutra. puerorum causa statim & iis partici-
pia adiiciam.

Terminationes actiui participii sunt ων,

DE VERBO

ως, ας. Solum ptm̄ perfectum participium
auget iuxta uerbi sui augmentum. Reliqua
ut aorista nequaquā augent.

Part. pñs. { ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.
ἡ τύπῳ, ἡ τύπῳ, sec. sim.
ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.

Hoc partici-
pium in
quibus
ἡ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.
ἡ τύπῳ, ἡ τύπῳ, sec. sim.
ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.

Part. μέγ. { ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.
ἡ τύπῳ, ἡ τύπῳ, sec. sim.
ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.

μέγ. β. { ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.
ἡ τύπῳ, ἡ τύπῳ, sec. sim.
ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.

α. α. { ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.
ἡ τύπῳ, ἡ τύπῳ, sec. sim.
ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.

α. β. { ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.
ἡ τύπῳ, ἡ τύπῳ, sec. sim.
ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.

β. α. { ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.
ἡ τύπῳ, ἡ τύπῳ, sec. sim.
ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.

β. β. { ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.
ἡ τύπῳ, ἡ τύπῳ, sec. sim.
ὁ τύπῳ, ἡ τύπῳ, quin. sim.

Curæ sit puero in formandis participiis
spectare uerbi characterem, unde & ipsum
deducitur, ut à τύπῳ τύπῳ, πῳ presentis
chara

DE VERBO,

character. τυφων α τυφω, τυφωτι character
est. φας enclisis αοιστι. τετυφωσ, φ prate
riti character est.

PASSIVORVM AC DEPO

nentium cōmune paradigma

των οελσικων ενεσως.

S.	τύπτομαι	τύπη	τύπεται	
D.	τυπόμενον	τύπιδον	τύπιδον	In actio pnd
P.	τυπόμεθα	τύπιδαι	τύπονται	υδ ενολησ ανω υδ γαδου p r i n t f g n t a s p e c i e s d u n t

S.	ἐτύπην	ἐτύπη	ἐτύπητο	υδ
D.	ἐτυπόμενον	ἐτύπιδον	ἐτυπιδον	
P.	ἐτυπόμεθα	ἐτύπιδαι	ἐτύποντο	

S.	τέτυμμαι	τέτυται	τέτυπται	
D.	τετύμμενον	τέτυφον	τέτυφον	
P.	τετύμμεθα	τέτυφαι	τετύμμενοι εἰσὶ	

S.	ἐπετύμην	ἐτέτυτο	ἐτέτυτο	
D.	ἐπετύμμενον	ἐτέτυφον	ἐπετύφον	
P.	ἐπετύμμεθα	ἐτέτυφαι	τετύμμενοι ἦσαν	

S.	ἐτύφην	ἐτύφην	ἐτύφην	
D.		ἐτυφην	ἐτυφην	

DE VERBO.

P. ἐτύφθημι ἐτύφθητε ἐτύφθησαν

ⲙⲉⲗ β.

S. ἐτύπην ἐτύπης ἐτύπη

D. ἐτύπηρν ἐτυπήτω

P. ἐτύπημι ἐτύπητε ἐτύπησαν

ⲙⲉⲗ α.

S. τυφθήσομαι τυφθήσῃ τυφθήσεται

D. τυφθήσόμεθον τυφθήσεσθον τυφθήσεσθον

P. τυφθήσόμεθα τυφθήσεθε τυφθήσονται

ⲙⲉⲗ β.

S. τυπήσομαι τυπήσῃ τυπήσεται

D. τυπήσόμεθον τυπήσεσθον τυπήσεσθον

P. τυπήσόμεθα τυπήσεθε τυπήσονται

ⲙⲉⲗ Paulo post futurū

S. τετύτομαι τετύτῃ τετύtetαι

D. τετυτόμεθον τετύτεσθον τετύτεσθον

P. τετυτόμεθα τετύτεθε τετύtetονται

τῶν πρόσκτικῶν ἐνεσῶς.

S. τύπῃς τυπῆσθω

D. τύπῆσθον τυπῆσθων

P. τύπῆσε τυπῆσῶσαν

ⲙⲉⲗ

S. τέτυτο τετύφθω

D. τέτυφθον τετύφθων

D.

DE VERBO

P. ΤΕΤΥΦΘΕ ΠΕΤΥΦΘΩΘΥ

Ⓐ, α.

S. ΤΥΦΘΗΤΙ ΤΥΦΘΗΤΩ

D. ΤΥΦΘΗΡΥ ΤΥΦΘΗΤΩΝ

P. ΤΥΦΘΗΤΕ ΤΥΦΘΗΤΩΘΥ

Ⓐ, β.

S. ΤΥΠΗΤΙ ΤΥΠΗΤΩ

D. ΤΥΠΗΡΥ ΤΥΠΗΤΩΝ

P. ΤΥΠΗΤΕ ΤΥΠΗΤΩΘΥ

τῶν ἐοικ. πικῶν ἐνεσῶς.

optativus

S. ΤΥΠΟΙΜΗΝ ΤΥΠΟΙΟ ΤΥΠΟΙΟ

D. ΤΥΠΟΙΜΘΟΝ ΤΥΠΟΙΘΟΝ ΤΥΠΟΙΘΩ

P. ΤΥΠΟΙΜΘΑ ΤΥΠΟΙΘΕ ΤΥΠΟΙΟΥ

Ⓐ, γ.

S. ΠΕΤΟΥΜΕΝΟΣ ΕΙΗΝ ΕΙΗΣ ΕΙΗ

D. ΠΕΤΟΥΜΕΝΩ ΕΙΗΡΟΝ ΕΙΗΤΩ

P. ΠΕΤΟΥΜΕΝΟΙ ΕΙΗΜΕΝ ΕΙΗΤΕ ΕΙΗΘΥ

Ⓐ, δ.

S. ΤΥΦΘΕΙΝ ΤΥΦΘΕΙΝΘ ΤΥΦΘΕΙΝ

D. ΤΥΦΘΕΙΝΤΩΝ ΤΥΦΘΕΙΝΤΩ

P. ΤΥΦΘΕΙΝΤΕ ΤΥΦΘΕΙΝΘΑΝ

Ⓐ, ε.

S. ΤΥΠΕΙΝ ΤΥΠΕΙΝΘ ΤΥΠΕΙΝ

D. ΤΥΠΕΙΝΤΩΝ ΤΥΠΕΙΝΤΩ

P. ΤΥΠΕΙΝΤΕ ΤΥΠΕΙΝΘΑΝ

DE VERBO

P. τυπείμην τυπείτε τυπείσθην
με^α.

S. τυφθῆσοίμην τυφθῆσοιο τυφθῆσοις

D. τυφθῆσοίμην τυφθῆσοισιν τυφθῆσοίς

P. τυφθῆσοίμην τυφθῆσοις τυφθῆσονται
με^β.

S. τυφθῆσοίμην τυφθῆσοιο τυφθῆσοις

D. τυφθῆσοίμην τυφθῆσοισιν τυφθῆσοίς

P. τυφθῆσοίμην τυφθῆσοις τυφθῆσονται

με^γ.

S. τετύφθῆσοίμην τετύφθῆσοιο τετύφθῆσοις

D. τετύφθῆσοίμην τετύφθῆσοισιν τετύφθῆσοίς

P. τετύφθῆσοίμην τετύφθῆσοις τετύφθῆσονται

των ὑποτάκτικων ἐνεσώσ.

S. εἰάν τυπῶμαι τυπῇ τυπῆται

D. τυπῶμαι τυπῇ τυπῇ

P. τυπῶμαι τυπῇ τυπῶνται

με^δ.

S. εἰάν τετομμένῳ τετομμένῳ

D. τετομμένῳ τετομμένῳ

P. τετομμένοι τετομμένοι

με^ε.

S. εἰάν τυφθῶ τυφθῇ τυφθῇ

D. τυφθῶ τυφθῇ τυφθῇ

P. τυφθῶ

DE VERBO.

P. τοφθῶμι τυφθῆτε τοφθῶσι

S. ^{ἐάν} τυφῶ ^{β.} τυφῆσ τυφῆ

D. τυφῆτος τυφῆσ

P. τυφῶμι τυφῆτε τυφῶσι.

τῶν ἀπεμφάτων Infinitivus

ἐνέσῳσ τυπῆσ

~~τυφῆσ~~ ^{τε τυφῆσ}

α. τυφῆσ

β. τυφῆσ

μεχ. α. τυφῆσ

μεχ. β. τυφῆσ

μεχ. γ. τυφῆσ

ANNOTATIONES IN

passivam coniugationem.

Indicativi praesens est τυπῶμαι. Nam ut Latini activo r, adiicimus formaturi passivum, ita μα Graci. Interim obseruet puer & hanc passivae diphthōgon longi quidē temporis, p breui haberi, q nō τυπῶμαι iuxta regulam, sed τυπῶμαι pronunciatur.

τυπῆ, si soluas Ionice τυπῆσ fiet. Ita licet facias & reliquis secundis personis passivae diatheseos h finientibus. Idem fit in me

DE VERBO.

diis uerbis, ut Home. ^{πρὸς ἄμμι} φιλήσεται ^{pro}
 φιλήσῃ. ^{ἐν τῇ συναντήσει} reliqua ^{ἐκ τῆς} κατ' ἀναλογίαν ^{ἐκείνην} exequere.

ΕΤΥΠΙΟΜΗΝ. Parataticon, duabus literis
superat actiui parataticon, μη. Sic ergo for-
mabis, oĩbus literis actiui imperfecti ptĩma
nentibus, ν postremo μη antepones, ἔτυπον
ἔτυπιόμην, ἔλεγον ἔλεγόμην.

Nolo schemata persequi, quibus nonnū
q̃ apud poetas augmentū tollit̃, aut litera
quæpiam excidit̃, ut σεῦρ. II. Iliados in Thra
ce Thamyri. σεῦρ ὁ θυχόμενος νικησέμεν. à σεύ
ομαι, paratat. ἐσευόμεν, & tertia persona ἐσεύ
σο, tolle augmentum, & systole uocalé pe
nultimam excide, fit σεῦρ. Hic oportet ad
moneri pueri, semper actiuam fingat uocé
coniugaturus huius dispositionis uerbum
quodcunq;. Ita enim facile tempora omnia
& modos formabit.

τέτομμαι unde?

τέτομμαι unde?
Quæcunque est ætius pti terminatio, φα,
κα, χε, eam in μου uertito, & habebis passi-
uum paracmenon. Est ergo à τύπω τέτο
φα, hinc φα in μου uerso fit τέτομμαι.

Porro quæ sit ut & altege μ adiciat? In
causa

DE VERBŌ.

causa est, q^{od} oportet penultimas passivi præteriti lōgas esse, quare ante ultimam hanc inflexionem variant uerba,

PRIMA Regula: *Syllabe mai*

Primæ coniugatiōis oīa, τμα, μ ante pō
hūt, γέγραφα, γέγραμμαι. Nota quæ uoca-
lẽ mutant, ξέφω ξεσσαι, ξέω τέξαι.

SECVNDA.

Secundæ coniugationis omnia γ adiici
unt ἔρμαι, λέλεχα λέλεγμαι.

TER TIA.

Omnia tertiae conjugationis σ adpo-
nunt, ut πέπεικα ω έπεισμαι. Α-ΠΕΙΣΤΟ

Q V A R T A.

Coniugatiōis quartæ quæ in κα ptm̄ ac
 tiuū faciūt, οὐδ' ἐμαὶ addūt, ut πῶς φακα πῶ
 φασιμα. Quorū uero actiuo ptō χε est, per
 ἡ passiuū formant, ὡς οὐχε ὡς οὔριμα.

Q V I N T A.

In $\rho\omega$ & $\lambda\omega$ quintæ coniugationis, ς & λ
retinent, ut $\epsilon^{\rho\omega}\alpha\rho\mu\alpha$ ab $\epsilon^{\rho\omega}\delta\kappa\alpha$, $\epsilon^{\lambda\omega}\alpha\lambda\mu\alpha$
ab $\epsilon^{\lambda\omega}\alpha\lambda\kappa\alpha$.

Nō uariat : aut em̄ anteit thematis cha-
racterem syllaba breuis, ut κείνω, nec exten-

DE VERBO:

ditur ptm̄ passiuum contra suprapositam regulam, ut κέκειμαι. Aut antecit lōga, tum fiet & passiuum ptm̄ longum, φαίνομαι, κατέφαρμαι, κάμνω, κεκάμημαι, aliunde petitum. Sic cætera pleraq; quæ ante ω habent. Aliunde enim ea præterita sibi adsciscunt, & in sextam coniugatiōem deflectūt, ut νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι.

S E X T A.

In sexta coniugatione, si ptm̄ actiuum κα, longa penultimat, nihil adde τωμαι, ut πεποίηκα, πεποίημαι, πεπολίτευκα, πεπολίτθωμαι. Excipe ἠκούα ἠκούσμαι.

Sin breui penultimat, σ adde, ut μέμνηκα, μέμνησμαι, τετέλεκα, τετέλεσμαι. Et hæc de prima persona præteriti passiuī, in quo for mando uersabor diutius, q̄ ex eo longe plurima uerbalia nomina oriantur.

τέτομαι unde ε

Secunda persona paracleti passiuī characteristicam futuri sibi adserit per omnes cōiugationes, ut γέγραται, λέλεξαι, πέπειται, πείσεται, κέκοιται, κέκοιται, κέκοιται.

Quinta coniugatio uariat. Nam quæ λω aut

DE VERBO.

aut eo desinunt, λ & ρ seruant, ac & addūt,
 ἔταλμαι ἔταλται, ἔπαρμαι ἔπαρται.

Quæ uo finiunt, quorum præterita actiua
 longa penultimant, v seruant, ut φαίνομαι
 φαίνομαι, πέφαμαι πέφανται.

Reliqua v tollunt, κέκεικα κέκειται.

τέτυπται unde ε

Tertia persona parac. passiui ται desinit. quia v. e. i. p.

PRIMA coniugatio ante ται statuit, ^{multa} ^{neve} ^{person}
 ἔγραπται. (λεκται. ^{neve} ^{person})

SECUNDA Coniugatio κται facit, λε

TERTIA Coniugatio σαι, ut πείσσαι.

QUARTA, Verbis σω futurum haben
 tibus, σαι facit, ut πείσσαι.

ἔω, uero κται dat, ut ὠρυκται, ut apud Ho
 merum: πῶτα τὰ φερόρυκτάν. Nam uerbale
 ὠρυκτοσ ab ὠρυκτῃ est.

IN QUINTA, λω & ρω, λ & ρ retinent,
 ἔταλται, ἔπαρται.

Nō pti actiui longa penul. v retinet, ut πεί
 φαν. Sic Theoc. ἡπὲρ ἔρωϊ πηχάκις ὥ πλύ
 φαμετὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφαντῃ. i. Quæ mic
 sunt pulchra, ea pulchra uident amanti. πεί
 φαντα καλὰ. i. uisa sunt pulchra, singulare

DE VERBO.

quidem est nō plurale, ex regula in exami-
ne superiori posita: Supposito neutro plura
li datur appositum singulare.

Brevis tollit ν, κέκεῖται.

SEXTA, Verbis κα penultima longa
primi actuum facientibus, solo ται finit, ut
ᾠδὴ ποίηκα ᾠδοίη, ᾠδὴ λίτευ. Nota ἡ κασσα.

Faciunt σοι, quibus actiuo præterito pe
nultima fuit brevis, μέμνηκα μέμνησαι. Nota
λέλυται longum. Reliquæ personæ ἀνάλο
γικῶς formentur iuxta cuiusq; coniugatiōis
characteristicas, πετύμνηθον, λελέγμνηθον, τέ
τυφθον, λέλεχθον. Viden' quantæ oporteat
curæ tibi characterem esse.

Tertia persona pluralis è participio fit, ut *πετυμμένοι εἰσὶ*. Exceptis quæ in *μαι* plurimū faciunt. Ea .n. singulari tertiæ, apponunt in penult. ut *πεπνιγμένα περὶ νῆας*.

apponunt in penult. ut *πεποίνηται* *πεποίηται*.
 Est autem & Ionica quaedam tertia plu-
 ralis, qua vulgo utimur, ut apud Homerū:
ὦ λαοί τ' ὠδὶ τεύφραται. Sic *τετύφαται*, λέ-
λέχεται &c.

εΤΕΤΟΥμελω unde?
 Plusquamperfectum à perfecto, audiū ut
 substantivum, sicut εἶδος et supra
 personam personam me
 et hunc presentem in fin

DE VERBO,

supra de plusquamperfecto statuimus, ^{in not ad hunc}
^{et} autem paracemeni in $\lambda\omega$ uertit, ut $\epsilon\tau\epsilon$
 $\tau\upsilon\mu\epsilon\lambda\omega$. Singulæ plusq̃perfecti personæ à
 perfecti characteribus petuntur.

$\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\lambda\omega$ unde ϵ

Aoriston primum, initio iuxta regulas
 superiores augeſ, $\theta\eta\nu$ definit, nec fine supra
 actiui thema crescit, ut $\tau\upsilon\pi\omega$, $\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$, e ad-
 de, fit $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$. atqui ante $\theta\eta\nu$ uariât $\sigma\upsilon\zeta\upsilon\gamma\iota\alpha\iota$.

PRIMA ante $\theta\lambda\omega$ aoristi ϕ locat, $\chi\alpha$ -
 $\phi\omega\epsilon\chi\alpha\phi\theta\lambda\omega$.

SECUNDA χ adiicit, $\lambda\acute{\epsilon}\chi\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\chi\theta\eta\nu$,
 $\xi\acute{\omega}\chi\epsilon\xi\acute{\omega}\chi\theta\eta\nu$. Multus est huius temporis,
 ut prorsum aoristorum oīm, usus. Discat pu
 er obseruare, & regulam sedulus uoluat. Sæ
 penumero in sacris usurpatur, ut $\alpha\omega\eta\chi\theta\eta\zeta$
 $\pi\tau\epsilon\sigma\upsilon\tau\epsilon\iota\epsilon\iota\omega\nu$, $\alpha\omega\acute{\alpha}\chi\epsilon$. Hinc $\alpha\omega\acute{\alpha}\chi\epsilon\mu\alpha\iota$,
 congregor, $\alpha\omega\eta\gamma\acute{o}\mu\eta\nu$, $\alpha\omega\eta\gamma\mu\alpha\iota$, $\alpha\omega\eta\chi\theta\eta\nu$ &c.

TERTIA σ addit, $\pi\epsilon\iota\theta\omega\epsilon\pi\acute{\iota}\theta\lambda\omega$.

In QVARTA, Quibus $\sigma\omega$ futuri est a-
 ctium, σ dabit aoristis passiuis, $\phi\acute{\alpha}\lambda\omega$, $\phi\acute{\alpha}$
 $\sigma\omega$, $\epsilon\phi\acute{\alpha}\theta\lambda\omega$.

Quibus $\xi\omega$ futuri est, aoriston passiuum
 per χ facies, $\delta\epsilon\upsilon\acute{\alpha}\omega$ $\delta\epsilon\upsilon\acute{\alpha}\omega$ $\acute{\omega}\rho\upsilon\chi\theta\lambda\omega$. $\sigma\epsilon\upsilon\acute{\alpha}\lambda\omega$
 $\sigma\epsilon\upsilon\acute{\alpha}\xi\omega$ $\sigma\epsilon\upsilon\acute{\alpha}\chi\theta\lambda\omega$.

DE VERBO

In QUINTA, ab λω & ρω, λ & ρ manent, ut ἐσάλθην, ἐσάρθην.

In νω cuius ptm actiuum longa penultimat, ν manet, ut φαίνω, ^{ῥα κἢ ἐνθάδε} πέφαγκα, ἐφάνθην, ^{ῥα κἢ ἐνθάδε} μεμώραγκα, ἐμωράνθην, ut ad Roma. i. φάσκοντες εἰν σοφοί, ἐμωράνθησαν. i. Cum se sapientes crederent, stulti facti sunt.

Supra meminimus ut uariant uocales, id & huc referas.

Sin νω breui penultimat in ptō, ν abiicitur, ut κέκεικα ἐκείθην. De poëticis schematibus nihil præcipio, diligens per sese puer uenabitur, adiutus regula analogica, ut apud Callimachum in Delo: ἀπὸ δ' ἐκλίνθη ^{ἐμ-}παλιν ὥμοις, προέκλινθη. Fol 40

SEXTA Coniugatio uerbis κα penultima longa ptm actiuum faciētibus, κα in θην mutat, ut πεποιήκα ἐποiehώ, πισεύω πεπίστευκα ἐπιστεύθην. Ut ad Ro. 3. ἐπιστέθησαν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ. Cōmissa sunt eis oracula Dei.

Quæ breui præterito penultimant, σ addunt, ut μνῶ μέμνηκα ἐμύσθην.

Tolle ἡκόνθην. ἐνρέθην ab ἔρρημαι. Frequens est & ἐξρέθην. i. dictum est. Sic autem de ducito,

DE VERBO.

ducito, ὥς ἦσαν ἐξ ἤκτα. scis enim ex superiori
bus quomodo a ῥ incipientia augeantur.

ἔρρημα präteritum pālsium. ἔρρημον Αο-
ριστον regulare, pro quo ἔρρημον utimur.

ΕΤΥΠΝΥ unde ε

Aoriston secundum est, ab actiuo forma,
^{ον} actiui, in passiui characterem ^{ον} mutato,
^α ἑστῶσαν ἐτύπην.

Το Φθινόπωρον unde ?

Futurum primū pāsiuum, ab aoristo pri-
mo pāsiuo format, cuius characterem ut ui-
des tenet. Hoc itaq; futurę post aoristos lo-
cauimus, qm̄ ab illis deriuat. A ctiuum futu-
rum suos anteit aoristos, qm̄ hi ex eo futuro
sunt. Vides hic aliter solere, ut ἐτύφθην, tol-
le augmentum, & ν in σομαι transfer, fit τυφ-
θήσομαι. Sic ἐλέχθην λεχθήσομαι.

Τὸ ἴδιον ἔχει

Futurum secundum, secundi aoristi characterē constat, ut ἐλέην λεγέσομαι.

Τετύλομαι unde :

Paulo post futurę, quid significet supra
cōmonui. Fit autem à secunda persona pa-
cac (meni passui, αἰ in ομοι uariata, ut λέλε-
ξαι λελέξομαι. L. iiii

L iii

passion de l'homme
de l'homme en l'homme
de l'homme en l'homme
de l'homme en l'homme

DE VERBO
INDICATIVI PASSIVORVM

ΤΥΠΟΙ, quibus oīa facile tempora
& modos reliquos for-
mabis.

	I.	II.	III.
Πρῆς	γράφωμαι	πλέκομαι	πείθομαι
ἱ	ἐγράφωμην	ἐπλεκόμην	ἐπειθόμην
ῶς	γέγραμμαι	πέπλεγμαι	πέπεισμαι
ῶς	ἐπεγράμμην	ἐπεπλέγμην	ἐπεπείσμην
α. α.	ἐγράφθην	ἐπλέχθην	ἐπείσθην
α. β.	ἐγράφην	ἐπλάκην	ἐπείσθην (μα)
με α.	γραφθήσομαι	πλεχθήσομαι	πεισθήσομαι
με β.	γραφήσομαι	πλακήσομαι	πιθήσομαι
με γ.	πεγράφομαι	πεπλέξομαι	πεπείσομαι

	III.	III.
Πρᾶς	βαθνίζομαι	ἀλλάττομαι
ἱ	ἐβαθνίζομην	ἠλλαττόμην
ῶς	βεβασάνισμαι	ἠλλαγμαι
ῶς	ἐβεβαθνίσμην	ἠλλάγμην
α. α.	ἐβαθνίσθην	ἠλλάχθην
α. β.	ἐβασανίσθην	ἠλλάγθην
με α.	βαθνισθήσομαι	ἀλλαχθήσομαι
με β.	βασανισθήσομαι	ἀλλαγήσομαι
με γ.	βεβαθνίσομαι	ἠλλάξομαι

Πρᾶς

*Significant pro
p. r. s. r. u. n. o.*

DE VERBO

V.

VI.

Præfens

φθίρομαι

χθίρομαι

φθίρομαι

ἐφθιρόμην

ἐχθιρόμην

ἔφθαρμαι

κέχθισμαι

ἐφθάρμην

ἐκεχθίσμην

ἐφθάρθην

ἐχθάρθην

ἐφθάρην

χθιδήσομαι

φθιδήσομαι

φθαρήσομαι

ἐφθαρήσομαι

κέχθισμαι

Rara sunt in puris uerbis aorista & futura secunda.

τύπῃς.

Imperatiuus est, & in eo soluit, ut κρατεῖν εἰδίζεο τῶν σε, γαστρός μὴ πρόπῃς ὅπως λαγνείης τε καὶ θυμοῦ. i. Imperare assuesce iis, uentri primum & somno, Luxuriæ & iræ. Philolai sunt in Pythagoricis institutis, & est εἰδίζεο ᾤ εἰδίζ. Estque prima syllaba, ut hoc πέρεργος admoneam, aucto tempore, cū prouerbi etymologia, εἰδίζομαι dicat. Quin & pro τύπῃς τύπῃ Dorice, sed hoc supra in ὁμηρεῦσαι, Hesiodii examinis.

τύφθητι.

Aoriston primum imperatiui ab aoristo

DE VERBO.

indicatiui uenit ἐτύφθη, tolle augmentū, & adde υ, ἐτύφθηυ. Augmentum uero tolles, quod in hoc aoristo non sit præteriti significatio, sed plane futuri. Matthæi 8. Domine si uelis me mundare, sequitur, καθαίρει π, mundare, passiuum imperatiuum est.

καθαίρει

καθαίρομαι

ἐκαθαίρειν, Aori. α.

καθαίρει π.

τύπῃ

Aoriston secundum imperatiui ab aoristo indicatiui nascitur ἐτύπῃ, τύπῃ. Puer obserua characterē π, in hoc uerbo, sic alium in alijs conjugationibus. Matthæi quinto: ^{verborum} ἔλαλτα ^{verbum} τῷ ^{verbum} ἀδελφῷ σου, Reconciliare fratri tuo. Sic deducito. ἔλαλτα, ἔλαλτομαι, ἀνέλαχθην, Aoristus α, indicatiui. ἀνέλαχην, Aoristus β. indica. Hinc ἀνέλαχθῃ, Aor. α. imperatiui. ἔλαλτα, Aori. β. imper. Reliqua tempora modosque analogiæ cōmendo, & facile tu cuiusque deriuandi rationē tenebis, si character tibi curæ sit. Vnde. n. τέπτο nisi ab ἐτέπτο; unde τυφθῇν nisi ab ἐτύφθην; Idem fac obserues in alijs conjugationibus.

DE VERBO.

PAR TICIPIA PASSIVA.

Duabus finiunt ἐν κλίσειν, ος & ες. ος fle
fle ut λόγος. Varia Θ, η, ον. Solum aut pa
racemenon passivum augetur.

Part. pñs. ὁ τυπόμενος π, praesentis
ἡ τυπόμενη character, hoc
ὁ τυπόμενος, pñs parti-
ὁ τετυμμένος cipiū indicat.

Part. πñs. ἡ τετυμμένη μμ, pñ character
ὁ τετυμμένος

Q. α. ὁ τυφθείς τ τυφέντης φθ aori
ἡ τυφθείσα τ τυφείσης fti cha
ὁ τυφθείς τ τυφέντης racter.

Q. β. ὁ τυπείς τ τυπέντος
ἡ τυπείσα τ τυπείσης
ὁ τυπέν, τ τυπέντος

Part. με. α. ὁ τυφθισόμενος φθίσσμαι, fu-
ἡ τυφθισομένη turi primi
ὁ τυφθισόμενος character.

με. β. ἡ τυπθισομένη
ὁ τυπθισόμενος

με. γ. ὁ τετυφόμενος α τετύφωμα
ἡ τετυφομένη paulo post fu-
ὁ τετυφόμενος turo.

DE VERBO.
MEDIIVERBI
Coniugatio.

Μέσων ὀριστικῶν ἐνεσῶς.

S. τύπτομαι	τύπῃ	τύπεται
D. τυπόμεθον	τύπεσθον	τύπεσθον
P. τυπόμεθα	τύπεσθε	τύπονται

π

S. ἐτύπτομην	ἐτύπῃ	ἐτύπτο
D. ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθον
P. ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο

ω

S. τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε
D. τετύπατον	τετύπατον	τετύπατον
P. τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασι

π

S. ἐτετύπην	ἐτετύπῃς	ἐτετύπει
D. ἐτετύπειν	ἐτετύπειν	ἐτετυπέτω
P. ἐτετύπειμεν	ἐτετύπειτε	ἐτετύπειν

α.

S. ἐτύπην	ἐτύπῳ	ἐτύπαρ
D. ἐτυπάμεθον	ἐτυπάμεθον	ἐτυπάμεθον
P. ἐτυπάμεθα	ἐτύπατε	ἐτύπαντο

β.

S. ἐτόπην	ἐτόπῳ	ἐτόπα
-----------	-------	-------

D

DE VERBO.

D. ἐτοπόμην ἐτύπεον ἐτυπέω

P. ἐτοπόμην ἐτύπεε ἐτύπην

S. ^{γενική} μέλλωνά.

D. τυτόμαι τυτή τυτέται

D. τυτόμην τυτέω τυτέω

P. τυτόμην τυτέε τυτόνται

S. μέλλωνβ.

D. τυπύμαι τυπή τυπείται

D. τυπούμην τυπείω τυπείω

P. τυπούμην τυπείε τυπύνται

S. μέσων προσεκτικῶν ἐνέσωσ.

D. τυπήσῃ τυπήσει

D. τυπήσει τυπήσει

P. τυπήσει τυπήσει

S. ^α τέτυπε τέτυπέτω

D. τέτυπεν τέτυπέτων

P. τέτυπε τέτυπέτω

S. ^α τυτάω τυτάω

D. τυτάω τυτάω

P. τυτάω τυτάω

S. ^β τυπύω τυπέω

D. τυπέω

P. τυπέω

S. ^β τυπύω

P. τυπέω

S. ^β τυπύω

P. τυπέω

S. ^β τυπύω

P. τυπέω

DE VERBO

D. ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΥ
P. ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΥ

ΜΕΣΘΑΝ ΟΥΚ ΕΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ.

S. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟ ΤΟΥ ΠΟΙΟ
D. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ
P. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ

ΣΤΙ

S. ΤΕΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΕΤΟΥ ΠΟΙΟ ΤΕΤΟΥ ΠΟΙΟ
D. ΤΕΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΕΤΟΥ ΠΟΙΟΥ ΤΕΤΟΥ ΠΟΙΟΥ
P. ΤΕΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΕΤΟΥ ΠΟΙΟΥ ΤΕΤΟΥ ΠΟΙΟΥ

ΣΤΙ

S. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟ ΤΟΥ ΠΟΙΟ
D. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ
P. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ

ΣΤΙ

S. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟ ΤΟΥ ΠΟΙΟ
D. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ
P. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ

ΣΤΙ

S. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟ ΤΟΥ ΠΟΙΟ
D. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ
P. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ

ΣΤΙ

S. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟ ΤΟΥ ΠΟΙΟ
D. ΤΟΥ ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΟΥ

DE VERBO,

D. το κίριον τυποιῶν τυποιῶ

P. το κίριον τυποιῶτε τυποιῶ

Μέσων ἡγοῦμαι κεν ἐνεῶς.

S. εἰν τύπωμαι τύπη

D. τυπώμεθον τυπῆσθον τυπῆσθον

P. τυπώμεθα τυπῆσθε τυπώνται

S. εἰν τετύπω τετύωησ τετύωη

D. τετύωμεθον τετύωησθον τετύωησθον

P. τετύωμεθα τετύωησθε τετύωησιν

S. εἰν τύψωμαι τύψη

D. τυψώμεθον τυψῆσθον τυψῆσθον

P. τυψώμεθα τυψῆσθε τυψώνται

S. εἰν τύπωμαι τύπη

D. τυπώμεθον τυπῆσθον τυπῆσθον

P. τυπώμεθα τυπῆσθε τυπώνται

Μέσων ἀπξεμφάτων

ἐνεῶς
τύπησθι

τετύωησιν

τύψασθαι

τυπέσθι

τύψασθι

τυπείσθαι

DE VERBO.

Fortasse puero difficile est internoscere
 hos infinitiuos à passiuis. characterem igit
 sequat indicatiui. Vt aoristus indicatiui pas
 siuor $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$ est, hinc passiuū infinitiuum
 $\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu\alpha$. aoriston indicatiuum medium est
 $\epsilon\tau\upsilon\tau\alpha\mu\epsilon\nu$, hinc passiuum $\tau\upsilon\tau\alpha\delta\alpha\iota$.

INDICATIVI MEDIORVM

Verborum notio.

Supra te puer admonui, non esse eadem
 media uerba, & deponentia seu communia.
 Deponentia analogiam passiuorum sequū
 tur ubiq; prorsum, ut $\mu\acute{\alpha}\chi\omicron\mu\alpha\iota$, $\rho\tau\omicron\mu\epsilon\mu\acute{\alpha}\chi\epsilon$
 $\sigma\mu\iota$, id quod esse passiuæ uocis agnoscis.
 Deinde quæ formandi ratio passiuis est, ea
 dem & deponentibus est, afficta si lubet uo
 ce actiua, perinde ac è superioribus accepi
 sti. Media uerba sic uocantur, q̃ & actiue &
 passiuè significant, & coniugando partim
 uoce actiua, partim passiuā uariant. Plura
 ad hanc rem in cōstructionibus nobilis grā
 maticus Apollonius. Obseruabis ergo præ
 terita uoce actiua efferri: aorista, futura & p
 resentia uoce passiuā. Oīa aut̃ modor̃ oīm
 præsentiā, itē indicatiui parataticon, muta
 atur

DE VERBO

at medium à passivis, ut ἴσθημαι ἐτὶ ἴσθημην.
τέτρπα unde?

Paracemenon medium ab activi paracē
meni indicatio format, sola characteristica
præteriti mutata. Cæterum & augmentum
& enclisis medii præteriti cum adiuvo cōue
nit, ut λέλεχα λέλεχα, πέφακα πέφακα.

Quæ uero est medii præteriti characteri
stica? Ea quæ futuri actiuum secundum for
mat, id quod regulis supra duabus egi.

PRIMA.

Medii præteriti character à præsentis in
dicatio actiuum sumit. Ergo quæ unam cōso
nantem & non duplicem ante ω habent, eā
dem faciunt præteritum medium, ut

ἔσσω

ἴσσω

λείβω

λέλοιβα

πίθω

πέπιθα

Obiter admo

neo, quibus uerbis ε in futuri penultima est,
id solere in ο transire in medio præterito.

λέξω

λέλογα

πείρω, πέρω, έπώρα

πίσω

πέπιθα

τέτο

τέτροπα

DE VERBO.

^{florulo}
ἀνέθω ἀνέσω ἥνοθα. Vnde sunt qui tra-
hunt ἐπενήνοθε apud Homerum II. Iliados
in Therfite: ἔειδ' ὃν ἔπενήνοθε λάχνη .i. Ra-
rus aut defloruit capillus. ut sit è tribus cō-
positum uerbum ἔειδ', ἐν, & ἀνέθω.

Viden' autē & εἰ diphthongon uariari.
Sic & εἶδω οἶδα, εἶκω οἶκα, unde est εἶοικα Atti-
cum, nemini non frequens præteritum.

In hunc modum & ω in η transit, ut φάω
πέφηναι, μέλω μέμηναι &c.

SECUNDA.

Sin duæ consonantes præcesserint ω, al-
tera atq; ea quæ coniugationis est genuina
manet, ut τύπῳ τέτυπα, κόπῳ κέκοπα. κα-
λύπῳ autem κεκάλυβα, β pro π usurpat.
Ita & pauculis aliis fit, quæ thematis conso-
nantem in ἀντίστοιχον suam mutant, ut βλά-
πῳ βέβλαβα, σκάπῳ ἔσκαφα, &c. manetq;
eadem hæc litera etiam in aoristo, & futuro
secundo.

Sin una duplex, ζ, uel ω, præcesserit ω,
ea quæ ξ futurum faciunt γ habent pro me-
dii præteriti caractere, ut κράξω κέκρυχα.

Quæ uero σ, futurum habent, δ, medio
præterito

DE VERBO

præterito impartuntur, ut φάω φάσατο
φασα. Nam ζ præsens in σδ soluitur. Er-
go à præsenti δ petitur.

In uerbis puris rara sunt ptā media, ut &
Indefinita & futura secunda, sed tamē quæ
habent illa, in α purum faciunt, ut ἀκούω, ἀ-
κούομαι ἤκησα. δαίω, δαίομαι δέδῃκα.

ἐτυτάμην unde ε

Mediū aoriston primū est ab ἐτύτα, ad
τάμην, scilicet ut inflexionē passiuus simi-
lē habeat. Sic ἐτύπόμεν ab ἐτύπην, τύτομαι à
τύτω. Nec. n. multi laboris uidere, piores
actiuus esse mediore q̄ passiuore characteres.

Esto curæ tibi, q̄ cū circumflexa uerba q̄
ante ω consonantem non habēt, secūdis aor-
istis ac secūdis futuris actiuore careant, itē
ptō medio carere, cæterū aoristos medios
primos tm̄, & futura priora tantum media
formare. Tale aoriston circumflexi uerbi est
apud Theoc. in eadyl. 1. Versiculos qm̄ fe-
stiui sunt admodum subiicio integros.

τέτλιξ μὲν τέτλιγ φίλος, μύημακι δ' ἐμύημα
ἱρηκὸν δ' ἱρηξιν, ἐμὴν δ' ἀμῶτα καὶ ὠδα.
τάσ μοι πᾶς εἰν ἀλείος λόμος. οὔτε γ' ὕπνῳ

M ii

ἵστη καὶ φησὶ δὲ
ἐκείνῳ τῷ μύημα
τὸν ἱρηκὸν καὶ τὴν
ὠδὴν καὶ τὸν λόμον
καὶ τὸν ὕπνον
καὶ τὸν φησὶ δὲ
καὶ τὸν φησὶ δὲ
καὶ τὸν φησὶ δὲ

Musa sunt doctrina seu in quibusdam a Deo ut
corum uerba habet dei. seu doctrina et uerba.

DE VERBO.

ἡδὲ τοῖς τοῖς
ἀνδράσι μὴ
ἀπὸ τοῦ
ἑαυτοῦ

οὐτ' ἔξ' ἀπ' ἀνδρῶν λυκεσώτερον, οὐτε μελίσσαι
ἀνδρά, ὅσον ἐμὴν μῶσαι φίλαι. οὐδ' ὅρῳσαι
παθεῖσιν. τὼς δ' οὐ π' οὐ π' δηλῶσαι χίρκα.
Cicada cicadae chara, formicae formica,
Accipitres accipitrib. mī uero musa & cātio
Qua mihi oīs sit plena domus. neq. n. sōnus
Neq. uer subitum suauius, neq. apibus
Flores, q̄ mihi musae sunt charae. illae quos
tuentur

li gaudent, eos neq. potione laeserit Cīrcē.
Δηλῶσαι, aoriston medium est, abiecto
augmento, id quod saepe fit, non in poema
tis tñ, sed in soluta quoq. oratione. ἐδῆλῳ
σάμῳ ἐδῆλῳ ἐδῆλῳ, hinc δηλῶσαι, of
fenderit, ut ἂν particulam interponas. Est
enim sentētia. quibus benignae musae sunt,
qui amore studiorum tenentur, solis à Cīr
cae uenenis, id est, à foeda lue uoluptatum
esse immunibus licere. Adnotet hic puer,
(πέρῃς agam) uariationes Doricas. μηδὲ
σιν commune fuerat, παθεῖσιν Doricum est.
τὼς pro τῶ. μῶσαι pro μουσαι.

ΤΥΠΟΙ INDICATIVORVM
Mediorum.

Præsens

DE VERBO

I. Coniug. II.

III.

Præfens	κόπτομαι	λέγωμαι	πιθόμαι
	ἐκοπόμεν	ἐλεγόμεν	ἐπειθόμεν
	κέκοπα	λέλογα	πέποιθα
	ἐκεκόπην	ἐλελόγην	ἐπεποίηθην
α.	ἐκοτάμην	ἐλεξάμην	ἐπεισάμην
β.	ἐκοπόμεν	ἐλεγόμεν	ἐπιθόμεν
α.	κότομαι	λέξομαι	πείσομαι
β.	κοποῦμαι	λεγοῦμαι	πιθοῦμαι

III.

III.

V.

Præfens	κράζομαι	φάζομαι	σελλομαι
	ἐκραζόμεν	ἐφασόμεν	ἐσελλόμεν
	κέκραγα	πέφαθα	ἐσολα
	ἐκεκράγειν	ἐπεφάθην	ἐσόλην
α.	ἐκραξάμην	ἐφασάμην	ἐσειλάμην
Aor. C.	ἐκραγόμεν	ἐφασόμεν	ἐσελόμην
α.	κράζομαι	φάσομαι	σελοῦμαι
β.	κραζοῦμαι	φασοῦμαι	σελουῦμαι.

VI.

Præfens ἀκούομαι ἤκούομαι ἤκουσεν. Aor. α. ἤκουσά μην. α. ἀκούσομαι. Reliqua tempora puroz uerboz rara sunt.

DE VERBO.

Ex his indicatiui formulis facile & aliorum modorum tempora formabis, ut ἀλόχα, fac imperatiuo λέλοχε. Optatiuo λέλοχημι. Subiunctiuiο λέλοχη. Infinitiuiο λέλοχεναι. Sic de similibus.

PARTICIPIA MEDIA.

	ὁ τυτόμενος, νσ
Part. praesens	ἡ τυτομένη, νης
	ὁ τυτόμενος, νσ
	ὁ τε τυτός, πότθ
ω3	ἡ τε τυτή, ἡας
	ὁ τε τος, πότθ
	ὁ τυτάμενος
α. α.	ἡ τυταμένη
	ὁ τυτάμενος
α. β.	ὁ τυπόμενος
με. α.	τυτόμενος
με. β.	ὁ τυπούμενος

Formaturus ea non est ut anxie labores, uides χερακτῆρα τυτόμαι, fac ἐγκλιῶν terminationem τυτόμενος. Sic de aliis. Atq; hæc est simplicis encliseos ratio. Iam & circumflexa persequar, eaq; paucis, q; in eandē superioris formulæ regulam cogi posse uideantur.

DE VERBO.
DE CIRCUNFLEXIS
Verbis.

Ex sexta coniugatione nascuntur circūflexa
uerba, quæ sic uocamus, q̃ contracta syllaba,
elisa uocali inflectatur, ποιέω, ποιῶ.

Coniugationes tres sunt. Prima ex έω
ῶ facit. Secunda ex άω ῶ facit. Tertia ex όω ῶ
facit. Subeunt enclises superiorū paucis ua-
riatis. Nam sola præsentia & paratatica cō-
trahi possunt, de præteritis, aoristis, futuris
prosum positas regulas sequere. Præsen-
tia & paratatica uariantur sic.

IN PRIMA Coniugatione.

έω	εει	εο	εε	εου	εοι	εμ
ῶ	ει	ου	ει	ου	οι	μ

EXEMPLVM

ποιέω	ποιῶ	πιέεις	πιείς
ἐλεέω	ἐλεῶ	ἐλεέεις	ἐλεείς

IN SECUNDA Coniug.

αω	αῖ	αε	αο	αου	αοι	αμ
ῶ	ῃ	α	ω	ω	ῶ	μ

EXEMPLVM

βοάω	βοῶ	βοάεις	βοᾷς
ὀράω	ὀρῶ	ὀράεις	ὀρᾷς

M iiii

DE VERBO
IN TERTIA Coniugatione.

ὄω	οει	οε	οο	ος	οη	οδι
ῶ	οι	ου	ου	ου	οι	οι

EXEMPLVM.

χρυσόω	χρυσῶ,	χρυσόεις	χρυσόις
ἀργυρόω	ἀργυρῶ	ἀργυρόεις	ἀργυροῖς

Iam qui uolet integras declinandi formulas, Guarini Erotemata requirat. Mihi satius uisum est assuefacere in omni coniugatione puerum ad unum πᾶσι φημι τὸ τὸν πῶ, uidelicet quando & futura & præterita & aorista ἀπαθὴ sunt, & prorsum in regulas formandi τὸ τὸν πῶ cadunt. Nisi q̄ & illud hoc loco monendum. Ea quæ ε uel α, ante ω habent, solere eandem uocalem in præs. & futuris in η, mutare, ut πειέω ποιῶ ποιήσω πεποίηκα. βοάω βοῶ βοήσω βεβόηκα. Rursus quæ in ὄω desinunt, ο in ω cōuertere, ut χρυσόω χρυσῶ χρυσώσω κεχρύσωκα &c. Exceptis paucis quibusdam, ut τελέω, ῶ, τελέσω. καλέω, ῶ, καλέσω. γιλάω, ῶ, πελάσω. ὁμόω, ῶ, ὁμόσω &c quæ usus docebit.

Iam neq; hoc prætereundum, uerba circumflexa propria ac regularia pt̄a Optatiui & Con

DE VERBO.

& Coniunctiui habere. Optatiui hoc modo.

S. πεποιήμην	πεποιήσο	πεποιήσῃ
D. πεποιήμεθον	πεποιήσθον	πεποιήσθην
P. πεποιήμεθα	πεποιήσε	πεποιήσῃ

Coniunctiue autem sic.

S. εἰάν πεποιῶμαι	πεποιή	πεποιήτῃ
D. εἰάν πεποιώμεθον	πεποιήσθον	πεποιήσθον
P. εἰάν πεποιώμεθα	πεποιήσε	πεποιήσῃ

Sic cætera quoq.

DE VERBIS IN MI.

E sexta coniugatione, pura uidelicet, μι terminatio nascitur. Coniugationes in μι quatuor sunt.

Prima, à prima circumflexore fit, έω, ω in mutato, & μι addito, ut πείω, πείω, τίθημι.

Secunda, à secunda circumflexore άω, ω in mutato, & μι addito, ⁱⁿ ισάω, ισώ ⁱⁿ ιστημι.

Tertia, à tertia circūflexore όω, ω in ω mutato, & μι adiecto, διδόω, διδώ, δίδωμι.

Quarta à pura uarytonorum ύω, ω in μι mutato, ut ζεύγνύω ζεύγνυμι. Quæ uerba paulo aliter q̃ ω desinentia flectuntur, q̃q̃ magna parte in eisdem characteristicis, ut τυπώω τυπώεις, δίδωμι δίδως, ακούω ακούα, δίδω

DE VERBO

μι δέωκα. Id uolo diligens puer animadu-
uertat, ut q̄ res patif, in unū δ' τὸ πῶ πᾶ
δωμα referat aptissime uerboꝝ uariatiōes.

Deinde suum cuiq; in μι coniugatiōi πα
ράδωμα datur. Mihi sat uidetur uno egisse,
ne pueri paradigmatum turba sese obrui
horreant. Iam & unius enclisis omnibus ser-
uiet, solo charactere distinctiuo coniugatio-
nis mutato, ut infra dicam.

CONIUGA

οελτικῶν ἐνδρητικῶν ἐνεσῶς

S. δίδωμι δὲ δίδως δίδωσι

D. δίδωτον δίδωτε δίδωσιν

P. δίδωμεν δίδωτε δίδωσιν

Sic τίθημι, τίθης, τίθεις, solo ω uariato,
quod formatiua tertiæ coniugationis est, ut
η ex ε primæ, η ex α secundæ.

S. ἐλίδων ἐλίδωσ ἐλίδω

D. ἐλίδωτον ἐλίδωτε ἐλίδωσιν

P. ἐλίδωμεν ἐλίδωτε ἐλίδωσιν

S. λέλωκα δέλωκας λέλωκε

D. λέλωκατον δέλωκατε δέλωκασιν

P. δ

DE VERBO.

P. δεδώκαμεν δεδώκατε δεδώκασι. VI
desκ präteriti characterem è sexta coniuga-
tione uarytona regularé. Item uocalé lon-
gam, quā cætera quoq; seruant, präter ἴσκη-
μι, quod ἴσακα facit differentia causa, & τί-
θημι, quod τέθεικα, Boeotica dialecto.

Πρ

S. ἐδεδώκην	ἐδεδώκεις	ἐδεδώκει
D.	ἐδεδώκετον	ἐδεδώκειτῶν
P. ἐδεδώκειμεν	ἐδεδώκειτε	ἐδεδώκεισαν

α. α.

S. ἔδωκα	ἔδωκας	ἔδωκε
D.	ἔδωκαρον	ἔδωκατῶν
P. ἔδωκαμεν	ἔδωκατε	ἔδωκαν. Aori

stus hic characterem präteriti recipit, non
ut supra solebant uerba, futuri. Sic & ἔθηκεν ἃ
τίθημι. Hesiodus: Τῆς δ' ἄρετ' ἰδρῶτα θεοὶ προ-
πάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάναντι. Et ἔηκα ἃ ἴημι. Itέ
ἔιπα & ἔνεγκα ex grauitonis. Hæc em quin-
que à grammaticis notantur. Cætera ut ἔ-
στη, ἔλθω, ἃ futuro pro communi regula
formantur.

β. β.

S. ἔδω	ἔδω	ἔδω
D.	ἔδωρον	ἔδωτῶν

DE VERBO

P. ἴδωμι ἴδτε ἴδω

Sic & ἴθεμι, ετε, εσεν. Cætera uocalem longam in plurali retinent, ut ἴσημι, ητε, ηεν. ἴγνωμι, ωτε, ωεν.

μεν.

S. ἴδω	ἴδωσις	ἴδωσι
D. ἴδω	ἴδωσιν	ἴδωσιν
P. ἴδωμι	ἴδωτε	ἴδωσιν

Προστικτικῶν ἐνεσῶς

S. ἰδῶ	ἰδῶ
D. ἰδῶν	ἰδῶτων
P. ἰδῶτε	ἰδῶτω

ω

S. ἰδῶκε	ἰδῶκέτω
D. ἰδῶκεν	ἰδῶκέτων
P. ἰδῶκετε	ἰδῶκέτω

α.

S. ἰδῶ	ἰδῶ
D. ἰδῶν	ἰδῶτων
P. ἰδῶτε	ἰδῶτω

β.

S. λόγι ἢ λόγ	λόγ	Sic ἴς, & ἴς quo-
D. λόγον	λόγων	que. Cætera uoca-
P. λόγε	λόγω	lem longam reti-

nent, σῆθι, γνῶθι, ἢ tantum.

DE VERBO.

τῶν ἐν κτικῶν ἐνέσως.

S. διδίν

διδίης

διδίη

D.

διδίηρην

διδίητην

P. διδίημεν

διδίητε

διδίηθεν

ω

(δίδεν Attice.

S. δεδῶκοιμι

δεδῶκοις

δεδῶκοι

D.

δεδῶκοιτον

δεδῶκοίτην

P. δεδῶκοιμεν

δεδῶκοιτε

δεδῶκοιεν

α.

S. δῶκαμι

δῶκαίς

δῶκαί

D.

δῶκαίρην

δῶκαίτην

P. δῶκαμεν

δῶκαίτε

δῶκαίεν

β.

S. δίδην

δίδης

δίδη

D.

δίδηρην

δίδητην (attice

P. δίδημεν

δίδητε

δίδησαν, ἢ δίδεν

Hæc propria diphthongus οι, haud raro in impropiam transit, ut δῶην.

με.

S. δῶσοιμι

δῶσοις

δῶσοι

D.

δῶσοιτον

δῶσοίτην

P. δῶσοιμεν

δῶσοιτε

δῶσοιεν

ΥΠΕΚΤΙΚῶΝ ΕΝΕΣΩΣ.

S. ἐὰν διδῶ

διδῶς

διδῶ

DE VERBO

D. διδῶρον διδῶρον

P. διδῶμεν διδῶτε διδῶσι

ω

S. εἰν διδῶκω διδῶκῃς διδῶκῃ

D. διδῶκῃρον διδῶκῃτον

P. διδῶκωμεν διδῶκῃτε διδῶκῃσι

α.

S. εἰν δῶκω δῶκῃς δῶκῃ

D. δῶκῃρον δῶκῃτον

P. δῶκωμεν δῶκῃτε δῶκῃσι

β.

S. εἰν δῶ δῶς δῶ Quo tēpore

D. δῶτον δῶρον sus Hesiod. in

P. δῶμεν δῶτε δῶσι uulgato uersi-

culo, ut eū obiter explicē: ἢ δόμην ὅσκειν δῶ,

ἢ μὴ δόμην ὅσκειν μὴ δῶ. Et da ei qui dederit

& ne da ei qui nō dederit. Δόμην infinitiuū

aori. secundū est, Ionice ex δοῦναι factum δό-

μηναι, cui autem recisa sit δόμην. Estq; usus infi-

nitiui pro imperatiuo familiaris Græciæ.

ΑΠΡΕΜΦΑΤΩΝ

ΕΝΕΣΩΣ, διδόναι. ω διδῶκέναι. Αο. α. δῶκα.

Aor. β. δοῦναι cū diphth. ut θέναι, quo fiat

penul. longa. Nam cætera uocalé indicati

ui seruāt, ut σῆναι, γνῶναι, &c. με δώσθαι.

DE VERBO.

PAR TICIPIA ACTIVA.

ὁ μιλῶν τ' ἰδὼν τ'
 Prasens ἡ μιλῶσα καὶ μιλῶσα
 τ' ἰδὼν τ' ἰδὼν τ'
 ὁ μελεῶν τ' μελεῶν τ'
 μελεῶσα καὶ μελεῶσα
 τ' μελεῶν τ' μελεῶν τ'
 ὁ δίδων τ' δίδων τ'
 ἡ δίδουσα καὶ δίδουσα
 τ' δίδων τ' δίδων τ'
 ὁ δίδων τ' δίδων τ'
 ἡ δίδουσα καὶ δίδουσα
 τ' δίδων τ' δίδων τ'.

Activam verborum in μι formulam passiva
 sequitur. Ad unum autem δίδωμαι adfue-
 cas & reliqua coniugare, ita ut habeas ratio-
 nem sui cuiusque characteris, ut δίδωμαι δίδω-
 με. Sic τίθεμαι τίθε. 1. Nam ut ω activi δι-
 δωμι in ο passivi δίδωμαι vertitur. Ita η activi
 τίθημι in ε passivi τίθεμαι. η activi ἵστημι in
 α passivi ἵσταμαι. sic deinceps.

οὐσιαστικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S. δίδωμαι	δίδωσαι	δίδωτω
D. δίδοντο	δίδοντο	δίδοντο

DE VERBO.

P. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

π

S. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

D. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

P. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

π

S. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

D. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

P. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

Sic cætera, breui penult. præter τέθεικα,
quod diphthongum actiui seruat.

π

S. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

D. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

P. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

π

S. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

D. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

P. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

Secundum aoristum passiuæ nō habent.

π

S. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

D. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

P. λέγοντες λέγοντες λέγοντες

π

DE VERBO.

μετ

S. ὁρῶσθαι	ὁρῶσθ	ὁρῶσεται
D. ὁρῶσθαιον	ὁρῶσθαιον	ὁρῶσθαιον
P. ὁρῶσθαια	ὁρῶσθαιε	ὁρῶσονται

Προσθητικῶν παθητικῶν ἐν ἐστώτῳ

S. ὁρῶσθαι	ὁρῶσθ	Sic τίθεται
D. ὁρῶσθαιον	ὁρῶσθαιον	
P. ὁρῶσθαιε	ὁρῶσθαιε	

μετ

S. ὁρῶσθ	ὁρῶσθ	Nota τίθεται
D. ὁρῶσθαιον	ὁρῶσθαιον	per eut supra.
P. ὁρῶσθαιε	ὁρῶσθαιε	

μετ

S. ὁρῶσθ	ὁρῶσθ
D. ὁρῶσθαιον	ὁρῶσθαιον
P. ὁρῶσθαιε	ὁρῶσθαιε

τῶν ἐκτικῶν παθητικῶν ἐν ἐστώτῳ

S. ὁρῶσθ	ὁρῶσθ	ὁρῶσθ
D. ὁρῶσθαιον	ὁρῶσθαιον	ὁρῶσθαιον
P. ὁρῶσθαιε	ὁρῶσθαιε	ὁρῶσθαιε

Inuenias tamen & ἵστασθαι, ὁρῶσθαι, κρέμασθαι, antepenul. acuta, sed hoc in secundo solum ordine.

μετ

S. ὁρῶσθ	ὁρῶσθ	ὁρῶσθ
D. ὁρῶσθαιον	ὁρῶσθαιον	ὁρῶσθαιον
P. ὁρῶσθαιε	ὁρῶσθαιε	ὁρῶσθαιε

N

DE VERBO.

D. ກະດູກສັນຫຼັງ ກະດູກສັນຫຼັງ ກະດູກສັນຫຼັງ

P. *செந்தமிழை* *செந்தீவர* *செந்தீவர*

α. α.

S. δοδεῖν δοδεῖνσ δοδεῖν

D. δοθείη γυν δοθείη τω

Р. δοθέντες δοθέντες δοθέντες, ¹⁾ δοθέντες

S. ΔΔΘΑΘΟΙΜΝΥ ΔΔΘΗΘΟΙΘ ΔΔΘΗΘΟΙΡ

D. *δοξασίμῳ* *δοξάσιον* *δοξασίῳ*

Р. $\delta\delta\theta\kappa\sigma\acute{o}\mu\theta\upsilon\alpha$ $\delta\delta\theta\acute{\eta}\sigma\omicron\iota\omega\epsilon$ $\delta\delta\theta\acute{\eta}\sigma\omicron\iota\nu\acute{\epsilon}$

風子

S. δεδοσμένην δεδοσθιο δεδοσθιου

D. ಶೇಖರಾಚಾರ್ಯರು ಶೇಖರಾಚಾರ್ಯರು ಶೇಖರಾಚಾರ್ಯರು

P. $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta\eta\theta$ $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta\eta\theta$ $\alpha\beta\gamma\delta\epsilon\zeta\eta\theta$

Ἰσοτακτικῶν παθητικῶν ἐνεσώσ.

S. ἐὰν διδῶμεν διδῶ

D. గోదామరియం గోదామరియం గోదామరియం

P. $\sigma_1 \sigma_2 \mu_{12} \sigma_3$ $\sigma_1 \sigma_2 \omega_{12}$ $\sigma_1 \sigma_2 \nu_{12}$

Sic ἡθῶμαι τιθῆ

五

S. ἐὰν δεδῶμαι δεδῶ

D. శాశ్వతమున శాశ్వతమున శాశ్వతమున

P. $\sigma\epsilon\sigma\acute{\omega}\mu\eta\theta\alpha$ $\sigma\epsilon\sigma\tilde{\omega}\nu\alpha\epsilon$ $\sigma\epsilon\sigma\tilde{\omega}\nu\tau\zeta$

ॐ

S. ၆၁၈

DE VERBO

S. εὖν δοθῶ	δοθῆς	δοθῆ
D.	δοθῆτον	δοθῆτον
P. δοθῶμεν	δοθῆτε	δοθῶσθε

Α. πρῶτον παθῆναι

ἐν τῷ	δοθῆναι	δοθῆναι
με	δοθῆναι	δοθῆναι
με	δοθῆναι	δοθῆναι

PARTICIPIA PASSIVA

Præfens	ὁ δοθῶμεν, νοῦ
	ἡ δοθῆναι, νης
	τὸ δοθῆναι, νοῦ
	ὁ δοθῆναι, νης
	ἡ δοθῆναι, νης
	τὸ δοθῆναι, νοῦ
	ὁ δοθῆναι, νης
	ἡ δοθῆναι, νης
	τὸ δοθῆναι, νοῦ
	ὁ δοθῆναι, νης
	ἡ δοθῆναι, νης
	τὸ δοθῆναι, νοῦ
	ὁ δοθῆναι, νης
	ἡ δοθῆναι, νης
	τὸ δοθῆναι, νοῦ

DE VERBO,

Supereſt medii uerbi formula, eorū quæ
 µι deſinunt. Huius item præſentia & para-
 tatica adſciſcimus è paſſiua coniugatione.

MEDIORVM INDICATIVO-

RVM ἐνέσωσ.

S. διδῶµαι διδῶσαι διδῶτι, perinde ut ſu-
 πῆ. (pra.

S, ἐδιδόµην, ut ſupra: cum præſentis tum
 paratatici formulam è paſſiuis pete. Dein
 de quia purorum uerborū media ptā pauca
 formantur, ut ſupra in medijs diximus, ea-
 dem & his uerbis in µι deſunt.

ⓐ. α.

S. ἐδωκάµην ἐδῶκω ἐδῶκατο, ut
 ἐτυτάµην, ſed hic ἄχρηſτος eſt, ut & in cate-
 ris modis.

ⓐ. β.

S. ἐλόµην	ἐλοσο	ἐλα	ἐλορη	Sic ἐ
D. ἐλόµηνον	ἐλόντων	ἐλόντων	ἐλόντων	θέ-
P. ἐλόµηναι	ἐλόντι	ἐλόντι	ἐλόντι	µην

µι.

S. δῶσοµαι	δῶσῃ	δῶσεται
D. δῶσόντων	δῶσόντων	δῶσόντων
P. δῶσόντων	δῶσόντι	δῶσόντι

πρὸς

DE VERBO

προστακτικῶν μέσων ἐνεσῶς.

S. Λίσσο [ⓐ] λίσου λισότω, ut in falsiuis.

S. Λόσο [ⓐ] λού λότω Sic θέσο θού.

D. λόσων λότων

P. λόσε λότωσαν

δυσχεκτικῶν μέσων ἐνεσῶς.

S. λιδίμην, ut in falsiuis.

S. λιδίμην λίδο λίδρ Sic θείμην

D. λιδίμων λιδών λιδίμην

P. λιδίμει λιδίμειτε λιδίμηντε

S. λωσοίμην ^{με} λώσοιο λώσοιρ Sic θη

D. λωσοίμων λωσοίμων λωσοίμην σοι-

P. λωσοίμει λωσοίμειτε λωσοίμηντε μην.

Μέσων ὑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἐάν λιδώμαι, ut in falsiuis.

S. ἐάν λιδώμαι λιδῶ λιδῶται. Sic ἐθ

D. λιδῶμων λιδῶων λιδῶων με

P. λιδῶμει λιδῶμειτε λιδῶνται θη.

Μέσων ἀπρεμφάτων

ἐνεσῶς λισῶμι [ⓐ] λισῶμι

^{με} λισῶμι. N iii

DE VERBO.

PARTICIPIA MEDIA.

Præsens ὁ δὲ δόμῳ

ὁ δὲ δόμῳ

ὁ δὲ δόμῳ.

Atq; hæc est formula regularis & analogica coniugationis μι. puero exempla experiundi causa obiiiciantur, ut *ἔπει δ' ἐνὶ θυμῷ ἦν* κε μὲν *ἦν* θάρσος *ἦν*. i. Telemacho in animo Pallas posuit ardorem ac audaciam. Dic *ἦν* κε unde *ἔ* ἀ τίθῃμι, aoriston *ἔθηκε* *ἔθηκες* *ἔθε* κε. Poëta augmentum sustulit. sic *δῶκεν* & pleraq; alia. In Horariis Græculis, quid em non & ista proferam *ἔ* quippe ludicra puerox, in hymno : Quem terra, legit : *γαστρὸς* εἰσέδῳ κύβωτόν. Vétris subiit arculam. Dic εἰσέδῳ unde *ἔ* Compositum ab εἰς & δύω. Hinc *δύμι*, sicut ἀ ζύνω ζεύγνυμι. Coniugaut *δίδωμι*, sed suo caractere, scilicet ὕ. Est εἰσέδῳ aoriston secundum indicatiui actiui, εἰς præpositio, ε, augmentum sequens præpositionem. Nam uerbum non præpositionem augeri oportet, ut supra. Δύ, uerbi radix, ut *δω*, *ἔδων* *ἔδως* *ἔδω*. Sic εἰσέδῳ *ἔδω* *ἔδω* εἰσέδῳ.

DE VERBO.

Sunt autem & anomalæ uerborum in μι
coniugationes, eorum scilicet quæ ab ἵμι
& εἶμι sunt. Res multi est negotii, & ego
in libro cōstructionū aliquid eius attingā.
Præsens ἵμι ἵης ἵησι, id est, mit
to seu iaculor, sicut τίθημι. Hinc & ἀφίημι,
unde ἀφού.

ἵω ἵης ἵη
εἶκα &c.
ἵκα. Sic sæpe leges ἀφῆκα, dimi
si, ab ἀπὲρ & ἵκα, o elisa, & ω in φ uersa ob se
quentem aspirationem. Attici etiam ε præ
ponunt, hinc ξυνέκα.

ἵνυ ἵης ἵη
ἔτον ἔτην
ἔμω ἔτε ἔαν
Odyss. Δ, τίπτε λέσε πρόεσεν μνηστῆρβ.
ἵσω ἵσεις ἵσει &c.
Προσακ. ἵσῃ ἔτω, ut δέσδετω

Εἶμι, Ε Ο
Præsens εἶμι εἶς & εἶ, ut apud The
oc. εἰ μὴ ἀπειροτάτην. εἶσι
ἵον ἵτην
ἵμω ἵτε ἵσι & Ionice ἵασι
N iii

DE VERBO.

ἔϊα, & apud Homerum ἦϊα.

ἦκειν & ἦειν.

Aori. ἄ. εἶτε, hinc εἶτεν tertia persona pluralis, & poetice ἦισαν.

Aori. β. ἴον ἴδω &c.

με. εἶσω

Imperatiuo, ἴθι, i, hinc ἄπιθι, abi, ut πῖθι, ἢ ἄπιθι. Aut bibe aut abi. πῖθι ex πῖε factum est schematicos. Sic ἴθι ex ἴε. & ἄπιθι cōpositum est ex ἄπὲ & ἴθι, πῖθι simplex est.

Θ. 6. ἴε, & per metathesin εἶ. Hinc ἔξει apud Aristophan. ἔξει δ' ἄσχαν-την λαβών, pro ἔξελαθε

Optatiuo, εἰλω εἰησ' εἰη, ut ἀλλ' ἀκαὶ εἰη εἰ πῶϊν ἀφείδ' ἢ ἀπαμέμνονι τριμερὶ λαών, hoc est, Eat, ut dicat Agamemnoni &c.

Infinitiuo ἵναι, à quo ἵμεναι Ionicum, & ἵμεν per apocopen. Item εἶν per diphthōgum, quod ab ἱεῖναι ab ἵημι descendit, per metathesin factū uolūt. hinc ἀπῖναι, πῖεῖναι &c.

Εἰμί SUBSTANTIVVM.

οὐσιτικοῦ ἐνεσώσ.

S. εἰμί εἶκαὶ εἶς ἐσί

D. ἐσὼν ἐσόν

P. ἐσμεν

DE VERBO.

P. ἴσμεν ἐς εἰσί ἐντί Doricum. Theocritus in Odæporica : Μὴ μευ λωβάσῃδε τὰς ἀμώελος. ἐντί γὰρ ἄβα. i. Ne lædite vires meas, sunt enim teneræ. μὴ λωβάσῃδε, pro λωβήσῃδε coniunctiuū aoriston mediū, ἀμώελος systole pro ἀμώελος Dorico accusatiuo, ab ἀμπέλοις. ἐντί pro εἰσί.

καὶ ὡς.

S. ἦν	ἦσ	ἦ & attice ἔην ἔης &c.
D.	ἦρον	ἦτην
P. ἦμεν	ἦτε	ἦσαν

μεν

S. ἴσομαι ἴση & ἴσται & ἴσται, ἴσεται ἴσας
D. ἴσόμενον ἴσεσθον ἴσεσθον
P. ἴσόμεθα ἴσεσθε ἴσονται

Προσακτικὸν ἐνέσως

S.	ἴδι ἴσο	ἴσω
D.	ἴσων	ἴσων
P.	ἴσε	ἴσωσιν

Εὐκτικὸν ἐνέσως

S. εἶλω	εἶης	εἶη
D.	εἶηρον	εἶητῳ
P. εἶμεν	εἶητε	εἶησιν

μεν.

DE VERBO.

S. ἐσοίμην	ἐσοιο	ἐσοίτο
D. ἐσοίμην	ἐσοιδιον	ἐσοιδίω
P. ἐσοίμην	ἐσοιδε	ἐσοιντο

ἡ ποτακτικὸν ἐνεσῶς,

S. ἐάν	ἦσ	ἦ
D,	ἦρσ	ἦρσ
P. ὦμην	ἦτε	ὦσι

ἡ πρεσβυτικὸν

Præfens εἶν, id quod dialectis uariatur.

Dores ἐμμεναι & ἐμμεναι faciunt, ut supra
τύπην τυπῆμεναι, & Iones ex ἐμμεναι ἐμμεναι, ut
apud Homerum Iliados α. φὰς ἐμμεναι ἀπὸ λαι
μον ὁ ἀνά λαια. & uerso ε in η ἦμεν. Theocri
tus : ἀπὸ ἀρδενον ἦμεν.

μεῖς ἐσσεσθαι

PARTICIPIA.

Præfens ὁὖν τοὺν

ὁὖν τοὺν

ὁ ἐσόμενος, νου

μεῖς ἡ ἐσομένη, νης

ὁ ἐσόμενον, νου

Φημί, Dico. Præfens

S. Φημί Φης, unde φάσ Φησί

Φαδῖ

Φαδῖ

DE VERBO.

P. Φαμὴν

Φατέ

Φασί

με^ν φήσω &c.

α. ἐφασκε.

Aor. β. ἐφω, & aphæresi φῆν, &c.

Infinitium φάναι.

Congeriē uerborū anomalorū & impersonalium libro constructionum adiciam, ideo hæc satis duco paucis hoc attigisse loco. Participia inter uerba reposuimus. Superfunt è uerbis nomina uerbalia.

DE NOMINE VERBALI.

Verbale nomen est, quod à uerbi modo statim deflectit. A præteritis autē uerbalium formæ cadunt, medio & passiuo. Sed formando augmenta concidito.

A medio sunt substantiua, ut à τὴν πῶ τέ τοπέ fit τόπος, dempto augmento, & facta nominis terminatione, λέξω λέλογα λόγος, σέλω ἐσολα orno, σολή stola uestis. Item σέλω ἐσολα mitto, σόλος classis. ἐπὶ σέλω ἐπὶ ἐσολα ὑπισολή. ἀπὸ σέλω ἀπὸ ἐσολα ἀπὸ σολός, legatus. σρέφω ἐσροφα σροφή.

Adnotet hic puer accentus uarietatem. Os desinentia communem regulam sequun

a medio o
p v e r b u m
passiuo
O.
h.
Sed 2 pro
stolus qd
significat
minimo

DE VERBALIBVS.

tur, & fines acuit pro deriuatiuorum more,
Exempla congerat quo ditior lingua fiat.

μα. A passiuo præteriti prima persona, sunt
maxime substantiua neutra in ^{ῥη}μα, τύπῳ,
τέτυμμαι, tolle augmentum, & fac nois ter
minatiōem ^{ῥη}τύμμαι, quod pro flagro, nem
pe à τύπῳ apud Theocritum legitur: ὅστι
χόν ὄσι δ' ^{ῥη}τύμμαι καὶ ἀλίκον ἄνδρα δομάσδει.
quantillum est flagrum, & tantum uirū do
mat, in prouerbii speciem dicitur. ἀλίκον,
pro ἡλίκον, & δομάσδει pro δομάζει, sicut
pro σείζειν σείσδειν, soluitur enim ζ in σδ.

πράττω	πέπραγμαι	πῶμα
σκώπῳ	ἔσκωμαι	σκῶμα
γράφω	γέγραμμαι	γράμμα

Sunt & alia terminationes hinc deflecti
solita, ut ὁσμός ab ὄζειν, ἑταλμός ab ἑταλμαι.
μός. λελόπισμαι λογιμός. Simplicia omnia fines
acuunt.

μων. Φράζομαι πέφασμαι φάσμων regulare fue
rat, sed repetita est thematis litera. Nam ζ,
in σδ liquitur. Itaq; δ posterius characteris
sibi ius arrogat. & dicitur φάλμων consul
tor, συμφάδμων apud Homerum.

DE VERBALIBVS:

νοῶ νενόημαι νοήμων,
 φιλῶ πεφίλημαι φιλήμων.

A præteriti passivi secunda persona maxime in 1st fœminina verbalia cadunt, ut

πιῶ πεπίνσαι πίνσις poesis
 μορφῶ μεμόρφωσαι μόρφωσις
 αἰροῦμαι ἤρησαι ἡρῶ αἰρέσις
 λέγω λέλεξαι λέξις

A præteriti passivi tertia persona plura τός.
 sunt verbalia q̄ numerari queant, ὥς adiectiua. ^{πᾶν οὐδ} πᾶκαλῶ πᾶκέκληται, tolle augmentum, & fac nominis terminationem, παράκλητ^ο. Simplicia omnia fines acuunt, cōposita tonum transferunt.

Cum adnotarem τ̄ πᾶκλητος tonum, venit in mentem magni cuiusdam Disputatoris, qui nuper cum Haganoæ essemus, dii boni quo supercilio pro concione falsi, de in & impietatis criminabatur pronunciantem Latino more paracletus, oblitus opinor Grammaticæ, dum intensiones formarum argutatur, quas mirum ut ridicule plebi uulgabat.

χεῖω κέχρισαι χρίσις

DE VERBALIBVS.

ἀλέξομαι, ἄλεκεται, ἀλέκτω, unde
ἄλεκτικός.

Sunt hinc substantiua si τω in φρονε-
tas plurima, ut ἀμβιβέβησαι, ἀμφίβλησον,
φρον. interponeρ, ἀμφίβλησον. Sic πλῆκῳ, πλῆ-
κτον. καλύπτω, κεκάλυπται, καλύπτει. Εἰ
ἀλάβασον huius formæ est, sed ἀναλογικῶς.

Sunt & uerbalia in τῆρ, ut σωτῆρ, ἀσέ-
τῆρ. σωται, & similia.

Et in τῆς, ut πεπότηται, ποιητῆς. ἑταλ-
τῆς. ται, ἑταλῆς. Sic συκοφάντης, ἀσῦκος ficus
& φαίνο φαίνομαι. Præterito πέφαμμαι, πέ-
φανσαι, πέφανται. Hinc φάντης augmento
relecto. à quo συκοφάντης dictus, ut Plutar-
chus Chæronensis in Solone scribit: Οὐκ
ἀνδρὺς ἡγήσεται παντελῶς ἀπιθάνως τὸν λέ-
γοντας, ὅτι καὶ σύκων ὀξαρχὴν δὲ παλαιὸν ἀ-
πείρηρ, καὶ πρὸς δὲ φαίνην ἐν ἐνδεϊκνύμῳ τὸν δὲ
ἄγοντας κληθῆναι συκοφάντας. Id si non fal-
so interpreteris, aliter leges in iis Plutarchi
uitis, quæ nescio à quibus uersæ, passim mē-

dosissimè manibus uolunt

studiosorum.

F I N I S de uerbis.

*Pronomina Possessiva Pronomina in Genio v. singulari
et posita adverbium pro possessivo*

DE PRONO

MINE.

R O N Ominis varius mul-
tusq; usus apud Græcos est,
ut Priscianus Latinus autor
cōmeminit, & ego in cōstru-

tionibus ne quid desit *ὡς λέξις*, conabor.
Hic præter flexum nihil tractabo. Id unum
pueri obseruent, esse eis pro possessiuo pri-
mitiuu usum, ut *πατὴρ μου*, pater mei, pro
pater meus. Gellio longa est de hac re dis-
putatio. Pronominum alia prima sunt, a-
lia possessiua, alia demonstratiua, alia rela-
tiua, alia composita.

PRIMA, ΕΓΩ, ΕΓΩ.

S. ἐγώ, & adscita γε, ἔρχομαι
ἐμοῦ, & ablata με, ἐμέο, ἐμοῖο, ἐμεῦ

ἐμοί

μοι

ἐμέ

με

D. νῶν

νῶ

νῶν

νῶν

ἡμῶν scripta in prima per u nos quando vobis per u
 scilicet vos dicitur per it et in prima persona per u in prima
 persona
DE PRONOME
 P. in 1a 1a 1a 1a

DE PRONOMINE

P. ἡμέδν ἡμέδς ἄμμεδν
 ἡμέων ἡμῶν ἡμείων ἄμμεών
 ἡμῖν ἄμιν ἄμμιν Home. πρῶτον ἄμμι
 ἡμέας ἡμᾶς ἄμμε Οὐλήσεαι.

ΣΥ, TV.

S. Σὸ Dorice τὸ *δορὶς ἢ δὲ Σελφῶν, ἢ*
 σου *ἢ δὲ Σελφῶν* σέο σέιο σεῦ, ita Dorice τεῦ.
 σοί τοί
 σέ τῷ. Hic Doricus actus est a

σοι τοι
 σέ τύ. Hic Doricus actus est a
 pud Theoc. ut obiter admoneā, in Cyclo-
 pe: γνώσκειν δ' οἶμά το καλὸν ἰατρὸν εἶναι. i.
 Dignoscere uero arbitror te recte medicū
 existentem. γνώσκειν infinitiūm pro γνώ-
 σκειν. εἶναι pro ὄναι.

60

D. σφῶϊ σφῶ
σφῶιν σφῶν
P. ὑμέδω ὑμέϊς ὑμμεδω
ὑμέων ὑμῶν ὑμέϊων ὑμμεϊων
ὑμῖν ὑμμιν
ὑμέας ὑμέας
ὑμῆς ὍΣ ΟΥ Σ VI.

S. 100 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 1043 1044 1045 1046 1047 1048 1049 1050 1051 1052 1053 1054 1055 1056 1057 1058 1059 1060 1061 1062 1063 1064 1065 1066 1067 1068 1069 1070 1071 1072 1073 1074 1075 1076 1077 1078 1079 1080 1081 1082 1083 1084 1085 1086 1087 1088 1089 1090 1091 1092 1093 1094 1095 1096 1097 1098 1099

DE PRONOMINE

D.	ἐ	ἐθεν		
	σφωέ	καὶ σφέ		
P.	σφωίν	σφίν		
	σφέδω	σφές	σφές	
	σφέων	σφῶν	σφείων	
	σφισί			
	σφέας	σφᾶς		

POSSESSIVA, MEVS.

*Siculi Latine lingua
Mons Avinatus a quo
huius pronomini ego
propterea huius
huius propterea*

ἐμός	σός	έός	Declinaut
ἐμή	σή	ήή	adiectiva
ἐμόν	σόν	έόν	noim. Sic

νωίτρω, σφωίτρω, ήμέτρω, ύμέτερος,
σφέτρω, σφετέρα, σφέτρον.

DEMONSTRATIVA DVO.

Maf.S. οὗρος Huic pronomini προσχημα

ρύθω τίξεται δ'ι, ut οὐρσί.

τούτω θούρι

ούρην

D; ρύτῳ

τούριν

P. οὐρι

ρύτων

θύρις

θύρις

*Nominatum tantum
T. β. οὐρσί
m. οὐρσί*

DE PRONOMINE

Fœ. S. αὐτή, Illa, ab αὐτῇ, ipsa, tonoin
ταύτης ternosces.

ταύτῃ προσχίματιζε, ut αὐτῇ.

ταύτῳ

D. ταύτα

ταύτων

P. αὐταί

τούτων

ταύταις

ταύτας.

Neu. S. οὗτο

D. οὕτω

P. ταῦτα.

τούτοις

τούτοις

τούτων

τούτω

τούτοις

οὗτω

ταῦτα.

ἐκένθ

Vt adiectiua nominum

ἐκείνη

flecte. Sæpe ἐκένθ, ε au

ἐκέννο

fertur, κένθ.

RELATIVVM VNVM.

Αὐτός, αὐτή, αὐτό, Ipse, flecte ut nois ad
iectiua. Viden' & tenue αὐ esse, & in postero
rem syllabam tonum ferri. Quòd si αὐ aspe
rum uideris, tonumq; in fine, ut αὐτῷ, scias es
se compositum pronomen reciprocum ab
ἐαυτοῦ, sui ipsius. Nota μὲν, pro αὐτόν.

Com

DE PRONOMINE

COMPOSITA TRIA.

ἐμαυτ̃, σαυτ̃, ἐαυτ̃. Me iipſius, Tui iipſius, Sui iipſius, nominatiuiſ carent. Varia ſic,

ἐμαυτ̃	ἐμαυτ̃	ἐμαυτ̃	} pl. carēt & rectis
ἐμαυτ̃	ἐμαυτ̃	ἐμαυτ̃	
ἐμαυτ̃	ἐμαυτ̃	ἐμαυτ̃	} pl. rectisq̃ carēt
ἐμαυτ̃	ἐμαυτ̃	ἐμαυτ̃	

σαυτ̃	σαυτ̃	σαυτ̃	} pl. rectisq̃ carēt
σαυτ̃	σαυτ̃	σαυτ̃	
σαυτ̃	σαυτ̃	σαυτ̃	} pl. rectisq̃ carēt
σαυτ̃	σαυτ̃	σαυτ̃	

ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	} hoc ſequunt̃ pla.
ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	
ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	} hoc ſequunt̃ pla.
ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	

ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	} affinge fœ. & neu.
ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	
ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	} affinge fœ. & neu.
ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	ἐαυτ̃	

DE AD

VERBIO.

Aſtenus partes quæ declinabiles uocant̃, compedio tractaui. Superſunt indeclinabiles, Aduerbiũ, Præpoſitio, Cõ iunctio. Interiectionem Græci ſub aduerbio comprehendunt. Quid em̃

*Græci adverbium
in quoque pro
positionalibus*

DE ADVERBIO:

aliud est interiectio quæ uerbi *χεταιριστικὸν* nota, & quasi declaratio. Aduerbum igitur est, quoniam uerbi nota.

Aduerbum ἐπίρρημα, quod uerbo adiectum, ipsum definit. Id significationibus ad uerbi fit. Accidit ergo aduverbio significatio. Nam alia sunt loci, ut ἐν ταῦτα hic. Alia temporis, ut σήμερον hodie. Alia qualitatis, ut ἡδέως iucunde &c. Variationes significationum, quandoquidem proprie ad idiomata pertinent, superfluum uidebatur hic omnes recensere. Sed de localibus attin- gam pauca, quo gratum pueris faciam.

Aduerbia localia aut sunt genuina τοῖς ἀκρίτοις, ut ἐκεῖ, ἔξω, aut à nominibus trahuntur. τῶν γνησίων facilis notio est, quoniam definita sunt numero, quid significant, in loco ne an de loco, an ne ad locum. Quæ à nominibus trahuntur, sic discernimus.

ὁρῶντες in loco significant, ut ἀγρό- δι, in agro. Ideo ἀγρόδι penult. acuit, quia ab ἀγρός acutæ ultimæ cadit. Tenes enim regulam: haud ferè excedere tonum syllaba, quæ recti acuti finis est. Tu faxis pariter & de aliis

DE ADVERBIO.

aliis iudices. ἀλλοθι antepen. acuit, quia ἀλλος primam non ultimam. Sic de aliis. ἀθήνησι, in Athenis. Desinunt enim σι quæ à pluralibus nominibus cadunt, similia dati uis suis.

Σε ad locum, ἀγρόσε & ἀγρόνσε, ut sit nominis aliqua in eo species. sic ἀθήναζε. nam pro σε, ζε faciunt huiuscemodi pluralium πλάγιστα.

θεν de loco, ἀθήνηθεν ex Athenis, οὐρανόθεν, e caelo.

Accidunt adverbio item compositio, ut πάλαι, πρόσπαλαι. Et comparatio, σοφώς, σοφώτερον, σοφώτατον.

DE PRAE

POSITIONE.

S I M I Lima adverbio praepositio, πρόσθις est. Nam & pleraque adverbia Graecorum, casibus nominum construuntur, ut χωρὶς τούτων &c, quod nos praeposi-

*Alia Præpositio adverbii non
adverbium adverbii verbo fit
adverbium adverbii verbo fit
adverbium adverbii verbo fit*

DE PRÆPOSITIONE.

tionem facimus, præter hæc : ἀξίσκελως
Crurum tenuis, Græca constructio. Idq; hoc
loco à Græcis dissidemus, qui nullum ad-
verbium regere casum dicimus, & præpositi-
ones incerto numero deputamus, ut pridie
Calendas, pridie quoq; præpositionē patia-
mur. Græci uero definitas numero præposi-
tiōes habent, omnes decem & octo sunt.

Quare quid inter adverbium & præposi-
tionē intersit, fortasse dubitas. Sed huius lo-
ci nō est hæc tractare. Præpositiones tibi or-
dine recensebo, & nonnihil constructionū
τῶν προθέσεων attingam, prælurus iis quæ
alio mihi opere scribent. Vix em̃ alia pars
græci sermōis liberius uagat. Nos uel hoc
faciemus modo, ut puerū sollicitum in ob-
servanda notandaq; præpositionum synta-
xi reddamus.

Accidunt præpositiōi, Tonus & Casus.
Quæ tonis insigniuntur, acutæ sunt poste-
riori syllaba, ἀπό, πρό, περί. Perinde ac La-
tinorum προθέσεις, contra Troiam sita Te-
nedos. Transferunt tonum in priorem syl-
labam si casum sequantur, εἰς, ὅθεν, &c. Sic
& La

*ut quando
ponitur p*

si ante figuram ponatur

& L
Te
asp
&
pu
loc
tio
7
Ba
ut
ni
no
di
ev
2
pl
T

DE PRAE POSITIONE

& Latinis in more est, Italiam contra, &c. ^{ὅς ποτε μὴ}
 Tennes omnes sunt à uocali cœptæ, præter
 ὦδ & ὦεγ. Omnia enim ab u incipientia ^{ἡ γὰρ ὦδ ὡς ὦεγ}
 aspera sunt.

Casus tres habet præpositio, Gen̄, Dat̄
 & accusatiuum. Præponi casui solet, ut a-
 pud Latinos ἀναλογικ̄. Cæteræ ornatus
 loco habetur & in soluta oratione præposi-
 tionem casu anteuorti, ut ^{ὁ δὲ} δῖον ὕσθ μὲν πῆρ
 πᾶς λόγῳ, ἡρακλέους δὲ οὐ πᾶς. De
 Baccho métiō crebra, de Hercule infrequēs,
 ut ille in fluentem luxu Græciam dixit.

Omnes præpositiones Græcorum appo-
 ni componiq̄ possunt. Sunt autē aliæ mo-
 nosyllabæ, aliæ disyllabæ.

DE CONSTRUCTIONE

& significantia mono-
 syllabarum.

^{ἐν} Εν, in significat, cum ablatiuo constru-
 tum. Soli datiuo ^{ἐν} ξωτάσε^ν, ut ἐν οἴκῳ. Pro
 ἐν, ἐνὶ faciunt, ut ἐνὶ θυμῷ, Homerus. ἐν ἅλῃ,
 ἐν ἅλῃ non sunt huius ordinis, atticæ ecli-
 pses, qualis hæc Liuii est, ad Murtiæ, aut
 Terent. ad Dianæ. ^{ἐν} Composita non in,

DE PRAE POSITIONE

ablatiui modo, sed & in, accusatiui significat, ἐμβάλλω, iniicio.

Εἰς &
ἐς.

Εἰς, & ἐς Attice, in, accusatiuo constructum significat. solum actum exigit, εἰς ὕδωρ γράφω, in aquam scribo. Motum ad inanimata significat. Ne dicito: ἴθι εἰς πατέρα. Va de ad patrem, sed ἴθι εἰς ἀγοράν, in forum. Itaq; localibus familiaris est, ut ἐς κόρακας. ad coruos, qui locus suppliciorum in Thesalis fuit, unde factum est uerbum σκαράκιζεν, ἔπειτα σχηματικῶς addito, quod profligare, eiicere, dānare significat. Interpres Psal. 26 eo usus est, βοηθός μου γενού, μὴ ἀποστροφῆς κίσης με, quo Hebraismum cōmodius redderet, nō est enim uti nos legimus sine emphasi: Adiutor meus esto, ne derelinquas me, sed ne odio persequere, ne profliga me, יָצוּתָהּ quale & hoc est, timor Dei odit malum, excutit, propulsat &c. Composita in, accusatiui significationem habet, εἰς ἀλλομαι in silio.

ἐξ.
ἐκ.

Εξ, quæ & ἐκ dicitur, ex significat, solo genitiuo construitur, ἐξ ἀμάξης, e plastro. Locum, tempus causamq; notat. ἐξ ἡδονῆς & δὲ

συχεῖν

DE PRAEPOSITIONE

ἐν χεῖν. E uoluptate miseria. Composita auget, φάγω, ἐκ φάγω, edo, exedo. Sic τήκω liquefacio, ἐκ τήκω, tabefacio, ut Psalm. 38. καὶ ὅς ἐστις τῆς αἰσῶς ὡς ἀράχνῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Et tabefecisti ceu araneam animam eius. Quo loco miror cur Hieronymus, posuisti, mutarit, cū Hebraeis sit ὑμῶν quādo qd' sequitur pro animam eius, desiderabilia eius nō incōmode reddidit. Est enim illic ὑμῶν & ni fallor apte quadrat sententiae. Est em̄ psalmus hic cōfessio eius, q̄ a Domino correptus uindicem agnoscit, & poenam fert. Ergo, inquit corripuisti me, & tabefecisti desideria mea, id est, contudisti effrenem uim & gliscentem concupiscentiae meae ardore.

Alioqui ὅς composita ἔξω quoq; significat, ut ἐκβάλλω, eiicio, extra iacio, ἐκφρων, desipiens.

Σύν, ξύν, cum copulatiuam significat, libet em̄ cum Prisciano loqui, datiuo construere, Σύν auxilia, coniunctionemq; designans, ξύν χάριν. εὐ, cum gratiis. Idem & cōposita potest, συμβάλλω, σύμβολα.

Πρὸς, constructione uariat significatio πρὸς.

DE PRAEPOSITIONE.

né. Gtō iuncta ab notat, exitum à persona,
 πρὸς θεοῦ τ' ἀγαθά. i. à Deo bona. Est & iuran-
 di nota, πρὸς χερῶν, per gratias. Perinde
 ac si Latine dicas: Per te, per, qui te talē ge-
 nuere parentes. Item coram, πρὸς τῶν ὑψι-
 σκόπων, coram Episcopis. Et officium, οὐ
 πρὸς φιλοσόφου φιλοδονεῖν. Non est philoso-
 phi voluptati indulgere. Quanq̃ Demo-
 sthenes in oratione contra Aeschinem &
 πρὸς ἐμὲ hac significatione usurpat, ad me
 pertinens. Est & iunctura casus, qui passiuo
 construitur, σπαράττης φιλεῖται πρὸς δαίμο-
 νος. Dativus, supra, ut πρὸς ρύθις. Et pro-
 pe, erga, πρὸς ἄπαντα, Demosthenes.

Accusatiuo iuncta, tum demū propriae
 significationis est, ut Manuel Moscopulus
 Grammaticus omnium, ni fallor, qui supe-
 riore seculo literas instaurarunt, idem lon-
 ge diligentissimus ac doctissimus, inquit, ὅ-
 τε δ' ἐν πρὸς τὰ ἑαυτοῦ σημαίνει, καὶ οὐ λαμβά-
 νεται αὐτὶ ἐτέρας, μετ' ἀπαλικῆς ξηντάσεως.
 Motum ad personam significat, ἴθι πρὸς τὸν
 ἄρχοντα, id est, ad Magistratum. Nec ad so-
 las personas, sed ad inanimata, πρὸς πεί-

πάρη,

DE PRAEPOSITIONE

πατον, Plato. Aduersum significat, γότθοι πολέμοισι πρὸς ῥωμαίους, Gotthi bellum cum Romanis gerunt. Tale est, πρὸς κάρα κἀειρε. Neque uero motum significat solum, sed & quietem, id est, esse aliquid in loco, habetq; emphasin, apud, Lucianus in Cycno, σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς, Sirenas esse apud eos. Et, πρὸς σῆμα μηρυγῶς κλαίεις, Apud nouerca tumulum ploras. Imitationem signat, ut πρὸς μύρτον ἄδην. πρὸς κλεψύδραν λέγειν. Est è Græcis quispiā nō ignobilis autor, qui magni mysterii loco πρὸς imitationem ac similitudinem designare putat apud Ioannem. ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν. Et uerbum erat apud Deum, uerbum patris εἰκόνα esse non spiritum. Composita ad ualet, quam equidem significatiōem propriam τῇ πρὸς arbitror, προσκαλῶ, aduoco.

Πρὸ, ante, Genitiui solius est, loci tem-
porisq; nota, Prisciano teste, πρὸ πύλης, ante portam. Composita prae significat, πρόσθω, praepono, πρόσθλημα. Nonnunq̃ αὐτὶ significat, γῆν πρὸ γῆς, terram p̃ terra.

DE PRAEPOSITIONE
DE DISYLLABARVM
Constructione.

πρὸς. Παρὰ, Ἐπὶ, ὑπὲρ & accusatiue constru-
tur, sed alia significatione. Ἐπὶ idem quod
πρὸς signans exitum à persona, βοήθειά μου
πρὸς κυρίῳ. auxilium meum à Domino. Sic
Plato in Phædro, πρὸς ἀλυσίῳ ὡς σῶμα τῶν.

Hac item præpositione passivum ver-
bum casui aptat, ut aduersus imperitum Lu-
cianus. ἐξ ἁλλὰ βῶν τὰ τοιοῦτα δίδου ὅσα πρὸς τῶν
δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὁκτακίς μετεγγεγραμ-
μένα εὐρέθη. Nactus Thucydidae opera, eaq̃
quæ à Demosthene octies descripta sunt,
&c. Significat & supra genitiui syntaxi, ut
θεὸς τῶ μεγίστου τῶν ἀειδμῶν ὑπορχῆς, παρὰ
τῶν ἐγγυτάτων. id est, Deus, maximi nume-
rorum excessus supra proximos numeros
est. Athenagoræ uerba sunt in oratiōe qua
legatus ad Antoninos Cæsares, circiter an-
num salutis instauratæ centesimum & sep-
tuagesimū, dogmata Christiani nominis
tutatus est. Quo loco unum Deum asserit
ἐφ' ἑκατονταφώνων decretis. Hanc ὑπορχή-
ν Dei, familiarem Scholæ Pythagoricæ
e Philo-

DE PRÆPOSITIONE

Philolao, testem unitatis Dei allegat prorsus *ἀντιματῶς*. Quamobrem quo studiosis elegantioris philosophiæ gratum faciam, scrupum soluam. Idque uel maxime oblectandi Francisci Stadiani amici nostri summi gratia, cui, ut est philosophiæ omnis nouæ ac ueteris probe peritus, ad hæc Theologicas literas *ἂν νοῦν κατασκευασάμενος* sancte complexus, ea Pythagoræ sententia mire probari solet. Est autem summa rei. Deus excessus est, quo maximus numerus, denarius uidelicet, proximum nonarium, superat. uincit nonarium unitate denarius. Deus igitur unitas est, atque adeo denarii unitas perfectissimi numeri, id est, naturæ omnes omnium perfectionum gradus complexæ. Super proximos numeros sunt creaturæ quædam *εἰκόνες* Dei, καὶ θεοτυπία, quæ nobis ceu methodum præbent cognoscendi Dei. Quare sapiens uir Pythagoras *πρωταφῆρ* Dei è proximis denario numeris, id est, è similibus diuinæ naturæ spiritibus traxit. Tempero mihi, ne longius extra septa euehar, ut dici solet. quod si quis mihi continget le-

DE PRÆPOSITIONE

etor studiosus mysteriorum philosophia,
hæc pro ingenio suo uberius agat.

Datiuo πρὸς construitur, prope uel iuxta
significans, πρὸς τῷ κυρίῳ ἐλέθ, apud Do
minum misericordia. Locorum ac persona
rum est. Aristoteles in Eudemiis moralib.
πρὸς τῷ θεῷ dixit, pro à Deo.

Accusatiuo motum ad rem signans, πρὸς
ἀνδρὶ ἰωάννῃ, ad ipsum eamus. In Parmenide
Platonis. πρὸς τὸν βακχεύειν, Insanire ad
pocula. πρὸς πάντα ἐν χρόνῳ. Demost. Cir
ca omne tempus. Et hac constructione pro
pe significat, Homerus, πρὸς τὰ φρονόρυσκην.
Iuxta fossam. Causam item notat, ut πρὸς τῷ
εὐζηνῷ κλέθ. Gloria est, eo q̄ bene uiuat.
Item circa, πρὸς τὰ ἀδικήματα, Demost. Itē
præter, πρὸς πρέπν, præter decorem. Com
posita aut minuit, ut πρὸς ἄσκηθ ῥήτωρ, ma
læ monete .i. adulterinus orator, apud De
most. Aut ppe seu iuxta significat, ut πρὸς ἀκο
λαθειν, prope sequi seu subsequi, assiduam a
desse. Ita Simplicius magni nois Periparcti
cus in præfatione sua in Categorias. ἡμε
λέσθρον δέ, ὡς οἷός τε ἦν, τοῖς ἰαμβλίχου
πρὸς

DE PRÆPOSITIONE

παρακολουθῶν ἀπεγραψάμην, καὶ αὐτῇ πρὸς
 λαχοῦ τῇ λέξει τοῦ φιλοσόφου χρησάμεθα.
 Id est, Qua uero potui diligentia, Iambli-
 chi commentariis inhians, eos transcrip-
 si, &c. In quam sententiam accipiendum ui-
 detur, quod est apud Lucam capite primo.
 παρακολουθήσας τῶν αὐτόπλων nar-
 rantibus solito, è quibus rem omnem didi-
 ci &c. Congere acervos compositorum à
 πρὸς, spectaturus duplicem eam significatio-
 nem, minuendi, aut prope seu iuxta. Minu-
 it παραδειγματίζω. Prope significat πρὸς
 ἐμβάλλω, prope infodio. Græci hoc uerbo
 significant id quod Latini dicimus uallum
 ducere, uallo munire, uallare. Psal. xxxiii.
 παρεμβαλεῖ ἄγγελος κυρίου κύκλῳ τῶν φο-
 βουμένων αὐτοῦ, καὶ ῥύσεται αὐτούς. Nostri
 uerterunt: Immittet angelus Domini, in
 gyro timentium eum, & eripiet eos. Quan-
 to præstabat, uallabit, aut uallo muniet,
 quando id & Græca & Hebraica sonant,
 נָחַם & παρεμβαλεῖ. Nam futurum est hoc
 παρεμβάλλω, παρεμβαλῶ, ut à τάλω
 τάλω. Et nescio quorsum nostri huius

DE PRÆPOSITIONE.

uersiculi interpretes. Chrysostomus in no-
bili illa Panegyri de angelis, ad cœlestium
spirituū munia refert, sic inquit: ὁ ἀγγέ-
λων τοῖς ἀξίοις ἐκ ^{πειρασμῶν} πειρασμῶν λύτρωσις. παρεμ-
βαλὼν γάρ φησιν ἄγγελος καὶ κύκλω τῶν φ-
θαρμένων αὐτῶν, καὶ ῥύσεται αὐτούς.

ἀνὰ. ἢ ὁ
ἀνὰ, per, loci aut tēporis, acti solius est.
ἀνὰ ὅλον χρόνον, per omne tempus. Schema
ticōs genitiuo, ut ἀνὰ μέστων ὀρέων, per me-
dios montes.

Composita significat quod re Latinis so
let, ἀναμάθω redisco. Caue putes ab ἀνὰ cō
posita esse quæ priuandi significantia usur
pamus, ab ἀ, si sequentis dictionis initiū uo
cale fuerit, v interposita, ut ἀνάστρωτος, ἀνεύ
στρωτος.

24. Διὰ, Genitiuo iuncta per, instrumentum
 signat, 24. πείρας συχνῆς, per frequens studi-
 um. Est & cum locum tempusue notat. 24.
 δακτυλὶς δὲ σε ἔλκεδ' ἦναι. per annulum, a
 pud Aristophanem.

Accusatio propter, *ὧς φόβον*, propter
timorem. Homerus superioris constructio
nis significatiam hoc casu extulit, *νόκτα δι'*
ἀμύροσιν, 2 φάνος Com

DE PRAEPOSITIONE

Composita dis significat, *ἑρπάζειν*, diuīdere, *ἑρτάλλειν*, per uices psallere. *διάταλλα*, uicisitudo psallendi.

κατά, Genitiuo iuncta, accusandi nota, *κατὰ τοὺς ποσφύεις κατὰ χριστιανῶν*, Contra Christianos. Et progressum dere quāpiam indicat, *κατ' αἰγίλιπτον πέτρην*, apud Homerum de excelsa rupe. & *κατ' Ὀλύμπιον κορυφῶν*, de olympi uertice, *Odys. pri.* Pro pēmodum tale est, *κατὰ πετρῶν σπέρτω*, In petras semino.

*Proinde hinc
σπέρτω ἄλλοι qui
fuerunt latrones*

Accusatiuo secundum signat, *κατὰ τύπον*, secundum typum. *κατὰ ῥάβδον*, apud Isocratem, ad uirgulam. *κατὰ ῥάβδον ἔφασι*, ad uirgulam pronunciauit, id est, sartū carmen cecinit. Temporis item nota est, ut *καθ' ἡμᾶς ἐνδοξος ἀνὴρ ὅστιν ἰωάννης ὁ καπνίων*.

*ῥαβδόδιαι εἰς
ῥαβδὸν κομμίσας
quod solent cōtineri
a pueris in cō:
ἡ γὰρ ῥαβδὸς ἡδὲ
καὶ παλαιά*

Composita aut deorsum significat, ut *καταβένω*, descendo. Sic *καταλέγω*, ordine dico, & quasi deduco deputoque dicendo. *Homerus, οὐδὲ φεῦδ' ἐμὰς ἅπας κατέλεξας*. Vnde fit *κατάλογος*. Ita fit ut *κατά* pro pēmodum dis significationem obtineat, ut apud Theocritum *edyllion, μὴ πικάμης*

DE PRAEPOSITIONE

τὴν χεῖρα καταπείων δ' κύμινον. Ne incidat
manum diffecans cuminum. Parcmia con-
est, uñ & auaros κυμινὸς πείσας, cuminifecas
Aristot. 4. Mora. nuncupat. Aut uitiat in
famatque compositionē, perinde ac πρὸς,
ut κατα^{τοῦ} φιλίῳ, apud Demosthenem
damnari.

μετὰ

μετὰ, Genitiuo constructa idem potest
qd' ὡς, autore Prisciano. ἡδ' ὡς μετὰ φίλων
εἶθε, Suavis cum amicis uita. Sæpe hac sig-
nificatione datiuum patitur ut ὡς, μετὰ
πρώτοις, Homerus.

Accusatiuo post designat, μετὰ τὰ φύσιν
κά, id est, post naturalia.

Composita aut cum, μετέχω participo,
μέρικ' ^{ἐν}inquilinus. Aut trans, μέτωπον,
trans faciem, frons.

ΑΥΤὶ pro, retribuendi uim habet, ἀντὶ ὧν
αὐτῶν κακὰ, ἀντ' ὧν ὁρπίσας σκόρπον. Geni-
tiuο soli construitur.

αὐτῶν
κακὰ
ἀντ' ὧν
ὁρπίσας
σκόρπον

Composita contra significat, ut σρέφω,
uerto, ἀντισρέφω contrauerto.

πρὸς

πρὸς
ἐν
ἐν

πρὸς, Genitiuo iuncta, de, memoratiua
particula est, ut appellat Priscian. eam, πρὸς
τῶν

DE PRAEPOSITIONE.

τῶν ἀγώνων. Deagonibus. Et πρὸς τοῦ μάχῃ
μα, Pro te pugno. Quo casu & præexcellē
tia nota est, ut Homerus, σκῆπτρῳ μένρι δὴ
κετελμῆσθαι πρὸς πάντων. Sceptro dedis
honorari præ omnibus.

Datiuo pro, usum, cōmodū notat. Hom.
Odyss. septi. ποῦ γάρ σφισι λῶκεν ἄθ' ἡνὴ ἔρπαι
ἐπίσασθαι ποδὲ καλλέα κ' φερίσ' ἐὼ λάσ. De
mulieribus Phæacū. pro eis dedit Minerva
opera scire egregia, & bonā habere mentē.

Actō circa, locum, causam, tempus, πρὶ
 τείχει, πρὸς πολίτευον, πρὶ ὥραν ἕκτην. Circa
 horam sextam, ut Actorum x. Quin & cum
 actō excellere designat, ὅς πρὶ μὲν νόον ἔστι βρο
 τῶν. Qui superat mentes hominum. De V.
 lylse Odyss. pri. Vna ex præpositionibus
 omnibus πρὶ tralato tono, aduerbialcit, ut
 apud Homerum Iliados primo : τυδείδῃ,
 πρὶ μὲν πολέμῳ ἐνὶ καρτρός ἐστι. Tydide
 admodum in bello strenuus es. πρὶ, egre
 gie, eximie.

Composita circum significat, *ὅθεν παρὰ τὴν*
ω, obambulo. *πλεονεξία*

Item excellentiam, ut $\omega\delta\epsilon\kappa\alpha\chi\acute{\iota}\sigma$, ad

DE PRAEPOSITIONE.

modum uenustus. *περίεμι*, antecello, praesto, quae significatio ἀναλογικῶς genitiuum exigit. Aristophanes per accusatiuum ex- tulit, ut *ᾠδὲ φρονῶ δ' ἢ ἥλιον*.

Επὶ, Genitiuo iuncta circa significat, ut Demosthenes, *ἐμοὶ δ' ἦν πρὸ πάντων δὴν χρόνον εὐνοίαν ἐνδείξειδε ὑπὸ πολλῶν ἀγωνῶν πρότερον γεγενημένων*. Mihi uero quam superioribus certaminibus expertus sum beneuolentiam, & nunc indulgete, &c. Item tempus, id quod mirū in modum frequēs est, *ὑπὸ κρόνου*, Regnante Saturno, Tempori- bus Saturni.

Datiuo propter & super. Propter, *ὑπὸ ἀγαθῷ πατρὶ ἐπαίνηθεις ἦσθε*. Super, *ὑπὸ κεφαλῇ τεῖχος*, Super fundamento murus. Item in, ablatiui, *ἐν βιβλίῳ*, In libro.

Accusatiuo, motus ad rem exponit, ut *ἐν νῆας*. In naues. A duersum seu contra. *ἡκιστα σενέω' ἐμὲ δ' πνεῦμά μου*, anxius est ad uersum me spiritus meus. Demosthenes, *ὑπὸ δὲ*, propterea &c.

Composita, accusatiui in, seu super signi- ficat, *ὑπὸ γράφω* inscribo.

ἀμφὶ

DE PRAEPOSITIONE

Ἀμφί, prorsum idem quod πρὸ construo ἄμφι
endo significandoq; potest. Pro, saepe sig-
nificat, ut πρὸ. ἀλλά μοι ἄμφ' ὁδὸν αἰτῶ
νι δαίεται ἡτορ, Pro Vlysse angor.

Composita circum significat, ἀμφιβάλλω, circumiicio. Hinc ἀμφιβολον, ἀμφιβολία.

Ἀπὸ, Genitiui solius est, motum à loco, ἀπὸ
re, persona, circumstantia. Nec motum mo-
do, sed & absentiam significat, ἀπὸ πατρί-
δος, à patria. ἀπὸ τῆς ἰσθμοῦ σίας. Ex æquis
uiribus.

Composita iisdem significatiōibus usur-
patur, ἀπὸ γράφειν describere, ab alio exem-
plari scribere. Historicum uerbum, pro cen-
sum agere. Describi orbē in Luca legimus,
pro censum orbis agi.

ὑπὲρ, Genitiuo, sub, occulendi nota, πρὸ
κόλπου, sub sinu. Causam quoq; notat, πρὸ
νόσου, à morbo, qua constructione propriū
uerbis passiuus est. Sunt enim passiuorū prae-
positiones tres, πρὸς, πρὸ & πρὸ. Mosco-
pulus propriū esse uerbis ait, quæ uim quan-
dam uicti, superati, illusi designant. Plutar.

DE PRÆPOSITIONE.

in Isocrate : εἰς αὐτοὺς κεκομώθηται ὑπὸ ἀ-
ειστοφάνους, Comœdia lusum est ab Aristo-
phane in tibias &c. Cæterum generaliter o-
mnium esse passiuorum ὑπὸ scias.

Datiuo sub, situs, non occulendi nota,
ut ὑπὸ δένδρῳ, sub arbore.

Accusatiuo eadem significatio manet, ἣ
ἣ subter potius uidetur, ut ὑπὸ γῆν οἰκούν-
τες, subter terram habitantes.

ὑπὲρ Genitiui, pro significat, auxilii no-
ta, & defensionis, ὑπὲρ ἡμῶν ὁ Χριστὸς ἀπέθαι-
κεν, pro nobis Christus est mortuus. Item
causæ siue argumenti, ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς, De a-
sini umbra.

Accusatiuo supra, ὑπὲρ ἀνθρώπων φονεῖ,
Supra hominem sapit, ὑπὲρ τὰ μέτρα, ὑπὲρ
ἑκαμμερία, extra septa: ἑκαμμερία, parti-
cipium præteritum, ab ἑκαμμαι præterito
uerbi σκάπτω fodiō.

Hæ sunt Græcæ præpositiones in hūc
modū paucis expositæ pro uarietate cōstru-
ctionum, longe plurimi idiotismi à me in
constructionum uolumine conscribentur.

Finis præpositionum,

DE

DE CON IUNCTIONE.

ΣΥΝΘΕΣΜΟΣ ὅστις μέρος λόγου ἀκλινον, ὡς
δεον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοι
αν μετὰ τάξεως, Hoc est, Coniunctio
est pars orationis indeclinabilis, coniu-
gens alias partes orationis in sententiam
cum ordine.

Accidit autem Coniunctioni $\chi\eta\mu\alpha$, Fi-
gura, Simplex, ut ἐπεὶ. Cōposita, ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliquæ sunt $\sigma\upsilon\mu\omega\lambda\epsilon\kappa\tau\iota$
 $\kappa\omicron\iota$, id est, copulatiuæ, ut $\mu\epsilon\lambda\acute{\iota}$ quidem, δὲ au-
tem, τε, &, καὶ &, ἀλλὰ sed, ἀτὰρ sed, ἀντ' ἂρ
sed, ὅτι.

Aliquæ autem $\sigma\upsilon\gamma\chi\epsilon\lambda\epsilon\kappa\tau\iota\kappa\omicron\iota$, id disiuncti-
uæ, ut ἢ uel, ἢτοι siue, ἢε siue.

Aliquæ autem $\sigma\upsilon\gamma\alpha\pi\iota\kappa\omicron\iota$, id est, Conti-
nuatiuæ, ut εἰς, εἰς, εἰς, εἰς, εἰς, εἰς, siquidē.

Aliquæ αὖτ' $\pi\acute{\rho}\alpha\beta\upsilon\alpha\pi\iota\kappa\omicron\iota$, id est, Subiū-
ctiuæ, ut ἐπεὶ, ἐπεὶ, quoniam, ἐπειδὴ, ἐπει-
δὴ, postquam.

Aliquæ autem $\alpha\iota\pi\omicron\lambda\omicron\gamma\iota\kappa\omicron\iota$, id est, Cau-

DE CONIVNCTIONE

sales, ut ἴνα ut, ὅπως, ut, ὅφα, ut, ἤ enim, ὅτε
 qu, ὁπότι quia, καθότι quoniam, ἐνέκα, cau-
 sa, οὐνεκα quia.

Aliquæ αὐτ' ἀρηματικοί, id est, dubitati-
 uæ, ut ἄρα an, εἴτε postea, μὴν num, μὴ an.

Aliquæ autem συλλογιστικοί, id est, colle-
 ctivæ siue rationales, ut ἄρα ergo, ἀλλὰ sed,
 ἀλλὰ μὲν uerum, ὅν igitur, ῥίνω igitur, τοι-
 γάρρι itaq, ῥιγαρὸν ergo.

Aliquæ autem πληρωματικοί, id est
 Repletivæ, ut ἅν iam, ἥα nempe, θὴν quidē,
 νὺ certe. ἥ, ὅ, ἄν, ὅν, πῶ, μὴν, δὴτα, γέ,
 quidem. At γέ non solum repletiva est, sed
 etiam diminutiva & causalis.

Aliquæ autem δυνατικοί, id est, potestatis
 ut ἂν, κέ, κεῖν, si, siue, utiq. Inueniuntur etiā
 apud poetas repletivæ.

Aliquæ autem συγκριτικοί siue ὡσπερ
 κοί, id est discretivæ, siue electivæ, ut ἢ ἢ.

Aliquæ αὐτ' ἐλαττωτικοί, id est, extenua-
 tivæ siue diminutivæ, ut ῥοῦν saltē, γέ saltē.

Aliquæ autem ἐναυσιματικοί, id est, ad-
 versativæ, ut ὁμῶς tamen, καὶ ῥι & si, καί πο-
 ῶ ἢ ἢ ἐμπῶς tamen, ἐκὼ & si.

Finis Coniunctionum.

Θερσίτης δὲ αὖτε ἀνέσθη
 impudens aut aliquid simile quid significat

THERSI

TA E S E G V N D O I L I

ados Homericæ.

ΘΕΡΣΙΤΗΣ Δ' ΕΥ ΜΟΥΝΘ ΑΜΕΦΡΟΕΠΗΣ
 ἐκολῶα

ΟΣ' ΕΠΑΦΡΕΣΙΝ ΗΟΠΡ' ΑΚΟΣΜΑ ΤΕ ΠΟΛ
 λά τε κήσθ

ΜΑΤ, ΑΤΑΡΟΝ ΚΑΤΑ ΚΟΣΜΟΝ ΕΙΖΕΜΕΝΑΙ ΕΑΠ
 ΑΧΩ, ΠΟΙ ΕΙΣΑΙΤΡΕΛΟΙΤΟΝ ΑΡΕΙΟΙΣΙΝ

ΕΜΜΕΝΑΙ, ΑΙΧΙΣΤΟΣ Δ' ΕΑΝΗΡ' ΠΟΙΛΙΟΝ ΗΛΘΕ.
 ΦΟΛΚΟΣ ΕΙΩ, ΧΩΛΟΣ Δ' ΕΤΕΡΟΝ ΠΟΔΑ, ΤΩ ΔΕ

ΟΙ ΩΜΩ
 ΚΥΡΤΩΣ ΣΗΘΟΣ ΒΛΟΧΗΚΟΤΕ, ΑΥΤΑΣ ΎΠΕΘΕΝ

ΦΟΒΟΣ ΕΙΩ ΚΕΦΑΛΗΝ. ΤΕΛΗΝ Δ' ΕΠΕΝΗΝΟΘΕ ΛΑΧΝ
 ΕΧΙΣΤΟΣ Δ' ΑΧΙΛΛΗΨ ΜΑΛΙΣ' ΗΝ ΗΛΘ' ΟΣ' ΟΥΔΗ.

Thersita uero solus immoderati loquus

garriebat,

Qui sermones mente sua inornatosq; mul

tosq; nouit

Frustra, ac citra decorum iurgari cū regib.

Iam & quod ei uidebatur ridiculum apud

arguios

Esse. Turpissimus uir ad Ilion uenit.

Strabus erat, claudus alterum pedem,
humeri ei

Angusti, in pectus contracti, sed desuper
Acuminatus erat capite, rarus autem deflo-
ruit capillus.

Insensus uero Achilli maxime erat ac ulyssi

SCHOLION

Qui mos est meus, de legi è poeta non tã
grammaticæ exercitationis, quàm morum
exemplum, quo intelligas qui sit genuinus
poematum usus. Longe em̃ dissensio ab his
qui in poetis præter uerba nihil spectare so-
lent, auribus q̃ animi iudicio indulgentio-
res. Scin' q̃ belle rideantur illi ipsi à Plutar-
cho *ἐν τῷ περὶ τῶν αἰσίων ἀπορρήτων*. Ratio uero
qua inuolucra illa explicamus *μυθολογία* di-
citur, quæ ut uariæ res à poetis aguntur mul-
tiplex est, alia ad naturæ scientiam *ἡ φυσικο-
λογία*, alia ad historiam regē gestarū perti-
net, alia mores format. Atq; adeo libuit hac
sapientibus quondam hoibus tractare fabu-
lis, ut Maximus Tyrius inquit, cum ob ple-
rasq; causas, tum ob hanc potissimum, q̃

ἡ ποίησις

ἡραρρεῖ τὴν τοχὴν μῦθῳ ὡς δ' ἀσμάξει
καὶ ζῆτειν. Quare opinor à Plutarcho com-
mode dictum esse : ὅτι λυκὸν τῶν ποιημάτων
οὐκ ἀφιλόσοφον εἶναι. Et apposite Horatius:
Omne tulit punctū, qui miscuit utile dulci.
Quod artificium siue Homero autore cœ-
pit, siue aliis conditoribus, qui annis Home-
rum superant, sunt enim plerique, profecto
quantum intelligo uniuersum Homero de-
bemus. Neque est quod dubites, si uel Heraclidæ
commētariis, uel Horatiano carmini fidis.
Itaque Thersiten Homericū interpreter, quē
is factiosum ac sceleratū à consiliis princi-
pum Græciæ finxit, magnam uniuerso exer-
cui pestem. Quis enim ignorat, quid ex
malo consultore, ac factionibus damni sit
Rebus publicis? Fortasse, quoniam ex-
empla mox statuimus, licebit hodie quoque
Thersitæ tibi passim multi, cōsultores uide-
licet iniqui audiant, Astarothæ, Peperico-
ni, & illoꝝ cōplices, Gygantea moles, terra
nuper editi. At uero, ut bonus cōsultor Ne-
stor, suauiloquens, Vlysses item sapientissi-

mus Græciæ principum, silentii studiosus
 prædicatur, ita Therſites loquax, uanus ac
 importunus, & linguæ prodigus fingitur,
 unde facile est coniiicere, omnem uitæ habi-
 tum à poeta ſcleribus obnoxium significa-
 tum iri. Eſt enim *ἰδὼλον τοῦ βίου καὶ χαρακ-
 τὴρ ὁ λόγος*. Et ne quid deeſſet quod ad
 rem faceret, corporis harmoniam cum ani-
 mi uitiis finxit concordem. Eſt enim men-
 tis nota, facies, ut probant qui rationes τοῦ
 Φύσιον ὠμονεῖν perſequuntur, Et Marinus
 Neapolitanus in Proclo. Forſan idem uo-
 lebat Plato ſignificari, Scholæ ſuæ inſcripti-
 one, *μη ποτε ἀπομαρτῶ εἰσίτω*. Ne quis age-
 o metros ingreditur, hoc eſt, ne quis habi-
 tudine ac lineamentis corporis male cohæ-
 rentibus ingreditur. Secutum enim in hac
 re Pythagoræ inſtitutum crediderim. Nūc
 ad rem, ſi cui lubet oratione argumentum
 latius perſequi, habebit hoc loco ubi ſe non
 incommode exerceat.

EXAMEN.

Θροῖτης unde? In propriis nominibus
 negat Herodianus quærendas etymologi-
 as, ni

Menand

*aut ab illi
 quæ notant
 minims*

as, nisi fabularibus illis, quæ non temere a poetis confinguntur. Quis enim dubitet A thaten frustra a Virgilio, Pyrgopolynicen casu a Plauto nominatum: Quare de etymo nominis Thersita dicendum est. Θερσιτης a θάρος dicitur, quod confidentiâ

Actablu signi
ficut solitudine

propè ac temeritatem significat, id quod uides q̄ apte quadret. Vt enim modestiæ uirtutum omnium elementa tribuunt philo-

Infirmit efficit
audacia p̄m d̄m
cin efficit uirtutem
gominot

sophi, ita contra temeritati uitiorum omnium πρῶτα, &, ni fallor, hæc uel aptissima est linguæ concitandæ. Reliqua aliàs. De

clina θερσίτης ut ἀρχίστης.

μοῦν, pro μόν, Ionice, augendæ syllabæ gratia, ut upilio pro opilio.

ἀμετροπῆς, a sine, μέτρον mensura, ἔπερ sermo, inutilis, loquaculus, sine iudicio ac modo, multa effutire solitus. Vanus enim est,

qui orationem ratione non metitur, qui liberam & uagam linguam non cohibet iudicio. Recte Hesiodus, multam esse linguæ

gratiam indicat, si modo cohibeatur.

πλάσκει τοι θεγευρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄερος

φιδωλῆς, πλείστη δὲ χάεας κατὰ μέτρον ἰούσης.

est hic sententia
quid coram
vultu

prima de p̄m
illa, p̄m illi deo qui
uaciot carit

ἀμετροῦς, cuius generis? Cōmunis. De
elina ut ἀληθὺς primæ contractorum, qua
flectuntur omnia penè adiectiua in us deri
uaticia.

ἐκολῶα, Verbum, cuius tēporis ē ptm̄ im
perfectum est indicatiui modi, cōiugatiōis
secundæ contractorum, κολῶάω ut βοάω, ἐ
κολῶαον, & contractim ἐκολῶων ἐκολῶαδν, &
contractim ἐκολῶας. ἐκολῶαε, & cōtractim
ἐκολῶα. Cæterum uerbū ὀνομαστικόν est.

ἐπεα. Sunt qui ab ἐπειθι trahunt, ut nos
sermonem à sequendo.

ἐπς declin. primæ contractore, ut χάος.

Deinceps qui uolet oratione exequatur
cur ἀμετροῦς ᾧ poeta, deinde ἐπεα ἄκοσμά τε
καὶ πρᾶξά dixerit, excutiat.

εἰζέμεναι pro εἰζειν. Vide supra in for
matione infinitiui τυπῆν. Hic uero belle
poeta factiosum designat, bonis inensum,
eum optimatibus contendentem.

εἶσαι ὅ under; Medium ptm̄ aoriston op
tatiui, ut τοῦ αἰμῶ. Themauerbi εἶσαι est
εἶδω, unde & εἶδ᾽ ἦδ᾽ est, id est, nouit, quod su
pra secundi uersiculi expositione præterii,
nam

De
qua
deri
im
iois
o, e
u, &
im
nos
xoo.
atur
ατε
for
elle
um,
o op
p est
d su
erri,
nam

nam hic ager.

Flecte εἶσαρ & ἥδη.

εἶσα

τύπω

Ex actiuis quædā

εἶδον

ἐτύπων

raro usurpant, sunt

εἶχα ut

τέτυφα

roganturque eis

εἶσω

τύψω

media.

εἶξ

ἐτύψα.

Media.

Præsens εἶδωμαι, ut τύπωμαι

εἶδόμεν ut ἐτύπόμεν.

εἶδα Formatur enim per præsentis characterem, sicut supra in regulis uidisti. Hinc fit diphthongi temperamento ἥδη.

Præteritum plusquamperfectum εἶδην, & diphthongi temperamento ἥδην. Vides ergo primæ syllabæ uariationem, posterior syllaba dialectis uariat. Nam pro ἐτετύφην regulari præterito plusquamperfecto dicunt Iones ἐτετύφεα. Sic ergo pro εἶδην uel ἥδην est ἥδεα Flecte sic, ἥδεα, ἥδεον, ἥδεε. Ex hac tertia persona ἥδεε fit crasi ἥδη. Nam εε, in η, mutari in declinationibus nominum contractorum uidisti, τείχεε,

πείχῃ. Adnotabis & hoc, quandoquidem
 ei in η cum subscriptione transit, primā uer-
 bi ἤδη subscribi, posteriorem non. Nam εε,
 non mutat nisi in solum η.

μῆ^ς εἶσομαι.

ⓐ, ἄ. εἰσάμην, Reliqua ex his forma κα-
 τὰ τὴν ἀναλογίαν, & in Optatiui ⓐ, habe-
 bis εἰσαίμην.

Hæc tibi uerbi huius coniugatio multis
 certe locis proderit. In primo Iliados uer-
 bum ἤδη inuenies, ut innumera alia loca
 præteream.

ὅσ' ἤδη τὰ τ' εἶοντα, τὰ τ' ἐσόμενα πρότ' εἶοντα.

Volo item te admonitum regulæ aug-
 menti præteritorum, quor' εἶδω præteritis
 non uariet regulariter εἶδον εἶτα.

ἐμμεναι Ionicum, uide εἶν.

αἰχισός. Vide formas comparationum.

αἰχρός	αἰχρίων	αἰχρίσθ
αἰχρά	αἰχρίων	αἰχρίσθ
αἰχρόν	αἰχρίον	αἰχρίσον.

ἤλθε, ⓐ, secundum uocis actiuae.

ἐλεύθω	ἤλεύθον	
ἤλυνκα	ἤλεύκειν	ἤλυνθ

ἤλθ

ἡ λυθον, ἡ λθον per Syncopen, unde ἡ λ-
θῆ est.

τὼ ὤμω, humeri, dualia sunt.

οἱ προνομεν reciprocum, ei.

ῥωσχήκότε, Participium præteritum acti-
uæ vocis, à ῥωσχέω, uide formam in partici-
piis, estq; duale.

Ἐπενήνοθε, ὠπῃ, ἐν, ἀνέθω, ex his uerbū hoc
compositum est. Coniuga sic. ἐπενανέθω,
ἐπενήνεθον. Nam uerbum non præpositio
augetur, ut supra in regulis meminimus. ἐ-
πενήνεκα, & medium ἐπενήνεθα, & Attica mu-
tatione ἐπενήνοθα, sicut λέλογα.

FINIS.

 CHELYS

MERCVRII EX

HOMERICIS

HYMNIS.

Q

πείνας

Περὶ γὰρ τοῦ ἑλῶντος
ἀμφὶ δὲ δέρματος τάνυσσε βοῦς πρῶτον ἄνθρωπον.

καὶ τῶν ^{ἡσ}χέις ἐνέθικ· ^{ἀντικατὰ τὴν} οὐδὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφότερα

Ἐπὶ αὐτῷ δὲ συμφώνοις οἷων ἐπανύσασα χορδὰς.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεύξε φέρων ἔρατεινόν ἄστυρμα

Πλήκρω ἐπερήτιζε κατὰ μέρ^{ταυτῶν}θ. ἡ δ' ὑπόχ^η

^{ρός}
 Σμόρσα λέον ^{νίσουσι} κενάβισε, θεός δ' ἔποδ' ἀκαλόν ἄει-
 δευ.

Εξ αὐτοῦ χελίνο πειζώμεθα.

RISIT MERCVR
VSAC SICAIT.

En tu signum mihi admodum delectabile non fallo

Salve natura amabilis, chorifica, conuiuii
focia

Fausta apparuisti, unde nam hoc elegans
ludicrum?

Varium ostracum es chelys in montibus
uiuens.

At feram te in domum acceptam, iucun-
dum quid mihi eris

Negꝫ dehonestabo te, me uero primum de
lectabis

Domi commodius fueris, quoniam foris
noxia es.

Profecto enim pharmaco noxio es telum
Viuens, sin moriare, tum demum suauiter
concines.

Sic ait, & manibus conchen utrisqꝫ leuauit,
Domumqꝫ continuo rediit, ferens amabile
ludicrum.

Vbi expoliata, scalpro cani ferri

Vitam eripuit montanæ conchæ.

Vt autem tum uelox consilium pectus ob
errat

Mercurii, quem frequentes uersant curæ
Quom ob oculos faces illæ animorum de
uoluuntur.

Sic simul & consuluit & effecit opus Mercuri
rius,

Fixit ordine sectos calamos,

Portentos in dorsum tergoris ostraci.

Circum autem pellem protendit bouis ar
te sua

Et culmos infixit, utranqꝫ autem oramien
go aprauit.

Septem dein ex ouicula concordēs inten-
dit fibras.

Vt confecerat amabile ludicrum
Veibere partim commouit. Quæ sub manu
fibræ erant,

Grauitèr insonuere, Deus uero aptè conci-
nuit

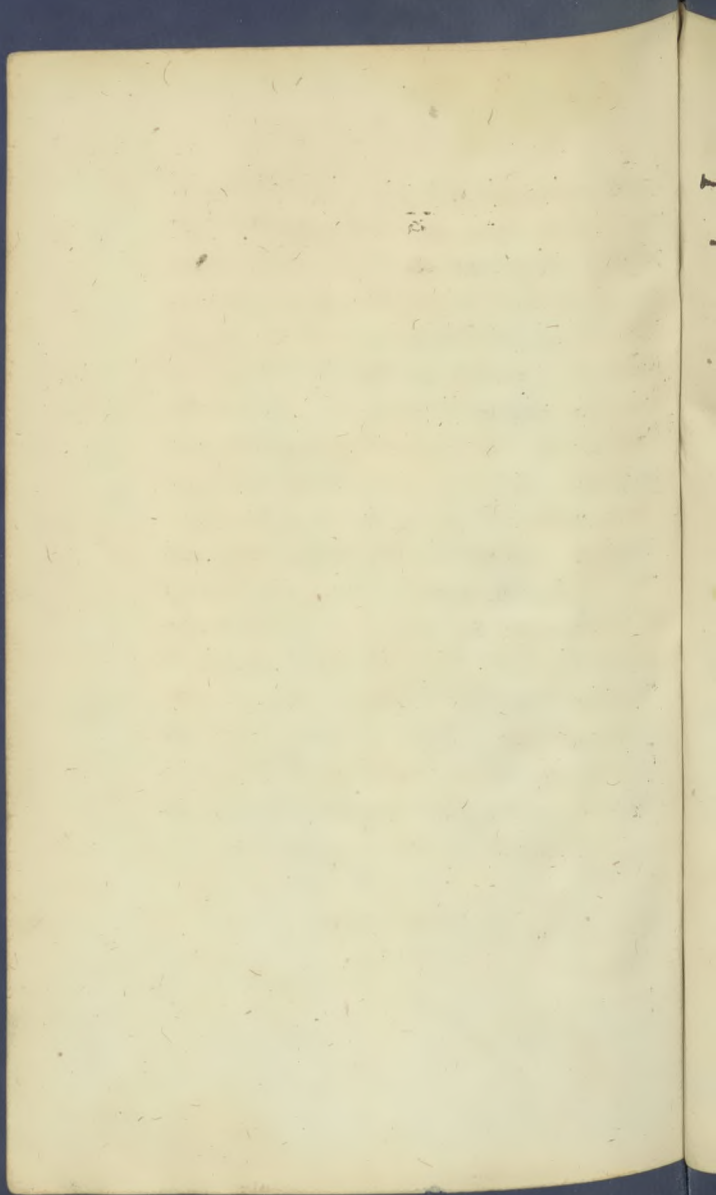
Obiter confictò carmine &c.

SCHOLION

Qui uolet huius carminis mythologi-
an, Sermonem nostrum legat, qui de arti-
bus liberalibus inscriptus est. Fortasse uide-
bit nihil ἀπὸ σοφίας καὶ ἀπὸ λόγου doctis
Græce mythologis. Ratio Grammatica
uersuum facile pueris agetur, si, quæ paucu-
la hic sunt, augendi formas ac minuendi
spectet, ut προέλασε dixit ἐγέλασε. Item
αἰίσας, πειρήνας, ταμών, In
reliquis a deo nihil est difficile, ut nō uisum
fuerit operæ precium ullum, in
longiori commentario
errare.

FINIS.

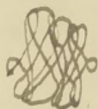
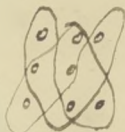
ἔχει δ' ἐν πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδνας καὶ ἀ-
 κομον, ὅπως ἐγὼ μάλιστ' ἀέδωκα, μορμολύτῃ τῇ
 γάρ με, καὶ φεύγῃ ὅταν ἴδω αὐτό. ΑΦ. ἀλλὰ
 τὴν μὲν Ἀθηνᾶν Δέδωκας ὡς Φῆς, καὶ τὴν γρηγόνα,
 καὶ ταῦτα μὴ φοβηθεῖς ἐν κόραυνόν τῃ δαὶς, καὶ
 μοῦσαι Δέ τί σοι ἄσφωρι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσίν;
 ἢ κακῆϊναι λόφοις ἐπισείουσιν, καὶ γρηγόνας προ-
 φαίνουσι; Ερ. αἰδοῦμαι αὐτάς ὡς μήτηρ, σεμ-
 νὰ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τί φοντίζουσιν, καὶ ποδὶ ὠδὴν
 ἔχουσιν. καὶ ἐγὼ πρῖσταμαι πρῶτα κίς αὐταῖς καὶ
 λούμηνθ' ὡς ὅττι μέλθ'. ΑΦ. ἔα καὶ ταύ-
 τας, ὅτι σεμνὰ. τὴν δὲ ἄρτεμιν τίνθ' ἔνεκα
 οὐ πρῶσκεῖς; Ερ. ὅ μὲν ὅλον οὐδέ καταλα-
 βεῖν αὐτὴν οἶόν τε, φεύγῃ θ' ἀεὶ δὴ τῶν ὀρῶν. εἴ-
 τα καὶ ἰδιὸν πῖνα ἔρωτα ἢ δὴ ἔρα. ΑΦ. τίνθ'
 ὦ τέκνον; Ερ. θήρασ' ἔλάφων, καὶ νεβρῶν
 αἰρῆν τε δαώκουθ', καὶ καταρξεύην, ἔ' ὅλως πρὸς
 τῷ τοιούτῳ ὄσιν, ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καὶ
 ριρξότην καὶ αὐτὸν ὄντα καὶ ἐκ
 βόλον. ΑΦ. οἶσα ὦ τέκ-
 νον, πολλὰ ἐκείνον
 ἐτόξυνσας.

TABYLAE

CONIVGATIONVM.

VERBORVM CIRCVM
flexorum.

ITEM VERBORVM
in μ l.

ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ

ῥημάτων συζυγία.

PRIMACIRCUMFLEXORVM.

τῶν ὁριστικῶν ἐν ὀρθητικῶν ἐνεσῶς.

S. ποιέω, ὦ. ποιέεις, ἔς. ποιέει, ἔ.
D. ποιέου, ἔρν. ποιέου, ἔτοϋ.
P. ποιέομαι, ὦμαι. ποιέετε, ἔτε. ποιέου, οὔσι.

S. ἐποιέου, ον. ἐποιέου, ἔς. ἐποιέει, ε.
D. ἐποιέου, ἔρν. ἐπιέετῃν, εἴην.
P. ἐποιέομαι, οὔμαι. ἐπιέέτε, ἔτε. ἐποιέου, ον.

S. πεποιήκα, πεποιήκας, πεποιήκε,
D. πεποιήκατοϋ, πεποιήκατοϋ.
P. πεποιήκαμαι, πεποιήκατε, πεποιήκασι.

S. ἐπεποιήκην, ἐπεποιήκεις, ἐπεποιήκει,
D. ἐπεποιήκην, ἐπεποιήκειτῃν.
P. ἐπεποιήκειμαι, ἐπεποιήκατε, ἐπεποιήκεισαν.

S. ἐποίησα, ἐποίησας, ἐποίησε,
D. ἐποίησαρην, ἐπὶ σάτῃ.
P. ἐποίησάμεν. ἐποίησατε, ἐποίησαν.

S. ποι

CONIVG. CIRCVMFL.

S. ποιήσω, ποιήσεις, ποιήσῃ,
D. ποιήσῃ, ποιήσῃ, ποιήσῃ,
P. ποιήσῃ, ποιήσῃ, ποιήσῃ.

τῶν περὶ αὐτῶν ἐνεσῶς.

S. ποιέει, ποιέτω, εἴτω
D. ποιέει, ποιέει, ποιέει,
P. ποιέει, ποιέει, ποιέει.

S. ποιέει, ποιέει, ποιέει,
D. ποιέει, ποιέει, ποιέει,
P. ποιέει, ποιέει, ποιέει.

S. ποιήσῃ, ποιήσῃ, ποιήσῃ,
D. ποιήσῃ, ποιήσῃ, ποιήσῃ,
P. ποιήσῃ, ποιήσῃ, ποιήσῃ.

τῶν ἐκτικῶν ἐνεσῶς.

S. ποιέοιμι, οἷμι, ποιέοις, οἷς, ποιέοι, οἷ.
D. ποιέοιμι, οἷμι, ποιέοις, οἷς, ποιέοι, οἷ.
P. ποιέοιμι, οἷμι, ποιέοις, οἷς, ποιέοι, οἷ.

S. ποιήσω, ποιήσεις, ποιήσῃ,
D. ποιήσῃ, ποιήσῃ, ποιήσῃ,
P. ποιήσῃ, ποιήσῃ, ποιήσῃ.

CONIVGATIO

ποιῶν. καὶ ὁμοκῶς.

S. ποιῶν, τρώς, ποιῶν,
D. τρώων, ποιῶντων.
P. ποιῶμεν, ποιῶντε, ποιῶσιν.

ω

S. πεποιήκοιμι, πεποιήκοις, πεποιήκοι,
D. πεποιήκοιον, πεποιήκοιτων.
P. πεποιήκοιμεν, πεποιήκοιτε, πεποιήκοιεν

α, α.

S. τρήσκειμι, τρήσκεις, τρήσκει,
D. τρήσκειον, τρήσκειτων.
P. τρήσκειμεν, τρήσκειτε, τρήσκειεν.

ολικῶς δὲ ἑατῆικῶς.

ποιήσῃα, τρήσῃας, τρήσῃε,
καὶ τρήσῃαν μόνον, ὡς ἄνω.

με, α.

S. ποιήσοιμι, ποιήσοις, τρήσοι,
D. τρήσοιον, ποιήσοιτων.
P. ποιήσοιμεν, τρήσοιτε, ποιήσοιεν.

ὑποτακτικὰ ἐνδρμητικὰ, ἐνεσῶς.

S. εἰάν ποιέω, ὦ. τρέης, ἥς. τρέη, ἥ.
D. τρέων, ἥων. τρέων, ἥων.
P. ποιέωμεν, ὦμεν. ποιέετε, ἥτε. ποιέωσι, ὦσι.

ω

S. εἰάν

CIRCUMFLEXORVM.

S. εἰν πεποιήκω, πεποίηκῃς, πεποίηκη,
 D. πεποιήκηρην, πεποίηκηρην,
 P. πεποιήκωμην, πεποίηκντε, πεποίηκωσι.

ⲙⲁ. ⲁ.

S. εἰν ποιήσω, ποιήσῃς, ποιήσῃ,
 D. ποιήσῃρην, ποιήσῃρην,
 P. ποιήσωμην, ποιήσῃτε, ποιήσωσι.

ⲁⲓⲉⲙⲫⲁⲧⲁ ⲉⲛⲟⲣⲓⲛⲧⲓⲕⲁ.

ⲉⲛⲉⲥⲱⲥ, ποιέειν, εἶν. ⲙⲓⲥⲱⲥⲱⲥⲱⲥ.

ⲙⲁ. ⲙⲁ. ⲙⲁ. ⲙⲁ. ⲙⲁ. ⲙⲁ.

PARTICIPIA ACTIVA.

Præsens & imperfe. ὁ ποιέων, ὡν, ἐόντος, οὖντος

ⲙⲓⲥⲱⲥⲱⲥⲱⲥ ⲉⲛⲉⲥⲱⲥⲱⲥⲱⲥ ⲉⲛⲉⲥⲱⲥⲱⲥ.

ⲙⲁ. ⲙⲁ. ⲙⲁ. ⲙⲁ. ⲙⲁ. ⲙⲁ.

ⲙⲁ. ⲙⲁ. ⲙⲁ. ⲙⲁ. ⲙⲁ. ⲙⲁ.

PASSIVORVM

ⲙⲓⲥⲱⲥⲱⲥⲱⲥ ⲉⲛⲉⲥⲱⲥⲱⲥ.

S. ποιέομαι, οὖμαι. ποιέῃ, ἢ. ποιέει, εἶπ.

D. ἐομῆον, οὐμῆον. ἐεωῖον, εἶωῖον. ἐεωῖον, εἶωῖον.

P. ποιέομῃα, οὐμῃα. ἐεωῖε, εἶωῖε. ἐόντα, οὖντα.

ⲙⲓⲥⲱⲥⲱⲥⲱⲥ

S. ἐποιέομην, οὐμην. ἐποιέε, οὐ. ἐποιέει, εἶπ.

D. ἐποιέομῃον, οὐμῃον. ἐεωῖον, εἶωῖον. ἐεωῖον, εἶωῖον.

P. ἐποιέομῃα, οὐμῃα. ἐεωῖε, εἶωῖε. ἐόντα, οὖντα.

ⲙⲓⲥⲱⲥⲱⲥⲱⲥ

R iii

CONIVGATIO

S. πεποιήκασι, πεποιήκασι, πεποιήκασι,
D. πεποιήκατον, πεποιήκατον, πεποιήκατον,
P. πεποιήκατε, πεποιήκατε, πεποιήκατε.

πρ
S. ἐπεποιήκασι, ἐπεποιήκασι, ἐπεποιήκασι,
D. ἐπεποιήκατον, ἐπεποιήκατον, ἐπεποιήκατον,
P. ἐπεποιήκατε, ἐπεποιήκατε, ἐπεποιήκατε.

α.
S. ἐπείκηκασι, ἐπείκηκασι, ἐπείκηκασι,
D. ἐπείκηκατον, ἐπείκηκατον, ἐπείκηκατον,
P. ἐπείκηκατε, ἐπείκηκατε, ἐπείκηκατε.

με α.
S. πεινήκασι, πεινήκασι, πεινήκασι,
D. πεινήκατον, πεινήκατον, πεινήκατον,
P. πεινήκατε, πεινήκατε, πεινήκατε.

πρ
S. πεπείκασι, πεπείκασι, πεπείκασι,
D. πεπείκατον, πεπείκατον, πεπείκατον,
P. πεπείκατε, πεπείκατε, πεπείκατε.

Προσθηκτικῶν παθητικῶν ἐν εἰσώσ.
S. ποιέου, οὔ. ποιέω, εἰσώσ.
D. ποιέον, εἰσώσ. ποιέων, εἰσώσ.
P. ποιέετε, εἰσώσ. ποιέωτε, εἰσώσ.
(σεμ.
S. ποιέω

C I R C U M F L E X O R V M

S.	πεποίνιστο,	πεπρήνιστο,
D.	πεπρήνιστον,	πεποίνιστον,
P.	πεπρήνιστε,	πεποίνιστε.

α.

S.	ποινίσθη,	ποινίσθητε,
D.	ποινίσθητον,	ποινίσθητων,
P.	ποινίσθητε,	ποινίσθησθε.

των οὐκ πικρῶν ἐνεσώσ.

S.	πείσομαι, οἰμω, πείσομαι, οἶτο. πείσομαι, οἶτο.
D.	πείσομαι, οἰμω. οἶτον, οἶτον, οἶτω, οἶτω.
P.	πείσομαι, οἰμω. οἶτε, οἶτε. οἶντο, οἶντο.

α.

S.	πεπρήνιστο,	πεπρήνιστο,	πεπρήνιστο,
D.	πεπρήνιστον,	πεποίνιστον,	πεποίνιστον.
P.	πεποίνιστε,	πεποίνιστε,	πεποίνιστε.

α.

S.	ποινίσθη,	ποινίσθη,	ποινίσθη,
D.	ποινίσθητον,	ποινίσθητον,	ποινίσθητων,
P.	ποινίσθητε,	ποινίσθητε,	ποινίσθητε.

α.

S.	ποινίσσομαι, πινίσσομαι, ποινίσσομαι,
D.	ποινίσσομαι, πινίσσομαι, ποινίσσομαι,
P.	ποινίσσομαι, πινίσσομαι, ποινίσσομαι.

α.

R III

CONIVGATIO

S. πεποιήσοίμην, πεποιήσοιο, πεποιήσοις,
D. πεποιήσοίμην, πεποιήσοιο, σοί, τω,
P. πεποιήσοίμεθα, πεποιήσοιθε, πεποιήσοιντο,
των ποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἐὰν ποιέωμαι, ὦμαι. ποιέῃ, ἢ. ποιέῃς, ἥται,
D. ποιέωμεν, ὦμεν, ἐθέοι, ἥτοι. ἐθέοις, ἥτοι.
P. ποιέωμεθα, ὦμεθα. ἐθέοιθε, ἥτοι. ἐσονται. ὦνται.

ὧς

S. ἐὰν ποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῇται,
D. ποιῶμεν, πεποιῇ, πεποιῇται,
P. ποιῶμεθα, ποιῇτε, ποιῶνται.

ὦ, ἄ.

S. ἐὰν ποιῶ. ποιῇς, ποιῇ,
D. ποιῶμεν, ποιῇ, ποιῇται,
P. ποιῶμεθα, ποιῇτε, ποιῶσιν.

των ἀπρεμφάτων παθητικῶν

ἐνεσῶς, ποιέεσθαι, εἶσθαι. ὧς πεποιῇσθαι,
ὦ, ἄ. ποιῇσθαι. με, ἄ. ποιῇσθαι.
με, πεποιῇσθαι.

PARTICIPIA PASSIVA,

Præsens ὁ ποιέομεν, οὐμεν. τινος.

ὧς ὁ πεποιήμεν, ἥν.

ὦ, ἄ. ὁ ποιῇς, ἥν.

με, ἄ. ὁ ποιῇσθαι, ἥν.

με, ὁ πεποιήμεν, τινος.

CIRCUMFLEXORVM.
 MEDIORVM πλάσμα.

μέσων ὀρθικῶν ἐνεσῶς.

- S. ποιέομαι, οὐμαι. ποιέη, ἢ. ποιέεται, εἴται,
 D. ὀρθον, οὐρθον, ἐέωον, εἴωον, ἐέωον εἴωον,
 P. ποιέορθα, οὐρθα, ἐέωτε, εἴωτε, ποιέονται, οὐνται

πλάσμα

- S. ἐποιέομην, οὐμην. ἐποιέσ, οὐ. ἐποιέσο, εἴρ.
 D. ἐποιέορθον, οὐρθον. ἐέωον, εἴωον. ἐέωον, εἴωον
 P. ἐποιέορθα, οὐρθα. ἐέωτε, εἴωτε. ἐόντο, οὐντο.

α, α.

- S. ἐποιήσάμην, ἐποιήσω, ἐποιήσο, flexa
 D. ἐποιήσάμην, ἐποιήσων, ἐποιήσάμην, medijs
 P. ἐποιήσάμην, ἐποιήσατε, ἐποιήσαντο. carent

πλάσμα.

- S. ποιήσομαι, ποιήση, ποιήσεται, prae
 D. ποιήσάμην, ποιήσεω, ποιήσεω, indef.
 P. ποιήσάμην, ποιήσετε, ποιήσονται. 2 fut. secūdo

Προσπακτικῶν μέσων ἐνεσῶς.

- S. ποιέσ, οὐ. ποιέεω, εἴω.
 D. ποιέεω, εἴω. ποιέεω, εἴω.
 P. ποιέετε, εἴω. ποιέεω, εἴω

α, α.

(σπρ.)

- S. ποιήσω, ποιήσάμην,
 D. ποιήσων, ποιήσάμην,

R

CONIVGATIO

P. ποιήσῃς, ποιήσῃς.
τῶν ὅκτικῶν ἐνεσῶς.

S. ποιήσῃς, οἶμῃς. ποιήσῃς, οἶς, ποιήσῃς, οἶς.

D. ποιήσῃς, οἶμῃς. ἐοίσῃς, οἶς. ἐοίσῃς, οἶς.

P. ποιήσῃς, οἶμῃς. ἐοίσῃς, οἶς. ποιήσῃς, οἶς.

ἔ, ἔ.

S. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

D. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

P. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

με, ἔ.

S. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

D. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

P. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

τῶν ὅκτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἐάν ποιήσῃς, ὅμῃς, ποιήσῃς, ἥ.

D. ποιήσῃς, ὅμῃς. ἐοίσῃς, ἥ. ἐοίσῃς, ἥ.

P. ποιήσῃς, ὅμῃς, ποιήσῃς, ἥ. ἐοίσῃς, ἥ.

ἔ, ἔ.

S. ἐάν ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

D. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

P. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

τῶν ἁπλοῦς μέσων

ἐνεσῶς, ποιήσῃς, ἐοίσῃς.

ἔ, ποιήσῃς.

με, ποιήσῃς.

CIRCUMFLEXORVM.

PARTICIPIA MEDIA

Præfens ὁ πρεόμενος, οὐμένος.
 ὁ πρηνόμενος.
 ὁ πρηνόσμενος.

SECUNDA CONIVGATIO

Circumflexorum.

ΟΙΣΤΙΚΩΝ ΕΝΒΡΗΤΙΚΩΝ ΕΥΕΣΩΣ.

S. βοάω, ὦ. βοάεις, ᾗς. βοάει, ᾗ.
 D. βοάσον, ᾗον. βοάσον, ᾗτον.
 P. βοάομεν, ὦμεν. βοάετε, ᾗτε. βοάσσι, ὦσι.

πρην

S. ἐβοάον, ὦν. ἐβοάον, ᾗς. ἐβοάει, ᾗ.
 D. ἐβοάσον, ᾗον. ἐβοάει τιν, ᾗτην.
 P. ἐβοάομεν, ὦμεν. ἀέτε, ᾗτε. ἐβοάον, ὦν.

ωβ

S. βεβόηκα, βεβόηκας. βεβόηκε,
 D. βεβόηκατον, βεβόηκαρν.
 P. βεβόηκαμεν, βεβόηκατε, βεβόηκασι

πρην

S. ἐβεβόηκην, ἐβεβόηκας, ἐβεβόηκε,
 D. ἐβεβόηκετον, ἐβεβόηκείτω,
 P. ἐβεβόηκειμεν, ἐβεβόηκειτε, ἐβεβόηκεισιν.

α, ᾗ.

S. ἐβόησα, ἐβόησας, ἐβόησε,

CONIVGATIO

D. ἐβόη(ε)τον, ἐβόησάτην,

P. ἐβόησμεν, ἐβόη(ε)τε, ἐβόη(ε)ν.

μετ' α.

S. βοήσω, βοήσεις, βοήσῃ,

D. βοήσῃον, βοήσῃον, βοήσῃον,

P. βοήσομεν, βοήσετε, βοήσουσιν.

τῶν πρῶτα κλιτικῶν ἐν ἐξῶς.

S. εὔαε, α. εὔαέτω, ἄτω,

D. εὔαῖον, ἄτον. εὔαέτων, ἄτων.

P. εὔαέτε, ἄτε. εὔαέτωσαν, ἄτων.

πρῶ

(ε)ν.

S. εὔοικε, εὔοικέτω,

D. εὔοικῃον, εὔοικέτων,

P. εὔοικέτε, εὔοικέτωσαν.

μετ' α.

S. εὔοισον, εὔοισάτω,

D. εὔοισῃον, εὔοισάτων,

P. εὔοισ(ε)τε, εὔοισάτωσαν.

εὔο τῶν δικτικῶν ἐν ἐξῶς.

ὥν, ὡ. S. εὔοισμι, ὥμι. εὔοις, ὥς. εὔοι, ὥ.

κς, et D. εὔοισῃον, ὥρον. εὔοίτην, ὥτην.

ς. ἄτ P. εὔοισμεν, ὥμεν. εὔοίτε, ὥτε. εὔοιεν, ὥεν.

πκς πρῶ

ὥς πρ S. εὔοικοιμι, εὔοικόις, εὔοικόι,

ὥν. D. εὔοικόισιν, εὔοικόιτην,

C I R C U M F L E X O R V M

P. βεβοήκοιμην, βεβοήκοιτε, βεβοήκοιεν.

ⲙⲉⲗⲁ.

S. βοήσαιμι, βοήσαις, βοήσαι,

D. βοήσαιτον, βοήσῃτιν,

P. βοήσαιμην, βοήσαιτε, βοήσαιεν.

καὶ ἀολικῶς ⲉⲁⲧⲓⲕⲱⲥ.

S. βοήσεια, βοήσεις, βοήσειε,

D. βοήσῃατον, βοήσῃατιν,

P. βοήσῃαμην, βοήσῃατε, βοήσῃαεν.

ⲙⲉⲗⲁ.

S. βοήσοιμι, βοήσοις, βοήσοι,

D. βοήσοιτον, βοήσοίτιν,

P. βοήσοιμην, βοήσοιτε, βοήσοιεν.

ⲡⲱⲧⲁⲕⲓⲕῶν ἐν εἰῶς.

S. βοάω, ὦ. βοάησ, ἄσ. βοάη, ἥ.

D. βοάητον, ἄτην. βοάηρην, ἄτην.

P. βοάωμην, ὦμην. βοάητε, ἄτε. βοάωσι, ὦσι.

ⲱⲩ

S. βεβοήκω, βεβοήκησ, βεβοήκη,

D. βεβοήκητον, βεβοήκητον,

P. βεβοήκωμην, βεβοήκητε, βεβοήκωσι.

ⲙⲉⲗⲁ.

S. βοήσῃ, βοήσῃσ, βοήσῃ,

D. βοήσῃρην, βοήσῃρην,

P. βοήσῃμην, βοήσῃτε, βοήσῃσι.

CONIVGATIO

ἀπρεμφάτων ἐν ὀρθῇ τῶν

ἐνεσῶς

βοᾶειν, ᾄν.

ᾄ βεβοηκέναι

ᾄ. α.

βοῆσαι.

με. α. βοῆσαι.

PARTICIPIA ACTIVA.

Præsens

ὁ βοῶων, ᾄ βοῶντος, ὦντο.

ᾄ

ὁ βεβοηκώς, ᾄ βεβοηκότης.

ᾄ. α.

ὁ βοῶντος, ᾄ βοῶντος.

με. α.

ὁ βοῶντων, ᾄ βοῶντων.

PASSIVORVM ἡ ἀσθενεία.

S. βοῶμαι, ὦμαι. βοῶν, ᾄ. βοῶν, ᾄται,

D. ἀορῆτον, ὠρῆτον. ἀεὶτον, ᾄτον. ἀεὶτον, ᾄτον.

P. ἀορῆται, ὠρῆται. ἀεὶται, ᾄται. ἀορῆται, ὦνται.

ᾄ

S. ἐβοῶμαι, ὦμαι. ἐβοῶν, ᾄ. ἐβοῶν, ᾄτο.

D. ὁρῆτον, ὠρῆτον. ἀεὶτον, ᾄτον. ἀεὶται, ᾄται.

P. ἐβοῶνται, ὠρῆται. ἀεὶται, ᾄται. ἀορῆται, ὦνται.

ᾄ

S. βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται,

D. βεβόητον, βεβόητον, βεβόητον,

P. βεβόηται, βεβόηται, βεβόηται.

ᾄ

S. ἐβεβόημαι, ἐβεβόησαι, ἐβεβόηται,

D. ἐβεβόητον, ἐβεβόητον, ἐβεβόηται,

P. ἐβεβόηται, ἐβεβόηται, ἐβεβόηται.

ᾄ

CIRCUMFLEXORVM.

ⲓⲁ. ᾱ.

S.	ἔβονθην,	ἔβονθης,	ἔβονθῃ,
D.		ἔβονθῆρν,	ἔβονθῆτῳ.
P.	ἔβονθῆμιν,	ἔβονθῆτε,	ἔβονθῆσαν.

ⲙⲉⲗ ᾱ.

S.	βονθῆσομαι,	βονθῆσι,	βονθῆσεται,
D.	βονθῆσόμενον,	βονθῆσεως,	βονθῆσεν.
P.	βονθῆσόμεθα,	βονθῆσετε,	βονθῆσονται.

ⲙⲉⲗ

S.	βεβονῶμαι,	βεβονῶσι,	βεβονῶσεται,
D.	βεβονῶμενον,	βεβονῶσεως,	βεβονῶσεν.
P.	βεβονῶμεθα,	βεβονῶσετε.	βεβονῶσονται.

ⲡⲣⲟⲥⲁⲕⲧⲓⲕⲱⲛ ⲡⲁⲧⲏⲧⲓⲕⲱⲛ ἔνεσῶς.

S.	βοᾶσ, ὢ.	βοᾶέω.	ᾶέω,
D.		βοᾶέων,	ᾶέων.
P.		βοᾶέετε,	ᾶέετε.

ⲙⲉⲗ

(ⲉⲣ

S.	βεβόνσο,	βεβόνειω,
D.	βεβόνειον,	βεβόνειον,
P.	βεβόνετε,	βεβόνειω.

ⲓⲁ. ᾱ.

S.	βονθῆτι,	βονθῆτω,
D.	βονθῆρν.	βονθῆτων,
P.	βονθῆτε,	βονθῆτωσαν.

CONIVGATIO

τῶν ἐκτικῶν ἐν ἐς ὧς.

S. Κοαοίμην, ὠμην. Κοάοιο, ῥο. Κοαοιορ, ῥτο.
D. οίμην, ὠμην. αοιῶν, ὠιῶν, αοιῶν, ῥιῶν.
P. Κοαοίμθα, ὠμθα. αοιῶε, ῥιῶε. Κοαοινρ, ῥινρ.

ῥ

S. Κοοήμην, Κοοήο, Κοοήτο,
D. Κοοήμην, Κοοήιῶν, Κοοήιῶν,
P. Κοοήμθα, Κοοήιῶε, Κοοήινρ.

ῥ α.

S. Κοηδέιμην, Κοηδέισ, Κοηδέιν,
D. Κοηδέιμην, Κοηδέιῶν, Κοηδέιῶν,
P. Κοηδέιμθα, Κοηδέιῶε, Κοηδέινρ.

με α.

S. Κοηθοοίμην, Κοηθόοιο, Κοηθόοιο,
D. Κοηθοοίμην, Κοηθόοιῶν, Κοηθοοίῶν,
P. Κοηθοοίμθα, Κοηθόοιῶε, Κοηθόοινρ.

με

S. Κοκοοίμην, Κοκοήοιο, Κοκοήοιο,
D. Κοκοοίμην, Κοκοήοιῶν, Κοκοήοιῶν,
P. Κοκοοίμθα, Κοκοήοιῶε, Κοκοήοινρ.

τῶν ὑποτικῶν ἐν ἐς ὧς.

S. ἐὰν βοάωμαι, ὦμαι. βοή, ῥ. βοή, ῥ.
D. ἀώμην, ὠμην. ἀιῶν, ῥιῶν. ἀιῶν, ῥιῶν.
P. ἀώμθα, ὠμθα. ἀιῶε, ῥιῶε. ἀωνται, ὦνται.

ῥ S.

CIRCUMFLEXORVM.

ω

S. ἐὰν βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῇται.
 D. βεβοώμενον, βεβοῶτον, βεβοῶτον,
 P. βεβοώμεθα, βεβοῶτε, βεβοῶνται.

α, α.

S. ἐὰν βοηθῶ, βοηθῇ, βοηθῇ,
 D. βοηθῶμενον, βοηθῶτον, βοηθῶτον,
 P. βοηθῶμεθα, βοηθῶτε, βοηθῶνται.

τῶν ἀπὸ ἐμφάτων

ἐνεσῶς βοάεσθαι, αἶσθαι. ω βοοῦσθαι.
 α, α. βοηθῆναι. με, α. βοηθήσεσθαι
 με, α. βεβοήσεσθαι.

PARTICIPIA PASSIVA.

Præsens ὁ βοαόμενος, ὠμνῶ, νσ.

ω βεβοημένῳ, ῥ μενῖσ.

α, α. ὁ βοηθεῖς, ῥ θέντῳ.

με, α. ὁ βοηθήσόμενος, ῥ μενῖσ.

με, α. ὁ βεβοησόμενος, ῥ μενῖσ.

MEDIORVM παράληγμα.

μέστων ὁλστικῶν ἐνεσῶς.

S. βοάομαι, ὦμαι. βοάη, α. βοάει, αἶται,
 D. αὐτῶν, ὠτῶν. αἶτον, αἶτον. αἶτον, αἶτον.
 P. αὐτῶν, ὠτῶν. αἶτε, αἶτε. αὐνται, ὠνται.

π

S

CONIVGATIO

S. ἐβοάόμην, ὠμην. ἐβοάχ, ὦ, ἐβοάχο, ἄτο.
D. ὀμβον, ὠμβον. ἀέωον, ἄωον. ἀέωην, ἄωην.
P. ἐβοαόμβηα, ὠμβηα, ἀέωτε, ἄωτε, ἄονρ, ὦνρ.

ἔ, ἄ.

Circū S. ἐβοησάμην, ἐβοήσω, ἐβοήτρ,
flexa, D. ἐβοησάμβον, ἐβοήτρωον, ἐβοησάωην,
in P. ἐβοησάμβηα, ἐβοήτρωτε, ἐβοήσανρ.
μι, ca μέ, ἄ.

rent S. βοήσῶμαι, βοήσῃ, βοήσεται,
ptis. D. βοησόμβον, βοήσεωον, βοήσεωον,
P. βοησόμβηα, βοήσεωτε, βοήσονται.

τῶν προσακτικῶν ἐνεσῶς.

S. βοάχ, ω. βοάεω, βοάω.
D. βοάεωον, ἄωον. ἀέωων, ἄωων.
P. ἀέωτε, ἄωτε. ἀέωων, ἄωων.

ἔ, ἄ.

S. βόημι, βοησάω,
D. βόητρωον, βοησάωων,
P. βόητρωτε, βοησάωων.

τῶν ὀκτικῶν ἐνεσῶς.

S. βοαοίμην, ὠμην. βοάοιο, ὦο. βοάοιρ, ὦτο.
D. αοίμβον, ὠμβον. ἀοιωον, ὦωον. αοίωην, ὦωην.
P. αοίμβηα, ὠμβηα, ἀοιωτε, ὦωτε. βοάοινρ, ὦντο.

ἔ, ἄ.

S. βο

CIRCUMFLEXOR VM

S. βοησάμην, βοήθειο, βοήσαιρ.
 D. βοησάμενον, βοήθειον, βοησάμεν.
 P. βοησάμεθα, βοήσασθε, βοήσαντο
 μέχ' α.

S. βοησοίμην, βοήσοιο, βοήσοιρ.
 D. βοησοίμενον, βοήσοιον, βοησοίμεν.
 P. βοησοίμεθα, βοήσοισθε, βοήσοιντο.

των υποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. βοάωμαι, ὦμαι. βοάη, ᾶ. βοάη, ᾶται,
 D. ὠμενον, ὠμενον. ἄνωγον, ἄνωγον. ἄνωγον, ἄνωγον.
 P. αὐόμεθα, ὠόμεθα. ἄνωγε, ἄνωγε. ἄνωγται, ὠνται.
 α. α.

S. ἐάν βοήσωμαι, βοήσῃ, βοήσῃ,
 D. βοήσωμενον, βοήσῃον, βοήσῃον,
 P. βοήσωμεθα, βοήσῃθε, βοήσῃνται.

Ἀπ' ἐμφατῆς μέσῃ.

ἐνεσῶς, βοάεσθαι, ᾶσθαι. α. βοήθειαι.
 μέχ' α. βοήσεσθαι.

PARTICIPIA MEDIA.

Præsens ὁ βοαόμενος, ὠόμενος, μέν, νυν.
 α. ὁ βοησάμενος, μέν, νυν.
 μέχ' α. ὁ βοησόμενος, μέν, νυν.

TERTIA CONIUG. CIR CUMFLEXORUM.

CONIVGATIO

οεισικῶν ἐν ὀρθῇ τικῶν ἐνεσῶς.

S. χρυσόω, ὦ, χρυσόεις, οἷς, χρυσόει, οἷ.

D. χρυσόφον, οὔρν, όφον, οὔτον.

P. χρυσόομῃ, οὔμῃ. όετε, οὔτε. χρυσόοσι, οὔσι.

πρ

S. ἐχρύσσον, σν, ἐχρύσοθι, σι, ἐχρύσσει, οὔ,

D. σόφον, οὔρν. σόείτω, οὔτην

P. ἐχρυσόομῃ, οὔμῃ. σόετε, οὔτε. ἐχρύσσον, σν

ω

S. κέχρυσάκα, κεχρύσκασι, κεχρύσκαί,

D. κεχρυσάκαρν, κεχρυσάκατον

P. κεχρυσάκαμῃ, κεχρυσάκατε, σάκασι.

πρ

S. ἐκέχρυσάκειν, ἐκέχρυσάκεις, ἐκέχρυσάκει,

D. ἐκέχρυσάκῃον, σάκείτω,

P. ἐκέχρυσάκειμῃ, ἐκέχρυσάκῃτε, σάκῃεν.

α. ά.

S. ἐχρύσσω, ἐχρύσσωσι, ἐχρύσσει,

D. ἐχρυσώθην, ἐχρυσώσάτην,

P. ἐχρυσώθῃμῃ, ἐχρυσώθῃτε, ἐχρύσθην.

με. α.

S. χρυσώσω, χρυσώσῃς, χρυσώσει,

D. χρυσώσθον, χρυσώσθον,

P. χρυσώσομῃ, χρυσώσετε, χρυσώσοι.

των

CIRCUMFLEXORVM,

τῶν περισσὰ κλικῶν ἐν ἐξῶς.

S. χρύσει, σ. σέτω, ούτω.
D. χρυσόφον, οὔρν. οέτων, ούτων
P. χρυσόετε, οὔτε. οέτωθεν, ούτω-

ως (θεν.

S. κεχρύσασκε, κεχρύσασκέτω,
D. κεχρυσώκσον, κεχρύσασκέτων,
P. κεχρυσώκετε, σασκέτωθεν.

α. α.

S. χρύσωσον, χρύσωσάτω,
D. χρυσώωθεν, χρύσωσάτων,
P. χρύσωσατε, σασάτωσιν.

τῶν δυνκτικῶν ἐν ἐξῶς.

S. χρυσόοιμι, οἶμι. χρυσόοις οἷς. χρυσόοι, οἷ.
D. χρυσόοιεν, οἷρν. οοίττω, οίττω.
P. χρυσόοιμεν, οἷμεν. σόοιτε, οἷτε. σόοιεν, οἷεν.

ως

S. κεχρυσώκοιμι, κεχρυσώκοις, κεχρυσώκοι,
D. κεχρυσώκοιεν, σασκοίττω,
P. κεχρυσώκοιμεν, κεχρυσώκοιτε, σάσκοιεν.

α. α.

S. χρυσώωμι, χρυσώωις, χρυσώωι,
D. χρυσώωιρν, χρυσώωιττω,
P. χρυσώωιμεν, χρυσώωιτε, χρυσώωιεν.

CONIVGATIO

καὶ αἰολικὴ καὶ ἀττικῶς

S. χρυσώσφα, χρυσώσειας, χρυσώσειε,
D. χρυσώσειαρν, χρυσώσάτω,
P. χρυσώσείαμην, χρυσώσείατε, ἄχρησα, ἄλλ'
ἀττικοί, χρυσώσαν.

μεῖ* ἄ.

S. χρυσώσοιμι, χρυσώσοις, χρυσώσοι,
D. χρυσώσοιρν, χρυσώσοίτην
P. χρυσώσοιμην, χρυσώσοιτε, χρυσώσοιεν.
τῶν ἑσποτακτικῶν ἐν ἐσῶς.

S. ἐὰν χρυσόω, ὦ. χρυσόῃς, οἷς. χρυσόῃ, οἶ.
D. χρυσόῃρν, ὦτον. ὄητο, ὦτον.
P. χρυσόωμεν, ὦμεν. χρυσόητέ, ὦτε. ὀωσι, ὦσι.
ὦ

S. ἐὰν κε χρυσώκω, κε χρυσώκησ, κε χρυσώκη,
D. κε χρυσώκηιν, σῶκητον,
P. κε χρυσώκωμην, κε χρυσώκητε, σῶκωσι.
ὦ, ἄ.

S. ἐὰν χρυσώσω, χρυσώσῃς, χρυσώσῃ,
D. χρυσώσητον, χρυσώσητον.
P. χρυσώσωμην, χρυσώσητε, χρυσώσωσι.
τῶν ἀπὸ ἐμφάτων

ἐν ἐσῶς, χρυσόην, οὖν. ὦ κε χρυσώκημι.
ὦ, ἄ. χρυσώῃ.
μεῖ* ἄ. χρυσώσειν.

CIRCUMFLEXORVM.

PARTICIPIA ACTIVA:

Præfens ὁ χρυσόων, ὦν. ὅσκει, οὔσα. ὄον, οὔν.

ὁ κεχρυστώκως, στωκίῃα, στωκόσ.

ὁ χρυσώσκει, σκασα, σώσαν.

ὁ χρυσώσων, σώσασα, σώσον.

PASSIVORVM

πράσιμα.

τῶν δευτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S. χρυσόομαι, οὔμαι. χρυσόη, οἶ. σόετι, οὔται.

D. οόμῃον, ούμῃον. ὀέσθον, οὔσθον. ὀέσθον, οὔσθον.

P. χρυσόομῃα, ούμῃα. ὀέσθι, οὔσθι. ὀόνται, οὔνται.

πρ

S. ἐχρυσόομην, ούμην. σόσ, οὔ. ὀέτο, οὔτο.

D. οόμῃον, ούμῃον. ὀέσθι, οὔσθον. ὀέσθην, οὔσθην.

P. οόμῃα, ούμῃα. ὀέσθι, οὔσθι. ὀόντο, οὔντο.

πρ

S. κεχρυσώμαι, κεχρυσώσκει, κεχρυσώσται.

D. κεχρυσώμῃον, κεχρυσώσθον, κεχρυσώσθον.

P. κεχρυσώμῃα, κεχρυσώσθι, κεχρυσώσονται.

πρ

S. ἐκεχρυσώμην, ἐκεχρυσώσω, ἐκεχρυσώτο.

D. ἐκεχρυσώμῃον, ἐκεχρυσώσθον, σῶσθι.

P. ἐκεχρυσώμῃα, ἐκεχρυσώσθι, ἐκεχρυσώσονται.

CONIVGATIO

ⲙⲉ ⲁ.

S. ἔχρυσώθην, ἔχρυσώθης, ἔχρυσώθη,
D. ἔχρυσώθηρην, ἔχρυσωθήτην,
P. ἔχρυσώθημεν, ἔχρυσώθητε, ἔχρυσώθησαν,

ⲙⲉ ⲁ.

S. χρυσωθήσομαι, χρυσωθήσῃ, χρυσωθήσεται.
D. χρυσωθήσόμενον, θήσεαιον, θήσεαιον,
P. χρυσωθήσόμεθα, χρυσωθήσεαιε, θήσονται.

ⲙⲉ ⲁ.

S. κεχρυσώσομαι, κεχρυσώσῃ, κεχρυσώσεται.
D. κεχρυσωσόμενον, κεχρυσώσεαιον, σώσεαιον
P, κεχρυσωσόμεθα, σώσεαιε, κεχρυσώσονται.

τῶν προσωπικῶν ἐνεσῶς.

S. χρυσόου, οὐ. ἐσώ, οὐσώ,
D. οέσων, οὐσών. οέσων, οὐσών.
P. σέσαιε, οὐσάε, ἐσώσαν, οὐσώσαν.

S. κεχρυσώσο, κεχρυσώσω,
D. κεχρυσώσων, κεχρυσώσων,
P. κεχρυσώσαιε, κεχρυσώσων.

ⲙⲉ ⲁ.

S. χρυσώθητι, χρυσωθήτω,
C. χρυσώθητων, χρυσωθήτων,
P. χρυσώθητε, χρυσωθήτωσαν.
τῶν

CIRCUMFLEXORVM

τῶν ἐκτικῶν παθητικῶν ἐν ἐσῶς.

- S. χρυσοοίμην, οίμην. οοιο, οιο. χρυσόοιρ, οϊρ.
 D. οοίμθον, οίμθον. οοιοῖον, οιοῖον, οιοῖω, οιοῖω
 P. οοίμθα, οίμθα. οοιοῖτε, οιοῖτε. οοιόντο, οιόντο.

ᾤ

- S. κεχρυσῶμην, κεχρυσῶο, κεχρυσῶτο,
 D. κεχρυσῶμθον, κεχρυσῶοῖον, κεχρυσῶοῖω,
 P. κεχρυσῶμθα, κεχρυσῶοῖτε, κεχρυσῶοντο.

ᾤ α.

- S. χρυσωδείω, χρυσωδείης, χρυσωδείην,
 D. χρυσωδείην, χρυσωδείηται,
 P. χρυσωδείην, χρυσωδείητε, χρυσωδείησιν.

ᾤ α.

- S. χρυσωθήσοίμην, χρυσωθήσοιο, θήσοιρ.
 D. χρυσωθήσοίμθον, θήσοιοῖον, θήσοιοῖω,
 P. χρυσωθήσοίμθα, θήσοιοῖτε, θήσοιόντο.

ᾤ

- S. κεχρυσώσοίμην, κεχρυσώσοιο, σῶσοιρ,
 D. κεχρυσώσοίμθον, σῶσοιοῖον, σῶοῖω,
 P. κεχρυσώσοίμθα, κεχρυσώσοιοῖτε, σῶσοιόντο.

τῶν ὑποτακτικῶν ἐν ἐσῶς.

- S. ἐάν χρυσόωμαι, ὦμαι, χρυσή, οἱ. ὀντ, ὦτ.
 D. ὠμθον, ὠμθον. ὀνθον, ὠνθον. ὀνθον, ὠνθον.
 P. ὠμθα, ὠμθα. ὀνθε, ὠνθε, χρυσόντων, ὦντων.

S V

CONIVGATIO

ως

S. εἰς κεχρυσώμαι, κεχρυσῆ, κεχρυσῆται,
D. κεχρυσώμενον, κεχρυσῆον, κεχρυσῆον,
P. κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆε, κεχρυσώνται.

α, α.

S. εἰς χρυσωῶ, χρυσωθῆς, χρυσωθῆ.
D. χρυσωθῆτον, χρυσωθῆτον,
P. χρυσωθῶμεν, χρυσωθῆτε, χρυσωθῶ.

των ἀπὸ ἐμφάτων παθητικῶν

ἐνεσῶς χρυσόεσθαι, οὐδῆ. ως κεχρυσώσθαι.
α, α. χρυσωθῆναι. μετ' α. χρυσωθήσθαι.
μετ. κεχρυσώσεσθαι.

PARTICIPIA PASSIVA.

Præsens ὁ χρυσούμενος, οὐμνος.

ως ὁ κεχρυσωμένος.

α, α. ὁ χρυσωθείς.

μετ' α. ὁ χρυσωθήσόμενος.

μετ. ὁ κεχρυσωσόμενος.

MEDIORVM πάλαιμα.

μέσων ὁριστικῶν ἐνεσῶς.

S. χρυσόομαι, οὐμαι. χρυσόη, οἶ. ὀέται, οὔται.

D. οόμενον, οόμενον. ὀέον, οὔον. ὀέον, οὔον.

P. οόμεθα, οόμεθα. ὀέει, οὔει. ὀόνται, οὔνται.

π

CIRCUMFLEXORVM.

S. ἐχρυσασάμην, οὐμην. ὁοῦ, ὦ. ἐχρυσόσῃ, οὐτο.
 D. οὐμῖθον, οὐμῖθον. ὁέσθον, οὐσθον. ὁέσθην, οὐσθην
 P. οὐμῖθα, οὐμῖθα. ὁέσθι, οὐσθι. ἐχρυσόσθον, οὐσθον.
 ὦ.

S. ἐχρυσασάμην, ἐχρυσάσθ, ἐχρυσάσθτο.
 D. ἐχρυσασάμῖθον. σάσθον, ἐχρυσάσθω.
 P. ἐχρυσασάμῖθα, σάσθι, ἐχρυσάσθοντο.
 ὦ.

S. χρυσάσθμαι, χρυσάσθ, χρυσάσθεται,
 D. χρυσαστόμῖθον, χρυσάσθον, σάσθον.
 P. χρυσαστόμῖθα, χρυσάσθι, χρυσάσθονται.
 τῶν προσκτικῶν ἐνεσῶς.

S. χρυσόσθ, οὐ. ὁέσθω, οὐσθω.
 D. ὁέσθον, οὐσθον. ὁέσθων, οὐσθων,
 P. ὁέσθι, οὐσθι. ὁέσθων, οὐσθων.

ὦ.
 S. χρυσάσθαι, χρυσάσθω,
 D. χρυσάσθον. χρυσάσθων.
 P. χρυσάσθι, χρυσάσθων.

τῶν δὲ κτικῶν μέσων ἐνεσῶς.

S. χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, οἶο. οἶον, οἶτο.
 D. οοίμῖθον, οίμῖθον. ὁοίμῖθον, οἶμῖθον. οοίμῖθον, οἶμῖθον
 P. οοίμῖθα, οίμῖθα. ὁοίμῖθι, οἶμῖθι. οοίμῖθι, οἶμῖθι.
 ὦ.

CONIVGATIO

S. χρυσωσαίμην, χρυσώξιο, χρυσώσαιρ.
D. χρυσωξίμθον, σώξιοθον, σωξίδιω
P. χρυσωξίμθα, σώξιοθε, σώσαντο.

μεξά.

S. χρυσωσοίμην, χρυσώσοιο, χρυσώσοιτο.
D. χρυσωσοίμθον, σώσοιοθον, σωσοίδην,
P. χρυσωσοίμθα, σώσοιοθε, σώσοινρ.

των ὑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἐὰν χρυσώωμαι, ὦμαι. χρυσόη, οἱ. ὦνται, ὦτῃ.
D. ὠμθον, ὠμθον. ὦνθον, ὦνθον. ὦνθον, ὦνθον.
P. ὠμθα, ὠμθα. ὦνθε, ὦνθε. ὦνται, ὦνται.

α. α.

S. ἐὰν χρυσώσωμαι, χρυσώσῃ, χρυσώσῃται.
D. χρυσώσωμθον, χρυσώσῃθον, χρυσώσῃθον
P. χρυσώσωμθα, χρυσώσῃθε, χρυσώσωνται.

Απὸ ἐμφατικῆς μέσε.

ἐνεσῶς, χρυσόεσθαι, οὔδῃ.

α. α. χρυσώξιοθαι. μεξά. χρυσώσεσθαι.

PARTICIPIA MEDIA.

Præsens ὁ χρυσωσόμενος, οὐμνθ.

α. α. ὁ χρυσωσάμενος.

μεξά. ὁ χρυσωσόμενος.

PRIMA CONIVGATIO VER borum in μι.

οελσι

VERBORVM IN MI.

τῶν ὁριστικῶν ἐν ὀρθητικῶν ἐνεσώσ.

S. τίθημι,	τίθης,	τίθηκ,
D.	τίθῃςον,	τίθῃςον,
P. τίθειμεν,	τίθετε,	ἔθετε.
	π	
S. ἐτίθην,	ἐτίθης,	ἐτίθη,
D.	ἐτίθῃςον,	ἐτίθῃςον.
P. ἐτίθειμεν,	ἐτίθετε,	ἐτίθετε.
	ω	
S. τέθεικα,	τέθεικας,	τέθεικε.
D.	τεθείκαρν,	τεθείκαρν.
P. τεθείκαμεν,	τεθείκατε,	τεθείκασι.
	π	
S. ἐτεδείκην,	ἐτεδείκῃς,	ἐτεδείκει,
D.	ἐτεδείκῃςον,	ἐτεδεικείτω,
P. ἐτεδείκειμεν,	ἐτεδείκειτε,	ἐτεδείκετε.
	α. α.	
S. ἔθηνκα,	ἔθηνκας,	ἔθηνκε,
D.	ἐθῆκαρν,	ἐθῆκαρν.
P. ἐθῆκαμεν,	ἐθῆκατε,	ἐθῆκαν.
	α. β.	
S. ἔθην,	ἔθης,	ἔθη,
D.	ἐθῃςον,	ἐθέτω,
P. ἔθειμεν,	ἐθετε,	ἔθετε.

CONIVGATIO

μεχά.

S.	θήσω,	θήσεις,	θήσει,
D.		θήσῃον,	θήσῃον,
P.	θήσομαι,	θήσετε,	θήσονται.

Προσπακτικῶν ἐν ὀρθητικῶν ἐνεσῶσ.

Futu.
z. ca=
rent in
μι, ut
circun
flexa,

S.	τίθειτι,	τιδέτω,
D.	τίθῃον,	τιδέτων,
P.	τίθετε	τιδέτωσαν.

ως

S.	τέθεικε,	τεθεικέτω,
D.	τεθείκῃον,	τεθεικέτων,
P.	τεθείκετε,	τεθεικέτωσαν.

α. α.

S.	θήκον,	θήκάτω,
D.	θήκατον,	θήκάτων,
P.	θήκατε,	θήκάτωσαν,

α. β.

S.	θέπι ἢ θές,	θέτω,
D.	θέρον,	θέτων,
P.	θέτε,	θέτωσαν.

τῶν ὀκτικῶν ἐνεσῶσ.

S.	τιθεῖλω,	τιθείης,	τιθεῖν,
D.		τιθείηρον,	τιθείητων,
P.	τιθείημαι,	τιθείητε,	τιθείησαν, ἢ τιθείεν.

ως

VERBORVM IN MI.

ως

S. τεδείκοιμι, τεδείκοις, τεδείκοι,
D. τεδείκοιρν, τεδείκοιτω,
P. τεδείκοιμεν, τεδείκοιτε, τεδείκοιεν.

α. α.

S. δήκαμι, δήκασι, δήκασι,
D. δήκαιρν, δήκαιρν,
P. δήκαμεν, δήκατε, δήκαμεν.

α. β.

S. δείλω, δείκω, δείκω,
D. δείκωτον, δείκωτω,
P. δείκωμεν, δείκωτε, δείκωτε, uel, δείκωεν.

α. α.

S. ήσοιμι, ήσοις, ήσοι,
D. ήσοιτον, ήσοιτω,
P. ήσοιμεν, ήσοιτε, ήσοιεν.

των αποτακτικων ενεως

S. εαν τιθω, τιθης, τιθης,
D. τιθωρν, τιθωρν,
P. τιθωμεν, τιθωτε, τιθωσι.

ως

S. εαν τεδείκω, τεδείκησ, τεδείκη,
D. τεδείκηρν, τεδείκητοε,
P. τεδείκωμεν, τεδείκητε, τεδείκωσι.

CONIVGATIO

Ⓐ, α.

S. εἰν θήκω,	θήκης,	θήκη,
D.	θήκηντων,	θήκηντον,
P. θήκωμεν,	θήκητε,	θήκωσι.

Ⓐ, β.

S. εἰν θω,	θῆς,	θῆ,
D.	θῆρην,	θῆρηντον,
P. θῶμεν,	θῆτε,	θῶσι.

των ἀπρεμφάτων ἐνδρητικῶν

ἐνεσῶς	πιδέναι.	Ⓐ, β. τεθεικέναι.
Ⓐ, α.	θήκαι.	Ⓐ, β. θέναι, ἢ θήναι
με, α.	θήσιν.	

PARTICIPIA ACTIVA

Præsens	ὁ πιδείς, ἡ ὑδέντθ.
Ⓐ, α.	ὁ τεθεικώς, τοι τεθεικότθ.
Ⓐ, α.	ὁ θήκας, τοι θήκαντθ.
Αόρ. β.	ὁ θείσ, τοι θέντθ.
με, α.	ὁ θήσων, τοι θήσοντθ.

PASSIVORVM ἡ ἀδείγμα.

οελτικῶν παθητικῶν ἐνεσῶς.

S. τίθεμαι,	τίθεσαι,	τίθετη,
D. πιδέμενον,	τίθεσθον,	τίθεσθον,
P. ὑδέμεθα,	τίθεσθε,	τίθεντθ.
	Ⓐ, β.	

S.

VERBORVM IN MI.

S. ἐτιθέμην,	ἐτίθω,	ἐτίθω,
D. ἐτιθέμενον	ἐτίθεινόν,	ἐτιθείω,
P. ἐτιθέμεθα,	ἐτίθειτε,	ἐτίθοντο.

ω		
S. τέθειμαι,	τέθεικα,	τέθειται,
D. τεθείμενον,	τέθεινόν,	τέθεινόν,
P. τεθείμεθα,	τέθειτε,	τέθεινται.

π		
S. ἐπετίμην,	ἐπέθεισο,	ἐπέθειθι.
D. ἐπετίμενον,	ἐπέθεινόν,	ἐπεθείω.
P. ἐπετίμεθα,	ἐπέθειτε,	ἐπέθειντο.

α.		
S. ἐτέθην,	ἐτέθης,	ἐτέθη,
D. ἐτέθενον,	ἐτέθεντον,	ἐτεθήτην,
P. ἐτέθενμεν,	ἐτέθητε,	ἐτέθεντο.

με α.		
S. πεθήσομαι,	πεθήσῃ,	πεθήσεται,
D. πεθήσομενον,	πεθήσεον,	πεθήσεον,
P. πεθήσομεθα,	πεθήσετε,	πεθήσονται.

με τ		
S. πεθείσομαι,	πεθείσῃ,	πεθείσεται,
D. πεθείσομενον,	πεθείσεον,	πεθείσεον,
P. πεθείσομεθα,	πεθείσετε,	πεθείσονται.

τῶν προσεκτικῶν παθητικῶν ἐνεσῶς

passive
uain
mi, &
indef.
et su
turis
secun.
carent

CONIVGATIO

S.	τίθεσο καὶ τίθε, τίθειω,
D.	τίθειον, τίθειων,
P.	τίθειε, τίθειωσθε.
	ᾧ

S.	τέθεισο, τεθείω,
D.	τέθειτον, τεθείων,
P.	τέθειτε, τεθείωσθε.
	ᾧ α.

S.	τέθητι, τεθήτω,
D.	τέθητον, τεθήτων,
P.	τέθητε, τεθήτωσαν.

τῶν ἐκτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ,

S.	πιθείμην, τιθεῖο,	τιθεῖρ
D.	τιθείμεθον, τιθεῖον,	τιθεῖων,
P.	τιθείμεθα, τιθεῖτε,	τιθεῖντο.
	ᾧ	

S.	πεθείμην, πεθεῖο,	πεθεῖρ,
D.	πεθείμεθον, πεθεῖον,	πεθεῖων,
P.	πεθείμεθα, πεθεῖτε,	πεθεῖντο.
	ᾧ α.	

S.	πεδείκην, πεδείης,	πεδείη,
D.	πεδείκην, πεδείην,	πεδείηται,
P.	πεδείκημι, πεδείητε,	πεδείησαν.
	με α.	

VERBORVM IN MI.

S. τεθῆσοίμην, τεθήσῃς, τεθήσῃτο,
 D. τεθῆσοίμην, τεθήσῃσιν, τεθῆσοίμην,
 P. τεθῆσοίμην, τεθήσῃτε, τεθήσῃν.

μετ.

S. τεθείσοίμην, τεθείσῃς, τεθείσῃτο,
 D. τεθείσοίμην, τεθείσῃσιν, τεθείσοίμην,
 P. τεθείσοίμην, τεθείσῃτε, τεθείσῃν.

τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. εἰάν τιθῶμαι, τιθῇ,
 D. τιθῶμεν, τιθῇσιν, τιθῇσιν,
 P. τιθῶμεν, τιθῇτε, τιθῶνται.

μετ.

S. εἰάν τεθῶμαι, τεθῇ,
 D. τεθῶμεν, τεθῇσιν, τεθῇσιν,
 P. τεθῶμεν, τεθῇτε, τεθῶνται.

α. β.

S. εἰάν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ,
 D. τεθῶμεν, τεθῇσιν, τεθῇσιν,
 P. τεθῶμεν, τεθῇτε, τεθῶσι.

τῶν ἀπὸ ἐμφάτων παθητικῶν

ἐνεσῶς, τίθεσθαι. μετ. τεθείσθαι.
 α. τεθῆναι.
 μετ. α. τεθήσεσθαι.
 μετ. τεθείσεσθαι.

CONIVGATIO

PARTICIPIA PASSIVA

Præsens ὁ πιδέμενθ, μενῖη, νον.

ωζ ὁ τεθεμενθ, μενῖη, μενῖον.

ωζ ὁ τεθείς, τεθείσα, τεθέν.

με^x ὁ τεθσόμενθ, μενῖη, νον.

με^τ ὁ τεθεισόμενθ, μενῖη, νον.

MEDIORVM πῶς ἀδελφῶν.

μέσων ὁδυστικῶν ἐνεσῶς.

S. τίθεμαι, τίθεις, τίθεται.

D. πιδέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.

P. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

S. ἐτιθέμην, ἐτίθῃς, ἐτίθῃς.

D. ἐπιδέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτίθεσθον.

P. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

medijs
uerba in mi
carent ut circa
cū fl.

S. ἐθῆκᾰμῶ, ἐθήκῶ, ἐθήκατο.

D. ἐθῆκᾰμεθον, ἐθήκασθον, ἐθήκασθον.

P. ἐθῆκᾰμεθα, ἐθήκατε, ἐθήκαντο.

ωζ ὁ.

S. ἐθέμῶ, ἐθέσθῃς, ἐθέσθῃς.

D. ἐθέμεθον, ἐθέσθον, ἐθέσθον.

P. ἐθέμεθα, ἐθέσθε, ἐθέντο.

με^x ὁ.

S. θῆ

VERBORVM IN MI.

S.	θήσμεν,	θήσῃ,	θήσεται.
D.	θήσόμεθον,	θήσεσθον,	θήσεσθον.
P.	θήσόμεθα,	θήσεσθε,	θήσονται.

Carē
et su.

τῶν προσκτικῶν ἐνεσῶς.

S.	τίθεσο καὶ τίθῃ,	τιθέτω,
D.	τίθεσθον,	τιθέσθων,
P.	τίθεσθε,	τιθέσθωσαν.

turise
cundis
Media
in mi.

α. α.

S.	θῆκα,	θηκάτω
D.	θηκάσθον,	θηκάσθων.
P.	θηκάσθε,	θηκάσθωσιν.

α. β.

S.	θῆκα εἰς τοῦ,	θῆτω,
D.	θῆσθων,	θῆσθων,
P.	θῆσθε,	θῆσθωσαν.

τῶν βικτικῶν μέσων ἐνεσῶς.

S.	τιθείμην,	τιθεῖο,	τιθεῖρ
D.	τιθείμεθον,	τιθεῖσθον,	τιθεῖσθον,
P.	τιθείμεθα,	τιθεῖσθε,	τιθεῖντο

α. β.

S.	θείμην,	θεῖο,	θεῖρ,
D.	θείμεθον,	θεῖσθον,	θεῖσθον,
P.	θείμεθα,	θεῖσθε,	θεῖντο.

με. α.

CONIVGATIO

S. θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο,
D. θησοίμεθον, θήσοιθεον, θησοίσθην,
P. θησοίμεθα, θήσοιθε, θήσοιντο.

τῶν ποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. εἰάν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται.
D. τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθην,
P. τιθώμεθα, τιθῆθε, τιθῶνται.

ⓐ α.

S. εἰάν θήκωμαι, θήκη, θήκῃται.
D. θηκώμεθον, θήκησθον, θήκησθην.
P. θηκώμεθα, θήκηθε, θήκωνται.

ⓐ β.

S. εἰάν θῶμαι, θῇ, θῆται,
D. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθην,
P. θώμεθα, θῆθε, θῶνται.

Ἀπὸ ἐμφατικῆς μέσαι.

ἐνεσῶς τίθεσθαι.

ⓐ β.

ἴδιον. nam aoristo primo caret.

μεῖ

θήσοσθαι.

PARTICIPIA MEDIA.

Præsens ὁ τιθέμενος, νη, νου.

ⓐ β. ὁ θέμενος, νη, νου.

μεῖ α. ὁ θησοίμενος, νη, νου.

SECUNDA CONIVGATIO VER
borum in μι.

VERBORVM IN MI.

τῶν οὐρανῶν ἐν ὁρητικῶν ἐνεσῶς

S. ἴστημι,	ἴσθῃ,	ἴσθησι.
D.	ἴστατον,	ἴσταθιν,
P. ἴσταμεν,	ἴστατε,	ἴστασθι.

πρ

S. ἴστην,	ἴσθῃς,	ἴσθῃ,
D.	ἴστατον,	ἴσάτῃω,
P. ἴσταμεν,	ἴστατε,	ἴστασθιν.

ω

S. ἔσθακα,	ἔσθακας,	ἔσθακε.
D.	ἔσθακατον,	ἔσθακαθιν.
P. ἔσθακαμεν,	ἔσθακατε,	ἔσθακασι.

πρ

S. ἔσθακειν,	ἔσθακεῖς,	ἔσθακεῖ.
D.	ἔσθακειτον,	ἔσθακεῖτῃω.
P. ἔσθακειμεν,	ἔσθακειτε,	ἔσθακεισθιν.

α. α.

S. ἔσθησα,	ἔσθησας,	ἔσθησε.
D.	ἔσθησάτον,	ἔσθησάτῃω.
P. ἔσθησαμεν,	ἔσθησατε,	ἔσθησαθιν.

α. β.

S. ἔσθην,	ἔσθης,	ἔσθη.
D.	ἔσθηνον,	ἔσθῆτῃω.
P. ἔσθηνμεν,	ἔσθητε,	ἔσθησθιν.

πρ α.

T iii

CONIVGATIO

S. σήσω,	σήσεις,	σήσει,
D.	σήσονται,	σήσονται,
P. σήσωμεν,	σήσετε,	σήσουσιν.

προσακτικῶν ἐνέσως.

S. ἴσθι,	ἴσῳ,
D.	ἴσῳ,
P.	ἴσατε,

ως

S. ἴσακε,	ἴσακέτω,
D.	ἴσάκων,
P.	ἴσακέτε,

ως α.

S. σήσων,	σήσῳ.
D.	σήσων,
P.	σήσετε.

Αἰετ. β.

S. σῆθι,	σῆτω.
D.	σῆτων.
P.	σῆτε.

των θύκτικῶν ἐνδρῆτικῶν ἐνέσως.

S. ἰσάω.	ἰσάω.	ἰσάω.
D.	ἰσάων.	ἰσάων.
P. ἰσάωμεν.	ἰσάετε,	ἰσάων, uel αἰετ.

ως

S.

VERBORVM IN MI.

S. ἐσάκοιμι, ἐσάκοις, ἐσάκοι,
 D. ἐσάκοιτον, ἐσακοίτω,
 P. ἐσάκοιμεν, ἐσάκοιτε, ἐσάκοιεν.

Ⓢ, α.

S. σήξοιμι, σήξοις, σήξει,
 D. σήξοιτον, σήξοίτω,
 P. σήξοιμεν, σήξοιτε, σήξοιεν.

Ⓢ, β.

S. σάωω, σάῳς, σάωη,
 D. σάωον, σάοίτω,
 P. σάωμεν, σάωτε, σάωον uel σάωον

μεχά.

S. σήσοιμι, σήσοις, σήσοι,
 D. σήσοιτον, σήσοίτω,
 P. σήσοιμεν, σήσοιτε, σήσοιεν.

τῶν ὑποτακτικῶν ἐν ἐσῶσ.

S. ἐὰν ἰσῶ, ἰσᾶς, ἰσᾶ,
 D. ἰσᾶον, ἰσᾶτον,
 P. ἰσῶμεν, ἰσᾶτε, ἰσῶσι.

Ⓢ

S. ἐὰν ἐσάκω, ἐσάκης, ἐσάκη,
 D. ἐσάκηον, ἐσάκηον,
 P. ἐσάκωμεν, ἐσάκητε, ἐσάκωσι.

Ⓢ, α.

T Y

CONIVGATIO

S. ἐὰν σῆσω, σῆσῃς, σῆσῃ
 D. σῆσῃτον, σῆσῃτον.
 P. σῆσωμεν, σῆσητε, σῆσωσι

Αοελ. ε.

S. ἐὰν σῷ, σῷς, σῷ,
 D. σῷτον, σῷτον.
 P. σῶμεν, ἢ ἰωνικῶς σῶμεν, σῷτε, σῶσι.

τῶν ἀπρεμφάτων

ἐνεσῶς ἰσῶνα. σῶς ἑσακύναι.
 α. ἄ. σῷσι. Αοελ. β. σῶνα.
 μετὰ. σῆσιν.

PARTICIPIA ACTIVA.

Præsens ὁ ἰσᾶς, ἰσᾶσα, ἰσᾶν.
 σῶς ὁ ἑσακώς, ἑσακύν, ἑσακός.
 α. ἄ. ὁ σῷς, σῷς, σῷν.
 Αοελ. β. ὁ σᾶς, σᾶς, σᾶν.
 μετὰ. ὁ σῆσων, σῆσας, σῆσον.

PASSIVORVM

πῶς ἴσται.

τῶν οὐκ ἴσται πᾶσι τῶν ἐνεσῶς.

S. ἴσται, ἴσται ἢ ἴσῃ, ἴσται
 D. ἴσταιτον, ἴσταιτον, ἴσταιτον.
 P. ἴσταιται, ἴσταιτε, ἴσταιται.
 πῶς

VERBORVM IN MI.

S. ἰσάμην,	ἰσασοῦ ἴσω,	ἴσατο,
D. ἰσάμενον,	ἴσασθον,	ἰσάσθην,
P. ἰσάμεθα,	ἴσασθε,	ἴσαντ.

ᾤ

S. ἴσμαι,	ἴσσαι,	ἴσῃ.
D. ἰσάμενον,	ἴσασθον,	ἴσασθον.
P. ἰσάμεθα,	ἴσασθε,	ἴσανται.

ᾤ

S. ἰσάμην,	ἴσασο,	ἴσαρ.
D. ἰσάμενον,	ἴσασθον,	ἰσάσθην.
P. ἰσάμεθα,	ἴσασθε,	ἴσαντ.

ᾤ, ᾤ.

S. ἰσάσθην,	ἰσάσθης,	ἰσάσθῃ,
D.	ἰσάσθην,	ἰσάσθῃτω.
P. ἰσάσθην,	ἰσάσθῃτε,	ἰσάσθῃαν.

μετ' αἱ.

S. σαθήσομαι,	σαθήσῃ,	σαθήσεται.
D. σαθήσομενον,	σαθήσεσθον,	σαθήσεσθον.
P. σαθήσομεθα,	σαθήσεσθε,	σαθήσονται.

μετ'

S. ἐσάσομαι,	ἐσάσῃ,	ἐσάσεται.
D. ἐσασόμενον,	ἐσάσεσθον,	ἐσάσεσθον.
P. ἐσασόμεθα,	ἐσάσεσθε,	ἐσάσονται.

τῶν προσηκτικῶν ἐνεσώς.

Indef.
est fu.
defici-
unt ut
supra.

CONIVGATIO

S.	ἴστασθαι ἴστω,	ἰσάσθω,
D.	ἴσασθον,	ἰσάσθων,
P.	ἴσασθε.	ἰσάσθωνται.

ᾤ

S.	ἔστασθω,	ἔσάσθω,
D.	ἔσασθον,	ἔσάσθων,
P.	ἔσασθε,	ἔσάσθωνται.

ᾤ, ᾤ.

S.	σάσθητι,	σάσθητω,
D.	σάσθητον,	σάσθητων,
P.	σάσθητε,	σάσθητωνται.

τῶν ὀκτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ,

S.	ἰσάμην,	ἰσᾶσθω,	ἰσᾶσθω.
Chry D.	ἰσάμεθον,	ἰσᾶσθον,	ἰσᾶσθων,
solor. P.	ἰσάμεθα,	ἰσᾶσθε,	ἰσᾶσθον.

propa

roxy= S.	ἰσάμεν	ἰσᾶσθω,	ἰσᾶσθω.
tona D.	ἰσάμεθον,	ἰσᾶσθον,	ἰσᾶσθων,
facit P.	ἰσάμεθα,	ἰσᾶσθε,	ἰσᾶσθον.

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ἰσᾶσθω

ᾤ, ᾤ.

S.	σάθειν,	σάθειν,
D.	σάθειντον,	σάθειντων,
P.	σάθειντε,	σάθειντωνται.

ᾤ, ᾤ.

S.

VERBORVM IN MI.

S. σαθροίμην, σαθήσοιο, σαθήσοιτο,
D. σαθροίμηνον, σαθήσοιόνον, σαθροίωλυ,
P. σαθροίμηνα, σαθήσοιτε, σαθήσονται.

μεν.

S. έσασοίμην, έσάσοιο, έσάσοιτο,
D. έσασοίμηνον, έσάσοιόνον, έσασοίωλυ,
P. έσασοίμηνα, έσάσοιτε, έσάσονται.

των αποτακτικων εν εως.

S. εν ισωμαι, ισᾱ, ισᾱται
D. ισωμηνον, ισᾱόνον, ισᾱόνον,
P. ισωμηνα, ισᾱτε, ισῶνται.

ως

S. εν ισωμαι, ισᾱ, ισᾱται
D. ισωμηνον, ισᾱόνον, ισᾱόνον,
P. ισωμηνα, ισᾱτε, ισῶνται.

α, α.

S. σαθῶ, σαθῆς, σαθῆ,
D. σαθῆτον, σαθῆτον,
P. σαθῶμην, σαθῆτε, σαθῶσ.

των απεμφατων

εν εως, ισᾱται, ως ισᾱται.
α, α. σαθῆναι, μεν α. σαθήσεται.
μεν ισᾱσεται.

PARTICIPIA PASSIVA.

CONIVGATIO

Præfens ὁ ἰσάμην, μένη, μύθον.
 ὁ ἑσαμένος, μένη, μένον.
 α. ὁ σαθείς, σαθειῖς, σαθείρ.
 μέ. α. ὁ σαθησόμηνος, μένη, μύθον.
 μέ. ὁ ἑσασόμηνος, μένη, νον.

MEDIORVM πρόσλημμα. μέσων ὁριστικῶν ἐνεσῶς.

S. ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται.
 D. ἰσάμενον, ἴσατον, ἴσατον.
 P. ἰσάμεθα, ἴσατε, ἴσαντες.
 π.

S. ἰσάμην, ἴσω, ἴσασθαι.
 D. ἰσάμενον, ἴσατον, ἰσάμενον.
 P. ἰσάμεθα, ἴσατε, ἴσαντο.
 α.

S. ἑκασάμην, ἑκίσσω, ἑκίσθαι.
 D. ἑκασάμενον, ἑκίσσασθαι, ἑκασάμενον.
 P. ἑκασάμεθα, ἑκίσσασθε, ἑκίσσαντο.

Αόρ. β.

S. ἑσάμην, ἑσασθαι, ἑσασθαι, ἑσασθαι, ἑσασθαι, ἑσασθαι.
 in cæteris modis huius uerbi.

προσθητικῶν ἐνεσῶς.

S. ἑσασθαι, ἑσασθαι, ἑσασθαι.
 D. ἑσασθαι, ἑσασθαι, ἑσασθαι.
 P. ἑσασθαι, ἑσασθαι, ἑσασθαι.

VERBORVM IN MI.

ᾠ. α.

S.	σῆσαι,	σῆσάτω,
D.	σῆσάτωρ,	σῆσάτων,
P.	σῆσάτε,	σῆσάτωτε.

τῶν βικτικῶν μέσων ἐνεσῶς.

S.	ἰσάμην,	ἰσᾶο,	ἰσᾶτο.
D.	ἰσάμεθον,	ἰσᾶσθον,	ἰσάσιν,
P.	ἰσάμεθα,	ἰσᾶτε,	ἰσᾶντο.

ᾠ. α.

S.	σῆξιμην,	σῆσαιο,	σῆξιτο,
D.	σῆξιμεθον,	σῆξισθον,	σῆξιν,
P.	σῆξιμεθα,	σῆξιτε,	σῆξιντο.

μέ. α.

S.	σῆσοίμην,	σῆσαιο,	σῆσοιτο.
D.	σῆσοίμεθον,	σῆσοισθον,	σῆσοιντο,
P.	σῆσοίμεθα,	σῆσοιτε,	σῆσοιντο.

τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S.	ἰσῶμαι,	ἰσᾶ,	ἰσᾶται.
D.	ἰσῶμεθον,	ἰσᾶσθον,	ἰσᾶσιν,
P.	ἰσῶμεθα,	ἰσᾶτε,	ἰσᾶντο.

ᾠ. α.

S.	ἰσῶμαι,	σῆσῃ,	σῆσῃται,
D.	σῆσώμεθον,	σῆσῃσθον,	σῆσῃσιν,
P.	σῆσώμεθα,	σῆσῃτε,	σῆσῃντο.

τῶν ἀπρεμφάτων

CONIVGATIO

ἐνεώς ἵσταθι.

ὦ. ἄ. σήθαθι.

μέ. ἄ. σήσεσθε

PARTICIPIA MEDIA.

Præsens ὁισάμενθ, μέν.

ὦ. ἄ. ὁσκάμενθ, μέν.

μέ. ἄ. ὁσκόμενθ, μέν.

TERTIA CONIVGATIO VER borum in μι.

τῶν οὐρετικῶν ἐνδρητικῶν ἐνεώς.

S. δίδωμι, δίδως, δίδωσι,

D. δίδδτον, δίδδτον,

P. δίδδμεν, δίδδετε, δίδδω, ἰων
πῖ (κς ἢ δολόασθ.)

S. ἐδίδως, ἐδίδως, ἐδίδω,

D. ἐδίδδτον, ἐδιδότην.

P. ἐδίδμεν, ἐδίδδετε, ἐδίδδην.

πῖ

S. δέδωκα, δέδωκας, δέδωκέ,

D. δεδώκατον, δεδώκατον.

P. δεδώκαμεν, δεδώκατε, δεδώκασι.

πῖ

S. ἐδεδώκην, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκθ.

D. ἐδεδώκειτον, ἐδεδώκειτῶν.

P. ἐδεδώκήμεν, ἐδεδώκῃτε, ἐδεδώκεισθ.

ὦ. ἄ.

VERBO RVMIN MI.

ⓐ. ἄ.
 S. ἴδωκα, ἴδωκας, ἴδωκε,
 D. ἴδωκαρν, ἴδωκάτω,
 P. ἴδωκαμην, ἴδωκατε, ἴδωκαν.

ⓑ. β.
 S. ἴδων, ἴδως, ἴδω,
 D. ἴδον, ἴδότην,
 P. ἴδονην, ἴδωτε, ἴδωθεν

με. ἄ.
 S. δῶτω, δῶπης, δῶσαι,
 D. δῶσθον, δῶσθον,
 P. δῶτομην, δῶσετε, δῶσονται.

προσθηκτικῶν ἐνέσωσ.
 S. δίδωμι, δίδωμι,
 D. δίδωρν, δίδωτων,
 P. δίδωτε, δίδωτωσαν.

ⓓ.
 D. δέδωκε, δέδωκέτω,
 P. δέδωκον, δέδωκέτων,
 δέδωκετε, δέδωκέτωθεν

ⓐ. ἄ.
 S. ἴδωκον, ἴδωκάτω,
 D. ἴδωκαρν, ἴδωκάτων,
 P. ἴδωκατε, ἴδωκάτωσαν.

CONIUGATIO

ⲙⲓⲃ.

S.	ⲗⲟⲟⲓ ⲛ̅ⲗⲟⲟⲥ,	ⲗⲟⲟⲩ,
D.	ⲗⲟⲟⲩⲧⲟⲛ,	ⲗⲟⲟⲩⲧⲱⲛ,
P.	ⲗⲟⲟⲩⲧⲉ,	ⲗⲟⲟⲩⲧⲱⲥⲁⲛ.

ⲧⲱⲛ ⲗⲓⲕⲧⲓⲕⲱⲛ ⲉⲛⲃⲣⲏⲧⲓⲕⲱⲛ ⲉⲛⲉⲥⲱⲥ.

S.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲥ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛ,
D.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲟⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲱⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲱⲥⲁⲛ.
P.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ.

ⲧⲱⲛ

S.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,
D.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,
P.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ.

ⲧⲱⲛ.

S.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,
D.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,
P.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ.

ⲧⲱⲛ.

ⲧⲱⲛ	S.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲥ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛ,
ⲧⲱⲛ	D.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,
ⲧⲱⲛ	P.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ.
ⲧⲱⲛ	S.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉ,
ⲧⲱⲛ	D.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,
ⲧⲱⲛ	P.	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ,	ⲗⲁⲗⲟⲓⲛⲧⲉⲛ.

ⲧⲱⲛ.

ⲧⲱⲛ.

VERBORVM IN MI.

τῶν ἑσποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. εἰάν διδῶ,	διδῶς,	διδῶ,
D.	διδῶρν,	διδῶρν,
P. διδῶμεν,	διδῶτε,	διδῶσι.

ως

S. εἰάν δεδῶκω,	δεδῶκησ,	δεδῶκη,
D.	δεδῶκητον,	δεδῶκηρν,
P. δεδῶκαμεν,	δεδῶκητε,	δεδῶκωσι.

α. α.

S. εἰάν δῶκω,	δῶκησ,	δῶκη,
D.	δῶκηρν,	δῶκηρν.
P. δῶκαμεν,	δῶκητε,	δῶκωσι,

α. β.

S. εἰάν δῶ,	δῶς,	δῶ,
D.	δῶρν,	δῶρν
P. δῶμεν,	δῶτε,	δῶσι.

τῶν ἀπρεμφάτων

ἐνεσῶς.	διδόναι.
ως	δεδωκεῖναι.
α. α.	δῶκα.
α. β.	δοῦναι.
μεν	δῶσιν,

PARTICIPIA ACTIVA.

Præsens ὁ διδούς, διδούςα, διδόν,

V N

CONIVGATIO

ω δ δεσκέω, δεσκέηα, δεσκέσθ^ο
 α . δ δύς, δουῖα, δόν.
 $\mu\epsilon\chi$ δ δῶσαν, δῶσατε, δῶσον.

PASSIV ORVM

παθήματα.

τῶν ὀφειστικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S. λίδομαι, λίδομαι, λίδομαι.
 D. λιδόμην, λιδόμην, λιδόμην.
 P. λιδόμην, λιδόμην, λιδόνται.

$\pi\tau\eta$

S. ἐλιδόμην, ἐλιδόσομαι, ἐλιδόσομαι.
 D. ἐλιδόμην, ἐλιδόμην, ἐλιδόμην.
 P. ἐλιδόμην, ἐλιδόμην, ἐλιδόνται.

ω

S. λείδομαι, λείδομαι, λείδομαι.
 D. λειδόμην, λειδόμην, λειδόμην.
 P. λειδόμην, λειδόμην, λειδόνται, καὶ
 (λείδαται.

$\pi\tau\eta$

S. ἐλειδόμην, ἐλειδόσομαι, ἐλειδόσομαι.
 D. ἐλειδόμην, ἐλειδόμην, ἐλειδόμην.
 P. ἐλειδόμην, ἐλειδόμην, ἐλειδόνται, καὶ
 (ἐλειδαται.

α .

S. ἐλόμεν, ἐλόμεν, ἐλόμεν.
 D. ἐλόμεν, ἐλόμεν, ἐλόμεν.

P.

VERBORVM IN MI.

P. ἐλόντων, ἐλόντες, ἐλόντων.

με. α.

S. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόνται.

D. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόντων.

P. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόντων.

με. β.

S. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόνται.

D. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόντων.

P. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόντων.

Προστακτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόνται.

D. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόντων.

P. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόντων.

με. γ.

S. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόνται.

D. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόντων.

P. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόντων.

με. δ.

S. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόνται.

D. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόντων.

P. ἐλόντων, ἐλόντων. ἐλόντων.

των ἐκτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ,

S. ἐλόντων, ἐλόντων, ἐλόνται.

D. ἐλόντων, ἐλόντων, ἐλόντων.

CONIVGATIO

P. ἀδίδιμιθα, ἀδιδίετε, ἀδιδίνρ

ᾤ

S. ἀδιδίμεν, ἀδιδίτε, ἀδιδίτο.

D. ἀδιδίμεθον, ἀδιδίετεον, ἀδιδίεινρ,

P. ἀδιδίμιθα, ἀδιδίετε, ἀδιδίντο.

ᾤ, ᾤ.

S. ἀδιδίμεν, ἀδιδίετε, ἀδιδίειν,

D. ἀδιδίμεθον, ἀδιδίεινρ, ἀδιδίειντω,

P. ἀδιδίμιθα, ἀδιδίετε, ἀδιδίειντο.

με, ᾤ.

S. ἀδιδίσοιμεν, ἀδιδίσοιτε, ἀδιδίσοιρ.

D. ἀδιδίσοιμεθον, ἀδιδίσοιετεον, ἀδιδίσοιεινρ,

P. ἀδιδίσοιμιθα, ἀδιδίσοιετε, ἀδιδίσοινρ.

με, ᾤ.

S. ἀδιδίσοιμεν, ἀδιδίσοιτε, ἀδιδίσοιρ.

D. ἀδιδίσοιμεθον, ἀδιδίσοιετεον, ἀδιδίσοιεινρ,

P. ἀδιδίσοιμιθα, ἀδιδίσοιετε, ἀδιδίσοιντο.

των ὑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. εἰάν ἀδιδίμεν, ἀδιδίτε, ἀδιδίειν,

D. εἰάν ἀδιδίμεθον, ἀδιδίεινρ, ἀδιδίειντω,

P. εἰάν ἀδιδίμιθα, ἀδιδίετε, ἀδιδίειντο.

ᾤ

S. εἰάν ἀδιδίμεν, ἀδιδίτε, ἀδιδίειν,

D. εἰάν ἀδιδίμεθον, ἀδιδίεινρ, ἀδιδίειντω,

VERBORVM IN MI.

P. δεινόμεθα, δεινόμετε, δεινόμενται.

ⲙⲉ, ἄ

S. ἐὰν δεινῶ, λοθιῆς, λοθιῆ,

D. λοθιῆρν, λοθιῆρν,

P. δεινόμεν, δεινόμετε, δεινόμεσ.

τῶν ἀπρεμφάτων παθητικῶν,

ἐνεσῶς, δίδουσαι.

ⲙⲉ, δεινόμεναι.

ⲙⲉ, ἄ. δεινόμεναι.

ⲙⲉ, ἄ. λοθιῆσαι.

ⲙⲉ, δεινόμεναι.

PARTICIPIA PASSIVA.

Præfens ὁ δεινόμενος, δεινόμεν, δεινόμενον.

ⲙⲉ, ὁ δεινόμενος, μενῆ, μενον.

ⲙⲉ, ὁ λοθιῆς, δεινόμεν, δεινόμενον.

ⲙⲉ, ὁ λοθιῆς, μενῆ, μενον.

ⲙⲉ, ὁ δεινόμενος, μενῆ, μενον.

MEDIORVM ⲙⲉ, ἀλειτουργία

μέστων ἀλειτουργικῶν ἐνεσῶς.

S. λίδουσαι, λίδουσαι, ⲙⲉ, λίδουσαι, λίδουσαι.

D. λίδουσαι, λίδουσαι, λίδουσαι.

P. λίδουσαι, λίδουσαι, λίδουσαι.

ⲙⲉ

S. ἐλίδουσαι, ἐλίδουσαι, ἐλίδουσαι, ἐλίδουσαι.

CONIVGATIO

D. ἑκδοτόμῳον, ἑκδοτόμῳον, ἑκδοτόμῳον.

Ρ. ἐλθοῦντα, ἐλίσσασθε. ἐλίσσοντο.

Q. á. áχρηστος.

S. ἐδωκάμην, ἐδῶκα. ἐδῶκαρ

D. ἐδωκάμην. ἐδωκάειον. ἐδωκάειον.

Ρ. ἐδωκάμην, ἐδῶκαδε, ἐδῶκαντο

Αόρ. 6.

S. ἐλόμην, ἔδοσο Θ' ἔδω, ἔλοτο,

D. ἐπόρευον, ἐπορεύον, ἐπόρευον.

P. ἐδόμθα, ἐδοῶτε, ἐδοντο.

ME^x α.

S. δώσομαι, δώσῃ, δώσῃ.

D. H_2SO_4 , H_2SO_4 , H_2SO_4 .

Ρ. ὁσόμεθα, ὥσεως, ὥσονται.

τῶν προσακτικῶν μέσων ἐνεσῶς

S. గిరింతంకు గిరిజ, శిగివోయ.

D. గిరివాయిద్యం, గిరివాయిద్యం,

P. గిరిరాజు, నగరాజు.

'Q, B.

S. ඌසාහි' ඌභ්, ඌභ්භ,

D. ரோவோ, ரோவோ.

P. சிவபெருமான், ஸ்ரீவிஷ்ணுவா.

τῶν οὐκ πικρῶν μέστων ἐνεσώσ.

S. διδοίμεν, διδοῖς, διδοῖς.

Primiū
Indefi
nitum
αχεν
50v
est in
hoc
uerbo,
ut sup.

VERBORVM IN MI.

D. $\sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\theta\omicron\nu$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\nu$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\kappa\nu$.

P. $\sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\theta\alpha$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\epsilon$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\tau\omicron$.

Ⓢ. 6.

S. $\sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\kappa\nu$, $\sigma\iota\sigma\iota\omicron$, $\sigma\iota\sigma\iota\iota$.

D. $\sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\theta\omicron\nu$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\nu$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\kappa\nu$,

P. $\sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\theta\alpha$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\epsilon$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\tau\omicron$.

Ⓢ. 6.

S. $\sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\kappa\nu$, $\sigma\iota\sigma\iota\omicron\iota\omicron$, $\sigma\iota\sigma\iota\omicron\iota\tau\omicron$.

D. $\sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\theta\omicron\nu$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\nu$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\lambda\upsilon$.

P. $\sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\theta\alpha$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\epsilon$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\tau\omicron$.

$\tau\omega\nu \lambda\omicron\sigma\tau\alpha\kappa\tau\iota\kappa\omega\nu \epsilon\nu\epsilon\sigma\omega\sigma$.

S. $\epsilon\alpha\nu \sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\kappa\alpha$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\tau\omicron$,

D. $\sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\theta\omicron\nu$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\nu$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\kappa\nu$,

P. $\sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\theta\alpha$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\epsilon$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\tau\omicron$.

Ⓢ. 6.

S. $\epsilon\alpha\nu \sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\kappa\alpha$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\tau\omicron$.

D. $\sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\theta\omicron\nu$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\nu$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\kappa\nu$,

P. $\sigma\iota\sigma\iota\mu\iota\theta\alpha$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\epsilon$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\tau\omicron$.

$\tau\omega\nu \alpha\pi\epsilon\mu\phi\acute{\alpha}\tau\omega\nu$

$\epsilon\nu\epsilon\sigma\omega\sigma$, $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\epsilon$.

Ⓢ. 6. $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\epsilon$.

Ⓢ. 6. $\sigma\iota\sigma\iota\omega\iota\epsilon$.

PARTICIPIA MEDIA.

V V

CONIVGATIO

Præfens, ὁ δὲ δόμῳ, νη, νον.

ὁ δὲ δόμῳ, νη, νον.

ὁ δὲ δόμῳ, νη, νον.

QVARTA CONIVGATIO VER borum in μι.

οειστικῶν ἐν ὀρθητικῶν ἐνεσῶς.

S. ζεύγνομι, ζεύγνῃς, ζεύγνῳ,

D. ζεύγνῳ, ζεύγνῳ,

P. ζεύγνῳ, ζεύγνυτε, ζεύγνῳ, καὶ
ἰωνικῶς ζεύγνῳ.

πρὸς

S. ἐζεύγνῳ, ἐζεύγνῃς, ἐζεύγνῳ,

D. ἐζεύγνῳ, ἐζεύγνῳ,

P. ἐζεύγνῳ, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνῳ.

αὐ.

S. ἐζεύξα, ἐζεύξας, ἐζεύξει,

D. ἐζεύξατον, ἐζεύξάτω,

P. ἐζεύξαμεν, ἐζεύξατε, ἐζεύξαν.

αὐ.

S. ζεύξω, ζεύξεῖς, ζεύξει,

D. ζεύξεσθον, ζεύξεσθον,

P. ζεύξομεν, ζεύξετε, ζεύξοιτο.

πρὸς οειστικῶν ἐν ὀρθητικῶν ἐνεσῶς,

S. ζεύ

VERBORVM IN MI.

- S. ζεύγνυθι, ζευγνύτω
D. ζεύγνυθην, ζευγνύτην,
P. ζεύγνυτε, ζευγνύσθε.

τῶν δὲ κτηκῶν ἐνεσῶς.

- S. ζευγνύοιμι, ζευγνύοις ζευγνύοι,
D. ζευγνύοιρην, ζευγνύοιτιν.
P. ζευγνύοιμεν, ζευγνύοιτε, ζευγνύοιεν.

Ⓜ αἰολικὸς ἑατῆικός.

- S. ζεύξαι, ζεύξαιας, ζεύξαιε,
τὰ λοιπὰ ἀπολείπει αἰεὶ, τῶν
ζεύξαιεν.

τῶν ἑσπιακτικῶν ἐνεσῶς.

- S. ἐὰν ζευγνύω, ζευγνύῃς, ζευγνύῃ,
D. ζευγνύῃτον, ζευγνύῃτον,
P. ζευγνύωμεν, ζευγνύητε, ζευγνύωσι.

τῶν ἀπρεμφάτων

ἐνεσῶς ζευγνύμαι.

οἱ ἑτέροι χεῖνοι ἄχρηστοι.

PARTICIPIA ACTIVA.

ὁ ζεύγνις, ἡ ζευγνύντος.

Præfens ἡ ζευγνύσα, ἡ ζευγνύσῃς.

ὁ ζευγνύν, τὸ ζευγνύντος.

Etabarytono, ὁ ζευγνύων, ἡ ζευγνύοντος.

CONIVGATIO
PASSIVORVM PA
RADIGMA.

ΟΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ.

- S. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.
D. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον,
P. ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυτη.

†††

- S. ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσσο, ἐζεύγνυρ.
D. ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθω,
P. ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυρ.

ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΚΤΙΚΩΝ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ

- S. ζεύγνυσσο, ζευγνύσθω,
D. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων.
P. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθεσθω

ΤΩΝ ΑΠΡΟΜΕΦΑΤΩΝ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ.

ἐνεσώσ ζεύγνυσθαι.

Reliqua tempora omnino desideran-
tur.

PARTICIPIA PASSIVA.

- Præsens
ὁ ζευγνύμεθ, το μένον
ἡ ζευγνυμένη, θι μένης.
ὁ ζευγνύμενον, το μένος

VERBORVM IN M I.

μέσσοσ ἀόεισθ.

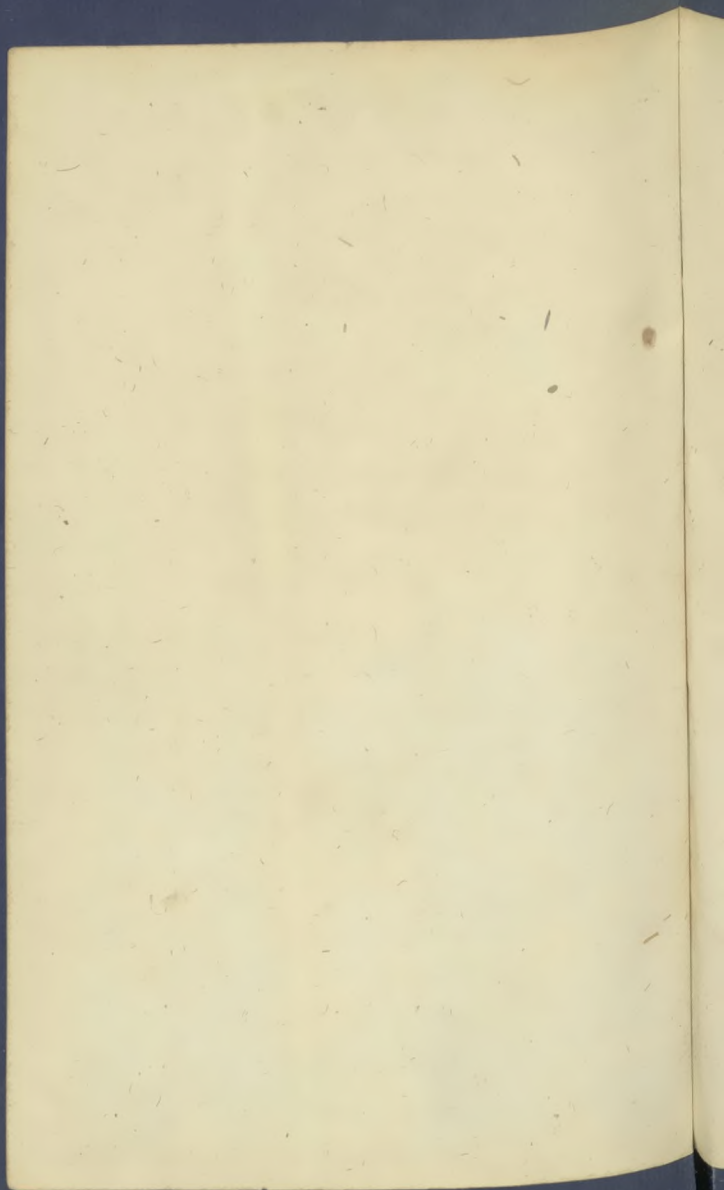
- S. ἐξβλάμην, ἐξεύξω, ἐξεύξαο.
 D. ἐξβλάμῃον, ἐξεύξατον, ἐξβλάμῃω
 P. ἐξβλάμῃα, ἐξεύξατε ἐξεύξαντο

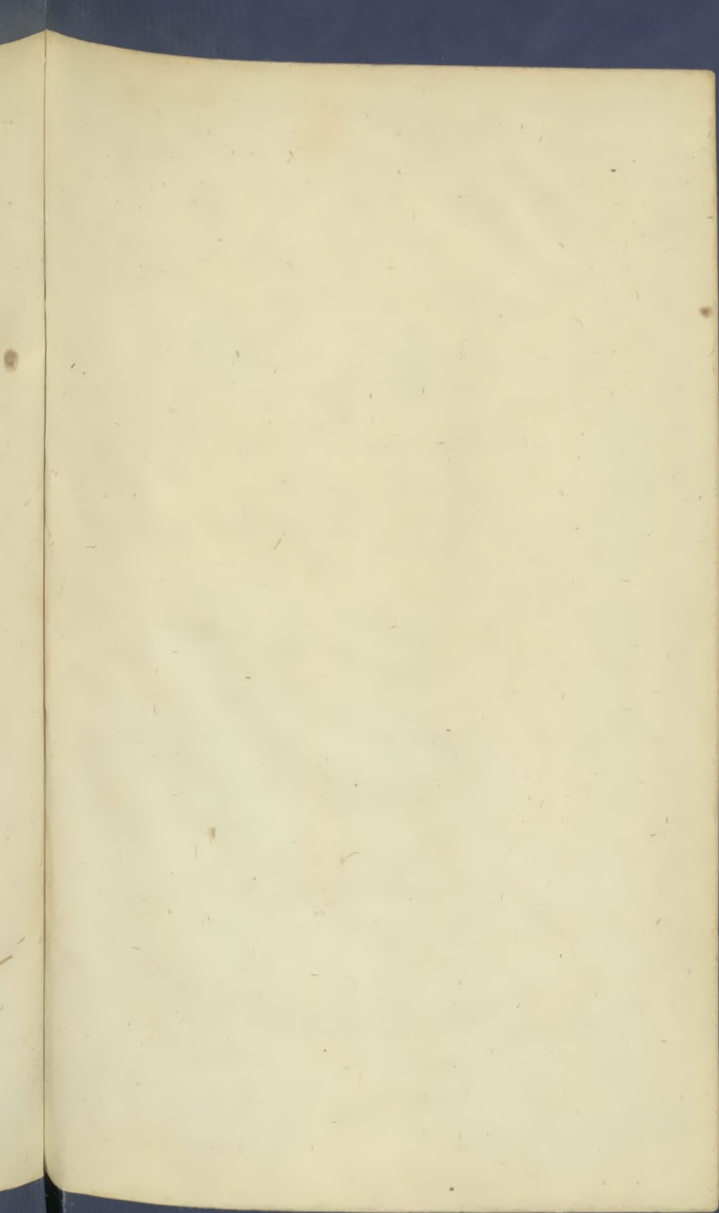
Futurum medium.

- S. ξεύξομαι, ξεύξῃ, ξεύξετ
 D. ξεύξομαιον, ξεύξετον, ξεύξετον,
 P. ξεύξομαια, ξεύξετε ξεύξονται.

Finis Coniugationum circumflex
 orum, & in μι, uerborum.

310

Wm

H

